

തെളിശ്ശേരി

ശൃംഗാരാത്മക ക്ഷണങ്ങൾ - ലിംഗഭിന്നതവ പരമ്പര

06

കൊടക

18+

Acid

acid.fun4@gmail.com

පිටුම

රිමෙල් පත් එවමින් මාගේ කතාවල ගුණදොස් පෙන්වා
දෙමින් නැවුම් කෘතියකට මා දිරි ගන්වන

ඔබට.

පෙරවදන

"....ගිනියම්...."

"ගිනියම්" මාගේ මනක්කල්පිතයක්ය. සුද්දගෙන් රට නිදහස්ව හෝ සුද්දා අපෙන් නිදහස්ව, උන්ගේ රටට ගිය වකවානුවේ, සිගිරිය පාමුල මෙවන් නිදහස් ගමක් තියෙන්නට ඇතයි මට සිතූණි. ඔවුන් අසීමිතව ජීවිතය විඳින්නට ඇතයි මට සිතූණි. උවුනගේ මූලික අවශ්‍යතා අතර, ලිංගික ජීවිතය ඉහළින් වැජඹෙන්නට ඇතැයි මට සිතූණි. ඔවුන් තම පරම අයිතිය, ලිංගික ජීවිතය, මණරම්ව, නිදහස්ව විඳින්නට ඇතැයි මට සිතූණි.

ඉතිං..., මෙකල සිරකුටියක් වන් ජීවන අයිතියක් තුල ඉඳ, එදා ඔවුන් ඒ විඳි නිදහස, මම අද ඔබට අකුරු කොට ඇමිණුවෙමි. මගේ පාඨකයන් මට ලියා එවූව ඔවුනගේ සිහින, ඔවුනගේ ෆැන්ටසියන් මා "ගිනියම්" වර්ත අතරට, සිදුවීම් අතරට ඇමිණුවෙමි. දැන් තවත් මේ ගිනියම් මගේ නොවේය. මේ ගිණියම දැන් ඔබේය.

බොහෝ පාඨකයන්ගේ "සම්මත.., අසම්මත" ඉල්ලීම් බොහොමයක් ගිනියම් කතාවේ සම, සමව ගැබ්ව ඇත. වර්ගීකරණයක් කළ නොහැක.

අකමැති අය කියවන්න එපා.

----- Acid -----

ඔබ දක්වන ගුණ දොස් අගය කරමි.

එය තවත් නැවුම් කෘතියක ආරම්භයයි.

මාගේ වෙනත් කෘතී

- වැහිළිහිණි
- හෘද සාක්ෂිය
- බිසෝ
- සමන්තී (බිසෝ දෙවන වෙළුම)
- අසම්මත
- බිහිදොර
- නදි
- බේදවාචකයක මිහිර
- කඳුලක නැවතීම
- පට්ටන්දර
- කින්තරාවි
- දිම්සාදඹුව (ගිනිදැල්ල)
- අසම්භව
- සංගදෝරු
- යදම්
- බිඳුනු යදම් (යදම් දෙවන කොටස)

මාගේ කතා ඕනෑම වෙබ්සයිට් එකක පලකිරීමට අවසර ඇත්තේ, පිටකවරයා හා පිදුම ඉවත් කොට පලතොකරන ලෙස ඉල්ලා සිටිමි.

" ගිනියම් "

යදම් කතා මාලාවට ලැබුණ ප්‍රතිචාර බොහොමය. මා එතෙක් මෙතෙක් ලද ඉහළම අගයක්ය. එය දිරිගැන්වීමක්ය. එයට මාගේ ස්තූය.

යදම් කතාවට පස්සේ "ගිනියම්" රචනා කරන්නට ගත්තත්, රටේ හා ලෝකයේම පැවති අයහපත් තත්වය නිසාවෙන්, කතාව පසෙකලා මට ජීවත් වෙන්නට දැඩි වෙහෙසක් දරන්නට සිදුවිය. ජීවිතය එපා වෙන තරමටම නොසිතූ බොහෝ අකරතැබ්බයන්ට මට මුහුණ දෙන්නට සිදුවිය.

මා තනිවිය.....

අකුරක් අමුණ ගන්නට, වදන් පෙළක් ගලපගන්නට හිතේ හයිසක් මට නොමැති විය. තණිකමෙන් අසරණ විය. හිතේ කොතනකවත් ශූංභාරය නොවින. හිත ටිකෙන් ටික, ක්‍රමක් ක්‍රමයෙන් හැදෙන්නට වසරකට වඩා ගතවිය. එබැවින් අඩක් පමණ නිමව තිබුණ "ගිනියම්" නිම කරන්නටත් මට වසරකට වඩා ගතවිය.

එයට සමාව..

(හයවැණි කොටස)

16

පුලස්ථ හා මිනිලාගේ ලෙංගතුව දැන්, විවෘත කතා බහා නිසාවෙන් වෙනදාට වඩා වැඩි දියුණුය. එහෙත් හේතේ බෝගයන් පැළ මට්ටමේ නිසාවෙන්, වැඩි වැඩක් හේතේ නොමැති කමෙන් සඳා වැඩි පුර ඉන්නේ නිවසේය. එබැවින් පුලස්ථට හා මිනිලාට පළමු දිණයට පසුව තම ලෙංගතුවට ඉඩ ලැබෙන්නේ සීමා සහිතවය. වැඩි ලෙංගතුවකට කියා ඉඩක් ලැබුණම් ඒ කතා බහට හා දෙදෙනාට දෙදෙනාව යන්නමෙන් ස්පර්ශය කොට මිහිරක් ලබන්නට පමණක්ය.

සේනට දැන් හේතේ වැඩ කොටස තනිවම කරගන්නට හැකිය. එබැවින් සේනත් සිතුවේ බිරිය සිහිත්තිය සමඟ සිටීම සේරටම වඩා යහපත් යැයි කියාය. වැඩි යමක් ඒ සිහිත්තියගේ බඩේ රුදාව දිග්ගැස්සි සතියක් පමණ අසණිපව සිටීම ඔහුගේ හිතට බරක් වූ නිසාවෙන්ය.

එහෙත් සේනට එලෙස තනිව හේතේ කායීන් කරන්නට ලැබුණේ ටික දිණනයක්ය. ඔහුගේ පයේ විස කටුවක් ඇති තුවාලය පැසවන්නට ගත්තේය. කොතරම් අත් බෙහෙත් කළත් සුවයක් නැති තැන වේදරාලගේ පිහිට පැතුවේය.

විස උඩුදුවා ඇති බැවින් වේදරාලගේ නිගමණය වූනේ සේනට දිණ කිහිපයක් පයේ ඉදුමුම හා තුවාලය අඩුවක් වෙන තෙක් වෙහෙස නොවන ලෙසටය. එබැවින් හේතේ මහා වැඩක් ඇත්තම් ජයතු එය ඉටුකොට දුන්නේ හිත සතුටෙන්ය. සඳාට තිබුණේ දැන් හවස් යාමයේ කඳ බඩ මහත්ව නැගිට එන බෝයන්ට පැන් සපයන්ට පමණක්ය. අනෙක් කායීන් දැන් පුලස්ථටත් හුරුය.

"මලයට බත් පත දිලා එන්ට පුළුවනැයි... මම අප්පුවට වතුර ඩිංගක් රත්කරා නාගන්නට" පුලස්ථ උදේ රැයින්ම හෙනට පිටත් වෙන්නේ, පියාගෙන් හේනට සපිරුණ මෙහෙය අඩුවක් නොකරන්නටය.

"හා.. අපේ අම්මා.. ඕනෑ නම් මම හැන්දෑ කොරේ මලයා එක්ක එක්කාසුවෙලා වතුර ඩිංගත් දාලම එන්නම්" මෙය කදිම අවස්තාවක්ය. මිනිලා රත්වුණ වතුර අඬකට ඇල්වතු මුසුකරන මව දෙස බලා සිටියාය.

"පුළුවන්නම් හොඳා.. ඒත් හදිසියට බංඩි පැල ඉස්ගෙඩියටම වතුර වරක්කරනවා හෙම නෙමෙයි.. මුල් හැරෙන්නත් නොදී පරිස්සමට"

සඳා පිළිතුර දුන්නේ මඳක් හිතා බලාය. මේ හේන්කෙරුවාව කරන සැමගේ පරිස්සමය. ඔවුන් බෝගයන් රකින්නේ තම ලෙයින් උපං දරුවන් තරමට පරිස්සමටය. ගම්තුලාවේ සම වයස් අනෙක් දරුවන්ට වගේ පුලස්තට, සඳාට මෙන්ම මිනිලා හා පංඬුකටත් හේන්කෙරුවාවේ අත්දැකීම් අඩුය. තම කාරිය ඔවුනට පවරන්නට බියක් හා අකමැත්තක් ඇත්තේ ඒ නිසාවෙන්ය.

ලැබුණ මේ අවසරය මණරම්ය. මිනිලා මව වැඩට අදින ඉහ රෙදිකඩත් අතටගෙන සොහොයුරුට බත්පතක් බෙදුවේ තම කොටහත්, එක පතකට එකතු කරමිණිය. එවිට සේන හැරමිටියේ හා බිරියගේ උදවුවෙන් නාන තැන බංකුවේ ඉඳ ගත්තේ, සරම ලිහා දමා අමුඩ කෙටියෙන් පරිස්සමටය.

මුළුතැන්ගේ සිට කෑම පත බෙදනා මිනිලාට පියා සරම ගලවා අමුඩයට මාරුවෙන අයුරු දුරට පෙනුණාය. ඇයට එක් වරම සිහිපත් වූයේ පෙරදිනයක කළ තම හොරකමය. ඔවුනගේ රතිය සිත් සේ හොරහින් විඳි අපුරුවය. අමුඩය ඇතුලේ දැන් නිඳිවැදි ඉන්නා පියාගේ එදින දඩබ්බර ලිඟුවය. පියාගේ ලිඟුව මව ප්‍රේතකමෙන් රස කළ අපුරුවය. පියාගේ ලිඟුව මවගේ යෝනි දෙතොල පළල් කරමින් මුරණ්ඩුවෙන් ඇතුලට රිංගුව අපුරුවය. "ඩිංගක් තෙමෙන්ට ගත්තම ඉබේටම ආයේ පණ ගහලා නැගිටිවි" මිනිලා සිනහවෙන්ම බත්මුළ ඔතාගෙන මිදුලට බැස්සාය.

"බත්මුළ බේදා ගත්තැයි..?" සඳා දියණිය දෙස බැලුවේ දෑස කුඩා කොටය.

"ඔවු අපේ අම්මා.. මයෙ එකත් එකටම මුල බැඳගත්තා" මිනිලාට ඒ ඇයි දැයි සැකයක්ය.

"ඔහොමෙයි යන්නට හදන්නේ..?" සඳා සිනහව වලක ගනිමිණි දියණියගේ හිසේ සිට පාදාන්තය දක්වා දෙතුන් විටක් බැලුවාය.

"ඇයි.. අපේ අම්මා" ඉහ රෙද්ද හා බත් මුල අතේය. වෙන කිසි අඩුවක් නැත.

"වැඩක් පලක් කොරද්දි ඔක්කං හැටයක් අදින්නට ඕනිය කියලා දන්නේ නැතුවැයි..?" සඳා කීවේ හෙමිහිට උවත්, එය සේනගෙන් දෙසවනට වැටුණේය.

හේතුවක් නොවුනත්, සේනට දියණියගේ ලැමඳ දෙස බැලුණේ ඉබේටමය. දැන් දියණිය මහා එකියක්ය. බිරිය තරමටම උස් මහත්ය. බිරියගේ තරම නැතත් දියණියගේ ගතට සරිලන්නට ලැමඳක් පිහිට ඇත්තේය. "මේකී දැන් මහා එකියක්" සේනට සිනහවක් නැගුනේය.

මවගේ වදන් පෙළ ඇසි පියාගේ දෙනෙතත් තමා දෙසට වැටෙනු මිනිලා දුටුවාය. ඒ බැල්ම විෂේශයක් නොවුනත්, වෙනදාට වඩා තම ලැමඳ මත ඒ බැල්ම නතර වුන වගක් ඇයට දැණුනාය. දැණුන විලිය නිසාවෙන් මිනිලා දැන බැඳ ලැමඳ වසාගත්තේ අමුත්තක් නොදැනෙන්නටය. මේ පොදු ගැහැණු ක්‍රියාවක්ය.

ඔක්කං හැටයෙන් ලැමඳ තර කරගත් මිනිලා නැවතත් එලියට බසිනවිට, සඳා හිමියාගේ හිසට උණු දිය බඳුන් තුන හතරක් වත්කොට හමාරය. දෙදෙනාගේ මුහුණේ යන්තම් සිනහවක්ය. තමා ගැන යම් කතාබහක් තිබී නැවතුන වගට, දෙදෙනාගෙම නෙත් යලිත් තමා වෙත වැටී අහකට ගිය බැවින් මිනිලාට සැකයක් නැත. "මම යනවෝ" මිනිලා ඔවුනගේ දෑස සහව ගත්තාය.

"මොකක් උනත් මයේ ගැන කතා බහක් කර, කර ඉඳලා ඔය නැවැත්තුවේ" මිනිලාට සැකක් නැත. "අපේ අම්මා කියාපු එක අප්පුවටත් ඇහුනා" ඇයට නැවතත් මැවි පෙණුනේ පියාගේ දෙනෙත අමුතු අයුරුවෙන් මෙදිණ තම ලැමඳ නැවැතුන අයුරුය. මෙදිණ ඒ බැල්ම හිතටත් ගුප්තවිය. මඳ දුරක් ඇවිද ගිය ඇය නැවතත් ඔවුන් දෙදෙනා දෙස ඇය හැරී බැලුවේ හොරහිත්ය.

සැබවින්ම සඳා හා සේන කතා බහක සිටියේ දියණිය ගැනය. දියණිය එනවිට ඔවුන් ඒ කතා බහා නතර කළත් ඔවුනගේ මුහුණේ සිනහව ඉතුරුව තිබුණේය. මිනිලාට යන්නට හැර නැවත් ඇරඹුනේ, නැවතුන තැන සිට ඒ කතා බහය.

"මයේ ගැනම තමා.." මිනිලාගේ හොර බැල්මට ඒ වග නැවතත් තහවුරු වුනේය. "ඒ මොන වැයි..?" ඕපාදුපයට කැමති පොදු ගැහැණු හිත ඇගේ ඉබේටම ඇවිස්සුනේය. හොර වැඩයට පෙළඹුණ පළමු දිනයෙන් පසුව හිත එඩිතරය. මිනිලා වත්ත මායිමෙන් පරිස්සමට රිංගා හෙමිහිට ආවේ තල්කොළ වැටෙන් වටවුන නාන කොටුවටය.

"ලොක්කිට දැනුනා මට ඇහුණය කියලා.." සේනට සිනහවය.

"හිතට ආවට කියා දැමිමා මිසක්කා ඒ වගක් හිතුවේ නෑ" තමා කළේ වැරද්දක් වග සඳාත් දන්නේය. එහෙත් ඒ ගැන ඇයටත් සිනහවය.

"තව දෙනුත් මහකින් එක්කාසුවක් වෙන්ට ඉන්න මහා එකියක්... අම්මලා දුවලගේ එවුවා අපි ඉස්සරහා හරි නෑ නෙව...?" සේනටත් සිදුවන දේ ගැන හිතේ කොණක සතුටක් නැතුව නෙවේය.

"කොච්චර කියැවුවත් අහන්නේ නෑ නෙව..., දවස තිස්සේ ඔහේ එල්ලාන. හැදෙන වසයට ඔහොම ඇරෙන්ට දිලා පුළුවනැයි..?" සඳා තවත් දිය බඳුන් දෙක තුනක් සේනගේ හිසට වැක්කෙරුවාය.

"මං හිතාන උන්නේ මේ..., හැදෙන වස හිංදා හිරයක් කොරලා තියන එක හොඳ නැතුවය කියලා..?" සේන පෑවේ සිනහවක්ය.

"එහෙම නැතුවමත් නෙමෙයි... කොයිකත් ගාණට මිම්මට.. ඒත් මේකී මේ තුන් තිස්පැයෙම එල්ලානම නොවෑ..., එහෙම ඇරෙන්ට ඇරියොත් කිරෙන් පිරිරෙන්ටත් කලියෙන් බුරියාවටම එල්ලිලා තියෙයි.." තම වදන් කෙරෙහි, සඳාටම නැගුනේ සිනහවක්ය.

"අපි කොහොමෙයි ඔවුවා දන්නේ.." බිරිය කීවේ අසත්‍යක් නොවේය. මලිනී බොහොවිට ඉන්නේ එලෙසය. ඔහුටත් දියණියගේ ලැමඳ නිදහසේ තිබුණ, තම මතකයේ ඇති රූප පෙළක් මැවී නොපෙනුනාමත් නොවේය.

"ඒක හැබෑව..., පිරිමි කවුරුත් දන්නේ පැහිරි ගෙඩිය තරමට මෝදුවෙන්ටත් කලියෙන් එවුවට අත්ගුණේ දෙන්ට විතරක් නොවෑ" සඳා මේ නැගුවේ සුදර නෝක්කාඩුවක්ය. සුදර මතකයෙන් මුහුණේ සිනහවය. මෙදින යටි අරමුණක් උදේසා මේ උණුහුම් කතා බහක්ය.

"එවුවා ඉතිං මයේ උවමණාවල් විතරක් යැයි..? කයේ කයෙන් උවමණාකම් මිසක්කා.." සේන ඇගේ අතින් අල්ල ගත්තේ ලෙංගතු කමෙන්ය. කකුළේ තුවාලය නිසාවෙන් අත් හට දිණයකින් මහ ඇරුන උනුහුම මෙදින විදින්නට හිතක්ය.

"සත්තනං පපුපැත්තෑව එහෙමට ආරන්ට ගත්තකොට..., හිරකොරාන ඉන්නට හිතක් ඇත්තෙම නැතුවා.. මාත් ඒකී වයෙම තමා... , ඔහේ එලාන ඉඳලා අපේ අම්මයෙන් ඕන හැරියට බැණුම් අහලා ඇතුවා..." සඳා ලෙංගතුව සේනගේ පිටවතේ කුණ ඇතිල්ලිවාය.

"එහෙනම් ඉතිං ආයේ අහංට දෙක් තියේයැයි..? මේ අම්මයෙම දුව නොවෑ..." සේනට සිනහවය.

"එවුවා ඉතින් ගැටිසි කොයි කයෙන් හිත.." ඒ හිත තමාට හා දියණියට පමණක් නොව, ගැටිසි වියට පය තබනා සෑමට පොදුවක් වග සඳා පහද දුන්නාය.

"තලාගන්ට වයේ..." සේනට සිහිපත් වුනේ සඳාගේ එකළ ගැටිසි සමයය. ඇගේ ආශාවය. මේ කළේ හිතට දැණුන ගිනියම් නිසාවෙන් විහිළුවක්ය.

"සත්තනම් මේ.. එහෙවු කාලේට ඒ තරම් සණිපයක් නැතුවා" සඳා සිනහවෙන් ඇතිල්ලුව කුණ, දියෙන් සෝද හැරියාය.

බිරියගේ කතාවෙන් සේනගේ හිතට අහඹු සිහිං අමුත්තක් දැණින. ගිනියම් නම් කුමක් නිසාදැයි අරුමක් නැත. ඒ පොදු පුරුෂ හිතය. එහෙත් අමුතු ගුප්තභාව ඔහුට කුමක් දැයි දැණෙන්නට මඳ වෙලාවක් පහුවුනේය. එහෙත් හිතට ආ සිතුවිල්ල හෙළිකිරීම නොහොඹිණාය. අසංවරය. එබැවින් ඔහුගේ මුවගට නැගුනේ සිනහවක්ය.

"මොකෑ ඒ පාර තනියෙන් හිනාවෙන්ට ගත්තේ..?" හිස අතුල්ලන ඔහුගේ සිනහව සඳා දුටුවාය.

"මොකුවත් නැතුවා..." මඳ වෙලාවක් එක දිගට, තවත් බංකුවක් මත තියත් හිටිය තුවාල සහිත කකුළු සේන බිමින් තැබුවේය.

"වෙන්ට බැරුවා... මොකෑ මට කියන්ට බැරි දෙයක්ද..?" බලහත් කාරකමෙන් හිමියාගෙන් යමක් ඇසීම සඳාට හුරු නැත.

"නෑ.. මේ... වරදකට හිතන්ට එපා.. ඔයැයි කියැව්ව නිසා හිතට ඇවිදින් ගියා මිසක්කා..." ඔහුටත් බිරියගෙන් සහවා පුරුද්දක් නැත. එහෙත් හිතට ආ දේ අසංවර නිසාවෙන් කියන්ට ඔහුට හිතක් නැත.

"ඉතිං කියන්ටකෝ.." සහවන දෙයක් දැනගනට ඇති මේ ගැහැණු උනන්දුවය.

"නෑ මේ.. මේ... වයස හරි නිසා එකීන් අම්මා වයෙම නැතුවැයි මේ..., මේ..." ඔහුට එය කියන්නට දිරියක් නැත.

"අප්පුවවා වෙච්චකොට ඒකීගේ ඒ වගක් මයෙන් එක්ක හංගන් මොකෑ විලියෙන් ගැහෙන්නේ...? හිතැවුවා වරදක් නැතුවා.., එහෙවුව ගැටිසි කොයි කාටත් සොභාවයක් වෙච්චකොට අපේ එකි විතරක් කොහොමෙයි වෙනස් වෙන්නේ..?" සඳාට ඔහු කීදේ වැටහුණාය. සිනහවක් නැගුනේ සේනගේ විලිබරිත කමටය.

පියාගේ වදන් පෙළ දෙසවනට වැටෙත්ම මිනිලාගේ හිත තිගැස්සී ගියේය. ඇයට තමා හෙරෙහි පියාගෙන් පිට වූන එවැනි වදනක් මේ ඇසුනාමය. කිසිදා නොදැණුන, ඇයටත් නොතෙරෙන අමුතු බවකින් දැන් හිත නලියෙන්නේය.

"ඒක හැබෑව.., ඒත් ඒ කතාබහට හිත මොකද්දෝ වයේ... එහෙවුවක් දැනෙද්දි හිතට අමුත්තයි.." සේනගේ හිතට අමුතුය. එහෙත් මේ හිත දියණියක් උස්මහත් වූ හැම පියෙකුගෙම උරුමය ය. එවැන්නක් සිතෙන විට පිය හිතට ගුප්තභාවය.

"අදමැයි එහෙවුවක් හිතුවේ...?" සේන පය ඔසවා නැවතත් බංකුවේ තබාගත් පසුව සඳා සිනහවෙන් හිමියාගේ හිසට වතුර වැක්කෙරුවාය.

"අදම හිතූන එකක්ම නෙමෙයි.. මේ.., මයේ හිත අමුතුවෙන්"

"ඊතිං හංගාන ඉන්නේ නැතුව කියාටකෝ... වෙන කාටවත් යැයි..?, මට නොවැ කියන්නේ..?" සඳාට නම් සිනහවය.

"නෑ මේ කවුදැ දන්නේ..., ලොක්කින් මේ... ඉස්සර අපිවයේ මේ.." ඔහුට සවියක් නැත. මෙතරම් විවෘත බවක් ඔහුට හුරුත් නැත.

"මේ තෙපර බාන්නේ... ඉස්සර අපි වයේ ලොක්කින් මේ.. රණා එක්ක එහෙවු දෙවල් වෙනවා ඇතිය කියලද..?" සඳා ඔහුගෙන් කෙලින්ම ඒවග ඇසුවාය.

"හම්... හිතට නිකන් මොකද්ද වයේ.." හිතේ පැනය බිරිය හෙළිකල නිසාවෙන් සේනට සැනසුමක් දැණින. එහෙත් හිත හැරිවැටි ගියේය.

"ඒ ඇයි හොඳැයිට දැන් වසරක් ගෙවිවිව කොට, එහෙවු දේවල් නොවී තියෙන්ට පුළුවනැයි කියලා ඔයැයි හිතනවද..?" සඳාට සිනහවක් නැගුණේ ඔහුගේ හිත ගැනය. තමා සමඟ එය කෙලින් කතා කරන්නට ඔහුට දිරියක් නැති කම ගැනය.

"නොවි ඇතිය කියලා හිතට බැරුවා.. ඒත් හිත පිළිගන්නේ නැතුවා.." ඔහු තම සැබෑ හිත කීවේය.

"අපේ අම්මා වතුර කොරහා වික්කා කොරන්ට හැරුන පමාවට මයේ පපුපැත්තැව මිරිකැවුබ ඔයැයිට, අපේ ඒ කෙරුවාවල් දැන් අමතකයි" සඳා පැවේ සිනහවක්ය. ඔහුට සිහිකොට එකල තම බැඳියාවේ ඒ සොඳුරු තැන්ය.

"මේ.. එහෙම මොකුවත් දැනිලා තියේ යැයි..?" ඔහුට ඇගේ ඒ වදන් පෙළෙන් මෙදින දැණුනේ සිහිං විලියක්ය.

"ඇහැ ගැටිල නම් නැතුවා.. ඒත් මේ ඔය කොයි හරියත්, හිටි හැටියේ යහමෙන් ආරන්ට ගත්තකොට..., අම්මෙක්ට එවුවා වහංකොරන්ට බැරුවා.. සොහොවයයි තැලුමයි වෙනැස් නොවෑ" සඳාට නම් සිතහවය. වැඩියමක් හිමියාගේ මේ හිත ගැනය.

එය ඇසෙත්ම සේනගේ හිත තිගැස්සී ගියේය. කොටඵව වි වසර තුන හතරක් ගෙවුනත් වැඩි වෙනසක් නොපෙන්නුව දියණියගේ කය, ගෙවුන හත් අට මහේ සිට වෙනස් වුන අපුරුව ඔහුට හරි හැටි පෙනුනේ මෙදින, බිරියගේ මේ පැහැදිලිකිරීමෙන් පසුවය. එහෙත් ඔහුගේ හිත තිගැස්සුනේ නම් එකල තමා හා බිරිය කළ කී දෑ මෙදින දියණියට අනුගත වීමෙන්ය. එකල සඳා මවු පියන්ගේ දෑස වසා මෙන්, දියණියත් තම දෑස වසා ඒ මිහිර සොයන අපුරුවය.

එබැවින් එකල තමා සඳාව බැඳ්දට එක්කාසු කොට ගිය අපුරුවත්, එහිදි තමා පෑ මුරණ්ඩුකමත්, එයට බිරිය පෑ ප්‍රථිචාරයත් ඔහුට මැවි පෙනුනේය. "මේකීත් අම්මා වයේම නැතුවැයි" ඔහුගේ හිතට එකල සඳා කල කී දහසක් දෑ දියණිය මතින් මැවි පෙනුනේය. එහෙත් ඔහුගේ හිත හිරිවැටි ගියේ එකල, ලිඟුව මුවට ගන්නට සඳාගේ තිබ්බ ප්‍රේත බව දියණියටත් ආරොට ගිහිං ඇතිදැයි කියා සිතන නිසාවෙන්ය.

තල් අතු තුන් පැත්තකට පිළිවෙළකට අසුරා දිය පිහිල්ල ඇතුලට ගෙන සෑදුව නාගෙයි අසල රැඳි සිටි මිනිලාගේ හිතත්, මවගේ අවසන් වදන් පෙළෙන් කැලති ගියේය. මේ ඇය නොසිතුවක්ය. "නොදන්නවා වයේ උන්නට අපේ අම්මට දැණිලා නැතුව නෙමෙයි..." ඇය සිතා සිටියේ මවට හෝ පියාට සැකයක් නැතයි කියාය. එහෙත් මවගේ පිළිතුරෙන් ඇය දැක නැතුවත් අනුමාන කොට ඇති තරම දැනී හිත විලියෙන් කැලති ගියේය. "එහෙනම් ආයේ දෙන්නටම රහසක් නැතුවා" එහෙත් එම විලියෙන් විලියෙන් ඇයට සිහිං මිහිරකුත් දැණුනාය.

"එහෙමට හිතෙත්දිත් හිතට මොකද්ද වයේ.." හිතට දැණෙන් ගුප්තඛසාවෙන් සේනගේ හිත දැන් කැලතිලාය. ඔහුට තදින්ම මේ වගක් හිතට දැණුනේ මෙදිණමය.

"ලෝකස් සොහවේ වෙනස් කරන්ට බැරුවා නෙව..., අපිට ඒ කාලේ වයේ, උන්ට දැන් ඒ හිත් නැතුවැයි... අනෙක මේ.., තව හත් අට මහකින් දිගෙට යන්නට ඉන්න එකියක් වෙච්චකොට..., එවුවා වැඩිය හිතන්ට යන්ට නරකයි.." සඳා දිය පිස්නය සේන අතට දිගු කළේ සිතහවෙන්ය. ඒ එය එතරම් තැකීමක් නොකටමය.

එවිටම මෙතුටක් සැප නින්දේ සිටි බාල දියණිය අඬන හඬ සඳාට ඇසුණේය. සඳා "කෙල්ල ඇහැරිලා... එහෙනම් පිහිද ගන්නට" යැයි කියා නිවස වෙත දිවුවේ, සේනගේ සරමත් තල් වැට මතට දමමිණිය.

සඳා ඉවතට ගිය නිසාවෙන් සේනට දහසක් දේ නිදහසේ හිතේ මැවුණේය. ඔහුට මෙවලේ දියණියගේ පෙනුම හා සඳාගේ එකළ පෙනුම සිහිවුණේය. "මේකීන් අම්මා වයේම නැතුවැයි.." ඔහුගේ හිතට එය දැන් අමතක කරන්නට බැරිය.

එකල සඳා මවුපියන්ගේ දැස වසා තමා සමඟ බැඳ්දට රිංගුව විලසින්, මෙදින දියණියත් තම දැසට වහංව ඔහුත් සමඟ බැඳ්දට රිංගනවා ඇත. එකළ සඳාමෙන් මෙදින දියණියත් ලිඟුවන් උරන්ට ප්‍රේත ඇත. යටි කොටහට අත තියනවට වඩා ඇයත් දෙනතට පහසු ලැබෙණවට කැමැති ඇත. මව ලෙසම මැයත් ඒ උණුහුම හමුවේ උමතු වෙන්නට ඇත.

"ආයේ ඉතිං රණාටත් මොකෝ..." තමා එකල සඳාව මෙන්, රණා මෙදින දියණියව බැඳ්දෙදී නිරුවත් නිරුවත්කර ගන්න අයුරු ඔහුට මැවිපෙනුණේය. රණා දියණියගේ දෙනන හුරුතල් කරන අපුරුව, එකල තම අතීතයෙන් ඔහු මෙදින දුටුවේය. "ආයේ මොකද...? මේකීන් අම්මා වයේ අරුගේ වල්ලාවත් හිදෙන්ටම උරලා දානවා ඇති" කවදාවත් නොමැති ලෙස මෙදින සේනගේ හිතට දියණියගෙන් අමුත්තක් දැණුණේය. වලත්ත කමක් නොවුනත් පුරුෂ හිතට දැණුන ඒ අහඬුවෙන් ලිඟුවන් හෙමිහිට නොදැනීම පණ ගැසුවේය.

"තාම ඉවරයක් නැතුවැයි.." සිහිත්තියගේ මුවට තන පුඬුව ගැසූ වගම සඳා එතනට පැමිණියේ ඔහුගේ පරක්කුව නිසාවෙන්ය.

"අමුඩ කෙටිය හෝද දාන්ට බැලුවේ" සේන අමුඩ කෙටිය ඉහෙන් පැත්තුවේ බියක් සැකක් නැතුවමය.

"ඔහොම දාන්ට මාත් නාගන්ට ඕන... බෙහෙත් තලපේ ඇත්ත එන්ට වෙදගෙදරටත් හැඳුවෙලා ගිහින් එන්ට එපැයි.." ඔහුගේ ලිඟුව අවදිව වග සඳාගෙ නෙත ගැටින. ඇයට නැගුනේ සිනහවක්ය.

"මොකැයි හිතාව...?" සේන නොදන්නා සේ ඇසුවේ සරම හිසෙන් පහතට දමමිණිය.

"ඉහ ගහලා නොවැ.. හීතලට වත්දෝ...?" සඳා දියණියගේ මුවට තත් පුඬුව මාරු කළාය. ඇයගෙන් අරමුණ රාත්‍රී රතිය වෙනුවෙන් ඔහුව අවුස්ස ගැන්මය.

"මේ වනේ නිසා හත්දොහක්ම ඇරුනා නොවැයි.." සරම ඇඳගත් සේන හැරමිටියේ වාරුවෙන් සඳා ලඟට ආවේය.

"ඒකම වෙන්ට විදියක් නෑ..?" ඇයට මෙදින හිමියාගේ අමුත්තක් දැනුනාය.

"මටත් කියන්ට දැණෙන්නේ නැතුවා.." සේන සිහිත්තියගේ මුවෙන් නිදහස් සඳාගේ තත් පුඩුව ඇඟිලි තුඩෙන් මිරිකුවේ, ඒ තම අවැසිය කියාපාමිණිය.

"නිදහසේ රැටම නරක් නැතුවා නෙව..? ටික දොහක් මග ඇරිව්ව හංඳා හදිසියට අද මගේ හිතක් නැතුවා" සේනගේ හදිසි බව සඳාට දැණුනාය.

"හම්.. එහෙනම් කමක් නැතුවා.."සේන එලි පහළියෙම මෙදින සඳාගේ ගෙල සිපගත්තේය.

"සත්ත කියන්ට...., මොකෑ මේ...?" සඳා වට පිට බැලුවේ සැකයෙන්ය.

"මට මේ..., ලොක්කිගෙන් ඔයැගේ ගැටිසි කාලේ සිහියට ආවා. හිත වාවන්නේ නැතුව ගියා.." ඔහු මෙවලේ එය සඟව නොගත්තේය.

"අනේ අපොයි...!"සඳාටත් එතුලින් විලියක් දැණුනාය. එහෙත් හිතට සතුටක් දැණුනේ නම් හිමියාගේ මේ ගිනියමෙන් රාත්‍රිය තවත් සොඳුරු වෙන නිසාවෙන්ය.

තමා ගැන මෙවන් කතා බහක් මවුපියන්ගෙන් මිනිලාට මේ ඇසුනාමය. හිතට ගුප්තභාවය. එහෙත් මව සියල්ල දැනුවත් නිසාවෙන් දැන් හිතට තරමක එඩිතර බවක්ය. එතුලින් හිතට සිහි ගිනියමක්ය. එහෙත් මිනිලගේ හිත කැලති ගියේ නම් පියාගේ අඬකුණු වුන ලිඟුව ඇස ගැටුන නිසාවෙන් නොව, පියාගේ මුවෙන් පිටවුන "මට ලොක්කිගෙන් ඔයැගේ ගැටිසි කාලේ සිහියට ආවා" යැයි වදන් පෙළෙන්නේය.

"එතුවක් නැතුව තිබිලා අරකා ඉහ ගැහුවේ අප්පුවට මං ගැන එහෙම හිතන නිසාවත්ද..? නැත්තම් මයේ රූපයයෙන් අපේ අම්මයේ ඒකාලේ ගැටිසිකම මතක් වෙලාද..?" ඇගේ හිතට දහසක් පැනයන් නැගුනේය. හිතට නොසංසුන් කමක් දැණුනේය. ඒ සැමට වඩා දැන් ඇයට හදිසිය ඇත්තේ මේ වග පුලස්ත සමඟ කියන තෙක්ය.

"එහෙවුවටම කතා බහා ගියා නම් අප්පුවට හිතනද, නැද්ද කියලා සැකයක් තමා.." පුලස්ටටත් ඒ සැකය උපන්නේ හිතට උණුහුමක්ද ගෙන එමින්ය.

"ඒ වගක් ඇහිව්ව ගමං මයේ ඇගත් හිරිවැට්ලා ගියා ඕන්.." ඇය අවසන් බත් කටත් පුලස්තට කවා කොළපත පසෙකින් තැබුවාය.

"මටත් හිතාගන්ට පුළුවන් අපේ අක්කයේ හිත" පුලස්ත සිනහවෙන් වතුර පොල්කටුවක් නමා ගත්තේය.

"එහෙවුවටම නෙමෙයි..., ඒත්..., මේ.. හිතට අමුත්තක් වයේ.." මිනිලාට සොහොයුරුගේ ඒ වදන් පෙළෙන් සිහිං විලියක් දැණුණාය.

"මං දන්නවා..., අප්පුව්වා එහෙමට බලනවට අපේ අක්කයේ අකමැත්තක් නැති වග" පුලස්ත සොහොයුරියටත් දිය පොල්කටුවක් පුරව දුන්නේය.

"මුසාවක් මොකට..., මේ..., මේ..., එහෙම අකමැත්තක් නම් නෑ තමා" මිනිලාගේ හිත නැවතත් ඒ මිහිරෙන් හිරිවැට් ගියේය. එහෙත් ඇගේ වදන් පෙළ ගොත ගැසුනෙනම්, ඒ ගැන හිතේ ඇති විලිය නිසාවෙන්ය.

"එකක් නම් විශ්වාසයි.." පුලස්තට සිනහවය.

"මොකක්...?" මිනිලා වතුර බී අහවරව පොල්කටුවෙන් කලය වැසුවාය.

"අප්පුව්වට ආවේ එහෙවු හිතක් නම්, දෙකෙන් එකක් නැතුවා අද දෙන්නයේ අඩුවෙදි ඒ වගක් කතා බහා වෙනවා..., අඩුම තරමේ ඉහියක් වත් දැනෙව්" පුලස්ත පිලෙ ඉඳ ගත්තේය.

"මටත් ඒ වගක් නම් හිතූනා.. අපේ අම්මටත් අද ඒ උවමණාව යහමට ඇතුළුවා" මිනිලත් ඉඳගත්තේ ඔහුගේ වතේ දැවටෙමින්ය.

"අප්පුව්වට එහෙවු හිතක් ආව නම් හෙම, අප්පුව්වා අද අපේ අම්මයේ මෙවුවා මිරිකන්නේ..., අක්කයේ මෙවුවා දෙක කියලා හිතාන" පුලස්ත හෙමිහිට ඇගේ පියුරුවක් මිරිකුවේ හැට්ටයට පිටින්ය. ඔහුට දැන් හදිසි ලැබුණ මේ අවස්තාවෙන් උපරිම ඵල නෙලාගන්නටය. වෙනදාට වඩා මිහිරක් නිදහසේ විඳින්නටය.

"ඕං.. ඉතිං... දැම්මනං එහෙවුවට හිතක් නැතුවා.. රතිරියේ ගිනියමයි නෙව අනික් එවුවත් එකතුවෙව්ව කොට" මිනිලා හෙමිහිට පුලස්තගේ අත ලැමදෙන් ඉවතට කළේ රැය ගැන හිතාය. රැයේ ගිනියම වැඩි නිසාය.

"මොකෑ ඒ.." පුලස්තට නැගුනේ සියුම් සිනහවක්ය.

"සත්ත නම් මං හේනට එන්ට ආවේ එහෙවුවටම තමා.., ඒත් මේ.. දැන් හිත කියන්නෙම රාත්‍රිය වෙනකම් ඉවසන්ටය කියලා.." මිනිලාට දැන් ඇවැසි එය හොඳ හැටි ගිනියමේ විදින්නටය.

"ඒත් මයේ හිතනං ඉවසුම් නැතුවා.. මේ කී දවසකට පස්සෙද..?" පුලස්ථ නැවතත් සොහොයුරියව ලඟට ගත්තේය. එහෙත් දෙදෙනාම වහා දුරස් වුනේ නොසිතුව වෙලාවක ඇත තියා ජයතු එන වග දුටුව නිසාවෙන්ය.

කැමපතේ විවේකය නොගෙනම පුලස්ථ හා මිනිලා හේනට බැසේය. මාමංඩියාගේ ගුරුහරුකම් මැද බෝගයන් වට ඇති වල් පඳුරු දෙදෙනා එකතුව ඉදුරුවේය. දෙදෙනා එකතුව බොගයන්ට දිය පහස ලබා දුන්නේය. ජයතු මාමංඩියන් සිටිය නිසාවෙන්, සිතුවාට වඩා ඉක්මණින් කයින් නිම වුනේය.

"දෙයක් තියේ කරනවව නම් ඕං...." හේනේ වැඩ කොටහා අහවර කොට කඩුල්ල පනින පුලස්ථට හදිසියෙම යම් සැලසුමක් හිතට ආවේය.

"මොකක්.." මිනිලා බලා සිටියේ හේන් කඩුල්ල වසන සොහොයුරා දෙසය.

"මේ... අපේ අම්මා වෙදගෙදරට යනවැයි කියාවුවා නේද..?" පුලස්ථ හේනේ කඩුල්ල වසා දැමීමේය.

"හම්.... තව ඩිංඩකින් යාවී..." දවසක් ඇර දවසක් මාරු කරන බෙහෙත් තලපය ගන්නට වෙදගෙදරට යායුතු වෙලාව සැකයක් නැත. වෙනදා ගියේ පුලස්ථ උවත්, පුලස්ථ මෙදින හේනේ නිසාවෙන් යන්නට වෙන්නේ මවටය.

"ඕං එහෙනං මෙහෙමයි...." පුලස්ථ හා මිනිලා අතර ඒ කතා බහා, සැලස්ම නිවස පේන මායිම තෙක් පැවතුනේය. බියක් ඇතුවත් මිනිලාට ආශාවක් නැතුව නෙමෙය. එහෙත් පුලස්ථගෙන් ඇයට ලැබෙන්නේ දිරියක්ය. අවසන මිනිලා පුලස්ථගේ සැලසුමට එකඟ වුයේ බියක් ඇතත්, ඊට යටි හිතේ සැඟව ඇති තම කැමත්තත් නිසාවෙන්ය.

හැඳෑ වරුවේ නා කියාගත් සඳා වෙදගෙරට ගියේ බාල දියණියව හිමියා බාරයේ තබාය. එහෙත් වෙදගෙදර වෙනදා නැති පාඨවක් සඳාට ඇත තියා මෙදින පෙණුනාය. "කරුම වෙලාවට නොවැ මාත් මේ ආවේ.... දැන් ඉතිං අහං ඉන්ට එපැයි ඉතිං ඒ අඬ වැඩියාව" ඇය බාරදයට නගින්නට පෙරම දෙපා පය පිස්නාවේ හඬක් නැගෙන්නට ගැසුවේ ඒ නිසාවෙන්ය.

"ආහ්.... උඹ ආවැයි.., කවුරුත් නැති නිසා මට තලපය අඹර ගන්ට බැරි වුනා.." පනස් විය ඉක්මවූ වෙදරාල, එක්කාසු කොට ඇති අවාෂද කොටහා සදාට පෙන්වීය.

"ඒක තමා මාත් බැලෑවුවේ පාළුවට මොකෑ කියලා අද..?" සදා ඇතුල් ගේ දිහාව බලා ඉඟි කෙරුවේ වෙද හාමිණේ ගැනය.

"නගා පතබැවිලා කියලා..., කරුණේ එක්කම පුවක් පැලෑටිට ගියේ ඕන් දවල් වරුවෙම.. අඹරගත්තනං අහවරයි.." කරුණේ වෙදරාලගේ සහයකයාය. වෙද නිවසේ සේවකයාය. වෙදරාල කියා පෑවේ ඔහු නැති කමෙන් බෙහෙත් තලපය අඹරන්ට නොහැකි වූ වගය.

බෙහෙත් කොටහා අඹර ගැන්ම මහා කාරියක් නොවේය. සදා සෑහට ඇති අවාෂද කොටහා පළමුව ගලමතට දා ගත්තේ, අමුවට ඇති අවාෂද කොටහා එක් කිරීමේ පිළිවෙත දෙවණුව නිසාවෙන්ය.

වෙදරාල ඇඳි පුටුවේ ඉඳ ගත්තේ දෙපා පහසුවට විහිද ගනිමිණිය. එහෙත් ඔහුගේ දැස තිබුණේ ඉහ නමා බෙහෙත අඹරන සදා වෙතය. සදාගේ හැට්ටකර මතිං පෙණෙන ඇගේ ලැම ඉස්මත්තාව දෙසය.

"අත සිංගක් බර කොරලම අඹරංට ඕන... ඕනෑ නම් පැං ටිකකුත් ඉස්සට කමක් නැතුවා.." වෙදරාල එලෙස කීවේ, අත බර කොට අඹරන විට, යහමෙන් ඇගේ ලැමද පැද්දෙන නිසාවෙන්ම නොවේය.

"නැන්දම්මා අද එන්නේ නැතුවැයි...?" වෙද හාමිණේ සදාට ඤාතී වෙන්නේ දුරෙන්නය. ඤාතිකමට වඩා බැඳියාව ඇත්තේ හිතවත් කමේය. ඇය ඒ වගක් ඇසුවේ යුතුකමටය. නැන්දණිය එන්නේ නැති නම් වෙදරාලගේ රැ කෑම වේල හිනිම බෙහෙතට හිලවුවක් නොව එය යුතුකම නිසාවෙන්ය.

"එනවැයි කියැවුවා... ඒ ගැන වද වෙන්ට දෙයක් නැතුවා" වෙදරාලට ඇය එලෙස ඇසුවේ කුමක් නිසාදැයි දන්නේය.

"ආමාරුවක් නැතුවා වෙන්ට ඇති එහෙනං...?" සදා වෙදරාල දෙස බැලුවේ සෑහ කොටහා ඇඹරි ඇති නිසාවෙන් අමුකොටහා එක් කිරීමට අවසර පතය.

ඔහුගේ දැස මෙතුවක් වේලා නතරව තිබ්බේ කොහෙදැයි සදාට සැකයක් නොවින. ඇය මීට කළියෙන් ඉඳං මාමංඩියගේ තරම හොඳ හැටි දන්නේය. දැනේම බෙහෙත තැවරි ඇති නිසාවෙන්, හදිසියෙන්ම හැට්ට කර සකස ගන්නටත් බැරිය.

"දැන් ඇති නොවූ මාමේ..?" සඳා ඔහුට වෙනසක් නොදැනෙන්නටම කය පමණක් හරව ගත්තාය.

"හම්.... ඔය මදෑ..., අන්තිමට පාවට්ටා දළකොටහා එකතු කරන්නට තියන අනික්වා දැන් අඹර දාන්න"

සඳාගේ හැට්ත් වෙදරාල හොඳ හැට් දන්නේය. උත්සහය අසාර්ථ වූ වාර ගණන ඔහුට මතකය. ගමේ අනික් ගැහැණුන් මෙන් වේද ගරුසරුවට ඇය රෙද්ද උස්සන්නේ නැත. හාමිණෙගේ පසෙන් ඤාතීත්වය නිසාවෙන් බියක් නැතුවමත් නොවේය. වෙදරාල සැමදා සඳාගෙන් සතප ගත්තේ නෙත් දෙක පමණක්ය.

"පොඩි එකිය තමා කිර උරනවා නොවූ...?" වෙදරාල දෙපා කෙටි බංකුව මත තබා ගත්තේය.

"ඒකී එහෙවුව තාම අත් අරින්නේ නැතුවා.." සඳා ගල වටේ තැවරි ඇති බෙහෙත් කොටහා එක් තැනකට එකතු කොට ගත්තාය.

"එහෙනං මේ.. පාවට්ටා දළ කොටහා එකතු කොරන්නට කළියෙන් තන කිර ඩිංගක් එක්කාසු කොරානං විස නැහිම ඉක්මණේ..."

වෙදරාල කීවේ මුසාවක් නොවේය. තන කිරේ විස නැසීමේ බලයක් ඇත්තේය. එහෙත් ඒ වගක් මෙවලේ කීවේ නම් ඒ විස නැසීම සඳහාත් නොවේය.

"කළියෙන් වංගිවල එක්කාසු කොරේ නෑ නොවූ.." තන කිරේ බලය සඳාත් නොදන්නවා නොන්නේය. එහෙත් ඔහු මෙවලේ එය තකහණියක්ම කීවේ නම් විස නසන්නටම නොවන වගත් ඇය නොදන්නවා නොවේය.

"බෙහෙත අඹරණ, අඹරණ ගාණට උඹව ගෙන්න ගෙන මට දොවන්ට කියලද කියන්නේ..?" ඔහුට සඳාගේ මේ හැසිරීම හුරුය. වෙදරාල තම ගරුත්තව පෑවේය.

"ඔන් ඉතිං අපේ මාමට කේන්ති ගෙහුං... , මේ.. කොයිතරම් වයේ..?" සඳා අසල වූ බඳුනෙන් දැන සොදා, ඉහ රෙද්දෙන් දැන පිහිදා නැගිට්ටේ අවාෂද මිම්මට ගන්නා කුඩා පොල් කටුවත් අතැතිව සිනහාවෙන්ය.

"අඩක්ම ඕන නැතුවා... දියරුවට තිබ්බත් බැරුවා" වෙදරාල තැකීමක් නොකරම එය කියා දැමීමේය.

පුලස්ථ නිවස මාණයේ නතර වූයේ, මව නිවසෙන් පිටත්ව ඇති වග මිනිලා තහවුරු කරන තෙක්ය. සිතුව විලසටම සඳා නිවසෙන් බැහරට ගොස් සිටියේ සිහිනියව නිදිකරවා සේන අසලින් තබාය. ලැබුණ ඉඟියෙන් පුලස්ථ හෙමිහිට කිට්ටු වූයේ පියාගේ කාඞරය අසලටය. සුපුරුදු සිදුර ලඟටය.

"අපේ අම්මා වෙද ගෙදරට ගියැයි අප්පුව්වා..." මිනිලා ගැහෙන හිතෙන් පියාගේ කාඞරයට පියමැණ්නාය.

"හම්... මලයා ආවේ නැතුවැයි.." සේනටත් මෙදිණ දියණිය දෙස එක එල්ලේ බලන්නට අමුතුය.

"ඩිංගක් ඉදලම එන්නමිය කියැව්වේ.." මිනිලා ඒ වගක් කීවේ පියාගේ දෑස මහ හරිමිණිය. ඇයගේ හිතත් ගැහෙන්නේය.

මිණිත්තුවක් දෙකෙක් පියා විමසුව හේතේ තතු වලට උඩින් පල්ලෙන් පිළිතුරු දුන් මිනිලා "මං නාගෙන ඇවිත්ම පොඩි එකිව ගන්නං" යැයි කියා කාඞරයෙන් ඉවතට ආවේ ගැහෙන හිතෙන්ය. ඊලඟ පිම්මට බියක්ය. එහෙත් සැලසුම ක්‍රියාත්මක කිරීමට ඇගේ හිතෙන් ආශාවය.

මිනිලා නිවසෙන් එපිට සඳා ඇති නානකුටිය ඇතුලට ගොස් හඬක් නැගෙන්නට දියට අදින රෙද්ද දෙතන් විටක් ගැසුවාය. අමුත්තක් පෙන්වනට බැරිය. හිත කැලතෙන මිහිර මින් පසුවය.

සේනගේ කාඞරයේ ජනෙල් කවුලුව හරහා නාන තැන පැහැදිලිය. රෙද්ද ගසන හඬ දිහාට ඔහුගේ තෙත් ඇදුනේ ඉබේටමය. ඒ වනවිටත් මිනිලා සිටියේ ඉහට රෙද්ද ඉතුරු කරන්, උඩු හැට්ටය ගලවා දමා, ඔක්කන් හැටයෙන්ය.

ඉහ රෙද්ද හා ඔක්කන් හැට්ටයෙන් පමණක් සැරසුන දියණියගෙ අඬනිරුවත දෑසට වැටෙත්ම, සුපුරුදු ලෙස සේනගේ දෑස ඉබේටම වෙනතකට ඇදුනේය. එහෙත් සේනගේ හිත මෙදින නොදැණුන අමුත්තකින් තිගැස්සුනේය. හිත ඔහුටත් නොතේරුන ගුප්තියාවකින් කැලති ගියෙය. කාමුක සිතුවිල්ලකින් නොවුනත්, සේනගේ තෙත් ඔහුටත් නොදැණීම නැවතත් එදෙසට ඇදුනේ ඉබේටම නොවේය.

සුපුරුදු සිදුරෙන් පියා දෙස බලා සිටි පුලස්ථට ඔහුගේ නොසන්සුන් කම පෙනුනේය. පළමුව දෑස හණිකට ඉවතට ගත්තත්, ඊලඟ නිමෙගයෙන් ඔහුගේ තෙත් නැවත් සොහොයුරිය සිටින දිසාවට හොරගල් අහුලනු ඔහුට පැහැදිලිව පෙනේනේය. එහෙත් තවම සැකය තහවුරුව නැත.

මිනිලාට පියාව නොපෙනීම සහනයක්ය. එහෙත් හිත විලියෙන් හා බියෙන් ගැහෙන්නේය. පුලස්ථ කීවේ ඔක්කං හැටයත් ගලවාම ඉහ රෙද්ද උඩට උස්ස ගන්න කියා උවත්, මිනිලා ඔක්කං හැටය ගැලවුවේ ලැමඳ මතට උස්ස ගත් දියරෙද්දට යටිත්ය. ඒ හිතේ නුහුරු හා බිය නිසාවෙන්ය.

මොන පිරිමි හිතත් දියරෙද්දට මාරුවෙන ගැණු රුව දකින්නට මාණාපය. කොතරම් සංවර හිතකට උවත්, ඉබේටම එවෙතට වැටෙන හොර බැල්ම, හිතට ගැනෙන ශූංචාරය වලකගත නොහැක. දෑස වලක ගත්තත් හිත වලක ගැන්ම නම් බොරුය. පුරුෂ හිතේ ස්වභාවය එයය. එහෙත් මේ සිටින්නේ දියණිය ය. සේනගෙ හිත දැණේ වරදකාරී බවෙන් හොඳටම නොසන්සුය. කාමුක සිතුවිල්ලකින් නොවුනත් ඔහුගේ දෑස මුරණ්ඩුය.

හුරුපුරුදු නිවසේ දියට අදින රෙද්ද දික්ව ඇත්තේ මිනිලාගේ දෙකළවා මැද්දට කෙටිවය. පෙනුමට තලෙළු උවත් දණහිසෙන් පහළට වාඩා, දණහිසෙන් ඉහළට මිනිලාගේ දෙකළවා සුදුපැහැයෙන් පැහැපත්ය. සේනට දියණියගේ ඒ වගක් පෙනුනේ මෙදිණය. "ආයේ අම්මංඩි ගැටිසි කාලේ වයේමයි" සේනට සඳාගේ දෙකළවා යුග්මය දුටු පළමු දිනය තවමත් හොඳ හැටි මතකය.

කිතුල් පළවෙන් සැදුන පිහිල්ලේ සිත දිය හිස මතට වැටෙන විට මිනිලාගේ ගතේ හිරිගඩු නැගින. එහෙත් ඒ දියෙහි සිතබට නොවේය. ලැමඳට ඇදි රෙද්ද දියපහසෙන් තෙත්ව ගතටම ඇලුණු නිසාවෙනුත් නොවේය. "අප්පුවවා බලාන ඉන්වද මංදා.." ඒ සංවර අසම්මත සිතුවිල්ලෙන්ය. ඒ මිහිරෙන් ඇගේ දෙනත් පුඩුත් අවදි වූයේ දියරෙදෙන් මානවට මතු වෙමිණිය.

දියට පෙනුගුන රෙදිකඩෙන් මිනිලාගේ දෙනන වටකුරුව මතු වුනේය. විසල් නිතඹක් නොමැති උවත්, උරුමව ඇති නිතඹේ දෙපළු මැදට තෙත රෙද්ද රිංගා මණාව කැපි පෙනුනේය. දෙකළවා දිළිසුනේය. "දැන් තමා මෙකිගේ හැඩ හරියටම පේන්නේ.." සේනට මෙවලේ දියණියව පෙනුනේ මහකියක් ලෙසය. සඳාව පළමුවරට බැද්දේ තනිකොට ගත් දිනයේ රුවමය.

"කියැවුවා හරි.. මෙහෙවු එකියක් එක්ක උපාසක කමටම ලෙංගතුව තියෙන්නේ නැතුවා.." බිරිඳ කීවේ හිතලුවක් නොවන වග සේනටහිතුවේ මෙවලේය. "අපිත් දවස පුරාවට ඉන්නේ හේනේ නොවැ.." එකළ සඳාගේ මවු පියන් හේනට ගිය විට තමා සඳාගේ නිවසට රිංගුව අයුරුත්, සඳාව දොර මුල්ලට හේත්තු කොටගත් අයුරුත්, සඳා තම ලිහුව අත්ගැසුව අයුරුත් සේනට මැවි පෙනුනේය.

"රණාත් අපි ඉදිරියේ උපාසකකම් පැවට උගත් ඉතින් ගැටයෙක් නෙව" සේනට මෙවලෙ නම් මැවුනේ රණාවය. තම අත්දැකීම් මතින් රණා මිනිලව දොරමුල්ලට හේත්තු කොට ගන්න නොසන්ඩාල කමය. එහෙත් ඔහුගේ හිත හිරිවැටි ගියේ එකළ සදා තමාගෙ මෙන්, මෙකළ රණාගේ ලිඟුව දියණිය අත්ගසන අපුරුවත් මැවුන නිසාවෙන්ය.

පුලස්ථ සැඟව ඉන්න තැනට සොහොයුරියවත් පියාවත් මැණවින් පෙනෙන්නේය. ඔහු පියාගේ මුහුණේ මතු වෙන සැම වෙනස් කමක්ම සොහොයුරියගෙන් ග්‍රහණයකොට ගන්නේය. එහෙත් සොහොයුරිය කෙරෙහි ඔහුට තරඟවක් ඇත්තේ, කියුදේ නොකට මෙදින වෙනාදටත් වඩා ඇය පරිස්සම් විම ගැනය. එහෙත් ඔහුගේ හිත සතුටෙන් ඇත්තේ හිතේ සැකය යම් තරමකට තහවුරුව ඇති නිසාවෙන්ය.

"බාලාන ඉන්නව නං මේ වෙනකොටත් අප්පව්වේ එකා.. ඉහ ගහලා ඇත්තේ" මිනිලාගේ හිතත් දැන් සිතුවිලි මතින් ගිනියමය. එහෙත් සොහොයුරා කියුපරිදි දුරක් යන්නට, බිය සහා විලිය නිසාවෙන් හිත දෙගෙඩියාවෙන්ය. ඒ සිතුවිල්ල මතින් ඇයට වෙනදා පුරුද්දට දියරෙද්ද ලිහිල්කොට නැවැතත් ඇඳගැණුනේ ඉබේටමය.

මිනිලාට වෙනදා පුරුද්දට, නොදැණීම එලෙස උවත්, සේනගේ තෙත් තිබුණේ නම් ඒ වෙතමය. ඇය රෙද්ද ලිහිල්කොට නැවත තරකොටගත් නිමේශයෙන් සේනට දියණියගේ නිරුවත පෙනුනේය. දෙනතේ වටකුරුබව දැණුනේය. ඔහුගේ පුරුෂ හිතට සිහිං අසංවර අකුණුසැරයක් ද වැදුනේය.

දියණියගේ ලැමඳ ඉඳහිට වරක් දෙවරක් පූර්ණ නිරුවතෙන් ඇස ගැටි ඇතත්, හැට්ට කර අතරින් ඕනෑ තරම් දැක ඇතත්, එදින එය වගක් නොවුන සේනගේ හිතට මෙදිණ මේ දැක්ම අමුතුය. හිතත් තරමකට අසංවරය. දෙනෙත පාලනයේ නැති තරමය. ඔහුට සිහියට නැගෙන්නෙම බිරිඳ කී කතාවමය. රණා සමඟ ඇගේ ඇති ඇසුරමය. ලෝකස් සොහොවය එය උවත් ඒ සිහිපත් වීම සේනට නොදැණීම උනුහුම්ය. එකළ බිරියගේ රුවෙන් හා ඇගේ ක්‍රියාවන්ගෙන් ඔහුට මෙදින මැවෙන්නේ දියණියවය.

"කිවුව ඒක හැබෑව..., ජේන් නැතුවැයි දැන් තන්ගෙඩි දෙක ආරලා තියෙන හැඩ.." ලෙංගතුව ඇරඹී කාළයේ සදාට පිහිටි හිච්චං දෙනන, ඇසුරට වසරක් ගෙවෙන විට පිරිපුන්ව මෝරපු අපුරුව ඔහුට මතකය. "ආයේ දෙකක් නෑ දෙන්නා තනිවෙච්ච වෙලාවේ ඉඳං එකගේ අත ඇත්තේ මේකිගේ හැට්ටේ ඇතුලේ" ඔහුට තම අතීතය හොඳ හැටි මතකය.

"රහා දැණෙන්නට ගත්ත කොට අම්මණ්ඩි වයේ මේකින් ආයේ එපාම කියයි.. කට්ටම උලනවා ඇති" සඳා එකල තම දැනේ උණුහුම හා මුඛේ පහස කාමුකව පැතුව අයිරු මෙවලේ සේනට දියණිය මතින් මැව් පෙනුණේය. ඒ කළ බිරිය මෙන් මෙදිණ දියණියත් රණා හමුවේ උමුතු කෙදිරියෙන් හැට්ටයෙන් පන්නා තනය රණාගේ මුවට දෙන අපුරුවය. රණාත් මුරණ්ඩුව හිච්චංදෙනත මිරිකමින් උරා බොන අපුරුවය.

ඉන් ඔහුගේ හිත නොදැණීම මිහිරෙන් මත් වුනේ ලිඟුවත් යන්නමට හිස ඔසවමින්ය. එහෙත් ලිඟුව මේ හිස එසෙවුවේ දියණියගේ නිරුවතටද..? නැති නම් සිහිපත් වුන බිරිඳ හා තම අතියෙ ශුංගාරයෙන් දැයි ඔහුටත් නොතෙරිණ.

"රෙද්ද කඩලා ඇඳගත්තා විතරයි අපේ අප්පුවවයේ එකා ඉහ ගැහුවා" පුලස්තට සිනහවක් සේම හිතට මිහිරක්ද දැණුනේ, මිනිලා දෙස බලා සේන ලිඟුව සරම ඇතුලටට තෙරපගත් අපුරුවෙන්ය. "කොහේ මේකී කියැවුව දේ කොරන්නේ නෑ නෙව.. ඩිංගක් යහමෙන් ජේන්ට ඇරියනම් හෙම ආයේ දෙකක් නෑ.., අප්පුවවා ඒ දිහා බලාන අත් ගහනවා සත්තයි" ඔහුට ඉවසුම නැත්තේ එතනය. ඒ අසම්මතය රසවිදින්නටය.

"බලාන ඉන්නව නම් හෙම.., දැන් අග්ගිසටම සාරුවා උනලත් ඇතුවා" මිනිලාට මැව් පෙනුනේ පියා තමා දෙස බලමින් අත්ගසන අපුරුවය. ඔහුගේ කොෂ දෙකත් අත්ගසන වේගයට වැනවෙන අපුරුවය. ඒ අසම්මත කමය. එහෙත් ඇගේ හිත සලිතව ගියේ නම්, තම නිරුවත දැකීමෙන් ගිනියම් වුන පියාගේ ලිඟු හිසට, සතුටු කඳුලක් උනා ඇති අපුරුව ලඟ හිත නැවතුන නිසාවෙන්ය.

මැවුන එම රූප රාමුපෙලෙන්, හා මේ අසම්මතයෙන් මිනිලා දැන් හොඳ හැට් ගිනියමේය. ඉවසුම් නොදෙන ගිනියම නිසාවෙන්, බියත් විලියත් දැන් නොදැණීම තරමකට පහව යන්නට ගෙනය. මිනිලා පය ඔසවා රෙදිගල මත තැබුවේ නම්, රෙදිපොට මැත්ව විවරවෙන කලවය ගැන මෙවෙලේ තැකීමක් නොකරමය. "ඩිංගක් වැඩි පුර ජේන්ට යැවුවොත් ආයේ ඒ වාඩුව යන්නේ අපේ අම්මයේ පිටිං.." මිනිලා පයේ කුණු අතුල්ලනට ගත්තේ ගිනියමෙන් පැහුන උමතු හිතෙන්ය.

මිනිලාගේ යටි කය දක්වාම කලවය දැන් නිරුවත්ය. රෙදිපට විටෙන් විට මැත් විමෙන් ඇගේ මවිල් රොබුවත් පෙණි නොපෙණි යන්නේය. "ආයේ ඒ කාලේ අම්මංඩිගේ වයේ සිහිංවට" සේනට දියණියගේ රුවෙන් දැන් නම් පෙනෙන්නේ සඳාගේ ගැටිසි රුවමය. ඔහුට සිහිපත් වුනේ එකල ඔහුගේ ලිඟුව සඳාගේ දැලිමවිල් රොබුව තලා පොඩිකරමින් තුන්මුල්ලේ පෑ මුරණ්ඩු කමය.

මෙවලේ ඔහුට මිහිරක් දැණුනේ ඒ සිහිපත් විමෙන් නොවේය. ඔහුට මිහිරක් දැණුනේ දියණියගේ යෝනිය වැසුන දැලිමවිල් රොඹුව රණාගේ ලිහුවෙන් තැලි පොඩිවෙන අපුරුවෙන්ය. එකල තම ලිහුව සඳාගේ මෙන්, මෙදිණ රණාගේ ලිහුව මිනිලාගේ යෝනි දෙතොල් මත තෙරපෙන අපුරුවෙන්ය. ඒ දැණෙන මිහිරෙන් එකල මව මෙන් දැන් දියණිය නඟා උමතු රාගාධික කෙදිරියය.

දැන් සේනගේ හිත නොදැනීම ගිනියමේය. ඉවසුම් නොමැති තැන සේනගේ අත ලිහුව වෙත ගියේ ඉබේටමය. කොෂ දෙකක් ලිහුවක් මෘදුව පිරිමැදුන නම් සරමට පිටින්නේය. එහෙත් ඔහුගේ දැසට දැන් නිවනක් නැත්තේ දියණියගේ මේ පෙණෙන රුවය. ඔහුගේ යටි හිත නොයිවසුමෙන් නලියන්නේ මිනිලාගේ දියරෙද්දෙන් නිරුවත වැඩි යමක් විවරවෙන තෙක්ය.

වෙද ගෙදර සඳාට නුහුරක් නැත. බියවෙන්ට කරුණින්ද නැත. ඇයට ඔහු සමඟ මේ කතා බහා හොඳ හැටි හුරුය. ඔහුගේ උත්සහයත් ඇය එදා සිටම දන්නේය. මීට පෙර වතාවත් හී තමා නොපැමිණ ඇය වෙදගෙදරට පුලස්ථව එවුවේ එබැවින්ය. සිනහවෙන්ම පොල්කටුවක් ගෙන සඳා ඇතුල් ගෙට ගියාය.

බරාදය පෙනෙන්නේය. ඔහු එහෙම මිනිහෙකුත් නොවේය. හැට්ටයේ යටි පියයුරුවක් එලියට ගත් සඳා දෙතුන් විටක් පුඩුවට පහළින් මිරිකුවාය. හතරවන වාරයේ පුඩුවෙන් කිර පොල්කටුවට වැ හුන්නේය. ගාණට මීමීමටම නැතුව අනෙක් තනයත් මිරිකා ඇය පොල්කටුවේ අඩකටත් වඩා කිරෙන් පිරෙවුවාය.

ඇය දැන් හැට්ටයෙන් එලියට පියයුරුව ගෙන ඇත. පුඩුවෙන් බිඳුවෙන් බිඳුව කිර වැස්සෙනවා ඇත. සඳා තනය මිරිකමින්, කිරෙන් පොල්කටුව පුරුවන අපුරුව වෙදරාලට මැවි පෙණින. "මේකිව මට තවම බැරූ වුනානේ..., මාහා දේ ඕන නැතුවා.. අඩුම තරමේ තන් දෙක ඩිංගක් මිරික දාන්ට වත්" ඒ සඳාගේ උඩුකය පුර්ණව නිරුවතෙන්ය. එහෙත් වෙදරාල නිකමට වත් හිස හරවා ඇතුල් ගේ දිහාව නොබැලුවේය.

වෙදරාලත් ගම්තුලාවේ ප්‍රභූ චරිතයක්ය. නරකම මිනිහෙකුත් නොවේය. ඔහුත් පුරුෂයෙක්ය. ඇහැට කණට පෙනෙන ගැහැණු රූපයක් ලඟ ඔහුගේ ලෙඩ පිරික්සීම මදක් වැඩිය. කොයි ගැහැණියත් එයට මණාපය. ඔහුට සැකයක් නැත්තම් වදනක් ඉදිරියට දමන්නේය. බහුතරයක් නොවුනත් විටෙක ඔහුගෙ බහට අවනත වෙන ගැහැණුත් නැතුවම නොවේය. ඒ කොයි දේ උවත්, නැතත්, හිත ඇතත්, නැතත් ඔහු කිසි විටෙකත් බෙහෙත් ගුණයෙන් කිසිවෙකුට අඩුවක් නොකරන්නේය. ඔහු වුතෘතියේ ගරුත්තව හැම විටම රැකගන්නේය.

ගම්තුලාවේ ගැහැණුන්ට මෙවන් අත්දැකීම් අරමයක් නොවේය. ඔවුන්ට මෙය සාමාන්‍ය පොදුවක්ය. විටෙක මෙවැණි බොහෝදෑ ඔවුන් හිමියා සමඟින් බොදා නොගන්නේය. කළඹගැණියකින් තොරවම එම පැනය ඔවුන් විසඳ ගන්නේය.

"මේ ඇති නොවැ...?" දොවාගත් තන් කිර එකතු කොට සඳා බෙහෙත් තලපයේ සෑම බව අඩුකොට ගත්තාය.

"ඔය හොඳටෝම මදෑ... ඔහොම්ම පාවට්ට දළ අහුරත් දාලම ඇඹරුවනං අහවරයි.." වෙදරාළගේ බැල්ම වැටුනේ සඳාගේ ඔක්කන් හැට්ටය තෙත් කරමින් ලාවට මතු වන ඇගේ උඩු හැට්ටයෙ කිරි පැල්ලම වෙතටය. ඔහුගේ හිතට එ දැකුමෙන් නම් දැණුනේ සතුටක්ය.

බෙහෙත් තලපය අඹරා ඔතා ගත් සඳා ඇඹරුම් ගල සෝදා දැමුවාය. වට පිටාව අස් පස් කොට දැමුවාය. පසුව ඇය වෙදරාළගේ දෙපා නැමද සිටියේ, "පිනක්ම වේවා" ඤාතීත්වයේ වැඩි හිටි කමටම නොව, වූතෘතියේ ගරු සරුවටය.

"හම්..., හම්..., ආයේ බෙහෙතක් ඔන වෙන එකක් නැතුවා.. සතියක් දෙකක් පරිස්සම් කොරගත්ත නම් අහවරයි..." වෙදරාළ ඇගේ ගරු සරු බව තැකීමක් නොකළේය.

"පිං දෙනවා ඇරෙනට වෙන මොනවා දෙන්ටෙයි ඉතිං.." සඳා බයාදු සිනහවක් මෙවලේ පෑවාය. ඒ කළ මෙහෙයට කෘත ගුණ දක්වන්නටය.

"පිං නං මොකෑ ඉතිං..." එහෙත් වෙදරාළ ඇයව තැකීමක් නොකළේය.

"එවුවා යන තැනකට වැඩියක් වෙන්නේ නෑ නොවැ...?" සඳා ඔහුට පිටුපා හැරුණාය.

"ඉස්සෙල්ලා ඉන්නා තැන හිත සනසගෙන ඉන්ට එපැයි යන තැන් ගැන හිතන්ට කලියෙන්" වෙදරාළගේ ඒ වදන් පෙළේ සිහිං සිනහා හඬක්ය.

"ඒකත් හැබෑව... මේ..., නැන්දම්මා ආවේ නැත්තං හෙම පණිවිඩයක් එවන්ට..., මං කොල්ලා අත රැ කෑම පත එවන්නම්... මං ගිහිං එන්නං එහෙනන්.." සඳා නැවතත් ඔහු දිහාවට හැරුණාය.

"බඩට ගිනියමනං ආයේ වේලක් දෙකක් නැතත් ඉවසන්ට බැරුවැයි... හිතේ ගිනියම නොවැ ඉවසන්ට අමාරු.." වෙදරාළ පුටුවෙන් නැගිටිමේ මෙවලේය.

"ඒ මොකද අප්පේ ඒ....?" සඳා සිනහවක් පා බෙහෙත් තලපය අතට ගත්තාය.

"කොහොම ඉවසන්ටද...? තනේ කිරෙන් බේරෙන එකියක් අමු කොළයක් නොනියාම හැට්ටයක් ඇද උන්නම..." වෙදරාළ මෙවලේ නම් තම බැල්ම ඇගේ හැට්ටයේ තෙත බැල්ම මත තැබුවේ හිතා මතාමය.

තන කිර වැහෙන ගැහැණියක්, පුඩුවට ගසක කොළයක් තබා හැට්ටය ඇද ගැන්ම පුරුද්දක්ය. එවිට ඉබේට වැහෙන කිර හැට්ටයේ සලකුණු තබන්නේ නැත. එහෙත් සඳාගේ දෙනනෙන් දැන් කිර ඉබේට වැස්සෙන්නේ නැත. මේ දෙනන මිරිකා කිර ගත් නිසාවෙන්ය.

"පොඩි එකිටත් මදිව ඇරෙන්ට දින ගණිද්දී.., ආයේ මේ... අමු කොළ මොකට" සඳා අමුත්තක් නොපෙන්වාම පළමු පඩිය බැස්සාය.

"උඹේ හිත ඩිංගක් වත් උණුවෙන් නැතුවැයි..." මේ සඳා කෙරෙහි වෙදරාළගෙ මුවෙන් නික්මෙන අවසන් වදන් පෙළය.

"අපාගතවෙන්ට මයේ කොහෙත්ම හිතක් නැතුවා මාමංඩි...." සඳාත් මේ දුන්නේ, ඔහුහා මේ කතා බහකදි දෙන අවසන් පිළිතුරය.

සරම පිටුපසින් ඔසවා අල්ල ගත් වෙදරාළ සඳා කඩුලෙන් ඉවතට යනතෙක් බරාදයට වි බලා සිටියේය. "අනික් එවුන් වයේ නෙමෙයි මේකී" ඇය සමඟ මේ කතාබහක් අවසන ඔහුට හැම දිනම සිතෙන සිතුවිල්ලය. හුස්මක් පිට කෙරුව වෙදරාළ ඇතුල්ගේ දිහාවට හැරෙද්දී දුටුවේ, පොල්කටුවේ ඉතුරුව ඇති සඳාගේ තන කිරය.

වෙදරාළගේ මුහුණ සතුවෙන් ඉපිල ගියේය. "සේරොම අස් පස් කරලා මේක විතරක් මොකද ඉතුරු කොරලා ගියේ..." වෙදරාළ සිනහවෙන්, සඳාගේ තන කිර ඇති පොල්කටුව අතට ගත්තේය. "මේකී මයේ ඔළුව විකාර කරනවා" සඳා මෙය කළේ හිතා මතාමද, නැති නම් සැබැවටම අතපසු විමක්ද, වෙදරාළ දෙළොවක් අතර හිතන්ට ගත්තේය. එහෙත් ඒ හිතන්ට ගත්තේ නම් පොල්කටුවේ ඉතුරුව තිබුණ සඳාගේ තන කිර උගුරු දෙක හිස්කොට හමාරවය.

"අපේ අම්මා එනවදත් මංදා" මිනිලා අනෙක් පය මාරු කරන්නට පෙර, කුණු ඇතිල්ලුව පාදය සෝදා හැරියාය. ඒ පියා සිටින දිසාවට පිටුපා නිතඹෙනුත් අඩක් පමණ දියරෙද්දෙන් විවර වෙන්නට ඉඩහරිමිත්ය. "අප්පුවට දැණේ ඉවසන්ට බැරුව ඇත්තේ.." ඇගේ අසම්මතයෙන් ගිනියම් උමතු හිතටත් දැන් විසුමක් නැත්තේය. මැවි

පෙනෙන්නෙම තම රුව විදිමින් පියා ලිඟුව අත්ගසා ගන්නා උමතු ගිනියමය. එබැවින් කුණ ඇතිල්ලුව තට්ටම් පෙදස ඇය සෝද ගත්තේ මෙවර නම් විලිබියක් නැතුවමය.

තට්ටම් දෙපළ වෙන්වන මැද රේඛාවක් පෙනෙන තරමට, දියරෙද මැත් කොට සිටින දියණියගේ රුවෙන් සේනගේ හිත දැණේ ගිනියමය. ඇය දියණිය වගත් උමතු හිත නිසාවෙන් අමතකය. "අරකා මේකිගේ පුක් බෑ දෙකට පාර දෙකක් දීලම නම්ම ගනවා ඇති.." ඉහෙන් නැමී ඉන්නා දියණියගේ නිතඹට වැදෙන රණාගේ අත් පහරවල් නිසාවෙන් ඔහුගෙ හිත හිරිවැටී ගියේය. එබැවින් ඔහුගේ අත් ගසන වේගයත් ක්‍රමයෙන් වැඩි වුනේ ඔහුටත් නොදැණීමය.

පියාගේ මේ අසම්මත කම පුලස්තට පුදුමයක් නොවේය. ඔහුගේ හිතට මේ අසම්මත කම මිහිරක්ය. "මේකී පරිස්සම වැඩි නොවෑ..?" ඔහුට ඉවසුම නැත්තේ ඒ ගැනය. ඔහුට අවැසිව ඇත්තේ දියණිය කෙරෙහි පහළ වූ කාමුක සිතෙන් පියෙකු ශුකු පහකොට ගන්න අසම්මත කම දැක විදින්නටය.

එහෙත් සිදු වුනේ නොසිතුවක්ය. ඇසුනේ කඩුල්ලේ උණ බම්බු පණ්නන හඬය. කඩුල්ල ලඟ සිටින බිරියව දැක සේන හණිකට සරම සකස ගන්නා මෙන්ම, කරුණ වැටහුන පුලස්තත් දුටුගෙන ගියේ නිවස පිටිපස්සටය.

ඌ කෑම වේල මිතිලා කෑවා නොව හදිසියට ගිල්ලාය. ඇයට හදිසි "අපේ අක්කකා හිතවුවා හරි" සොහොයුරා කණකොට කිවු රහස සවිස්තරාත්මකව දැනගන්නටය. පියාගේ එවලේ වරියාවත් දැනගන්නටය. එබැවින් මිතිලා මෙන්ම පුලස්තත් මෙදින වෙනදාට කලියෙන් තම කාඹර තුලට වැදුනේ මහංසිය නිසාවෙන් දැණුන නිදිමතටම නම් නොවේය.

හිමියාගේ පාදයේ අමාරුව නිසාවෙන් සතියක් පමණ මහ හැරුන රතියට, සදාටත් මෙදිණ සියුම් හදිසියක්ය. වැඩියමක් අද මහ හැරුනොහොත් හෙට අනිද්දා දෙදිණ තුල ඇයට ඇරඹෙන්නට ඇත්තේ ඔසප් දිණයන්ය.

එහෙත් කොතරම් උත්සහා කළත් හිව්වං එකිය තවමත් නිදියන පාටක් නැත. "මේකීවත් අද ඇන්නම යනවා" සදා සිහිනියවත් රැගෙන හිමියාගේ කාඹරයට ගියේ තවත් ඉවසිය නොහැකිම තැනය.

ඇතුල් ගේ දොර වැසි හෝරා කාලක් යන්නට මත්තෙන් පුලස්ත තම සුපුරුදු ගමණ ඇරඹුවේය. ඔහු කෙලින්ම ගියේ සොහොයුරියගේ කාඹරයටය. මිතිලත් ඇඟිලි ගණිමින් බලා සිටියේ ඔහු එන තෙක්ය.

"අද හදිසි වැඩිමකටද කොහෙදෝ අපේ අම්මා පොඩි එකියවත් ඇත්නම් ගියේ.." පුලස්ථ කාඞරයට පැමිණි විගස මිනිලා යහනේ ඉඳ ගත්තාය.

"මයේ හිතේ දැන් සතියක් දෙකක් අප්පුවියේ කකුලේ වනේ නිසා මහ ඇරුනා නෙව.." ඔහුට එය එතරම් මතකයේ ඇත්තේ පළමු දායින් පසුව සොහොයුරියගේ කාඞරයට රිංගන්නට ඇඟිලි ගැණිය නිසාවෙන්ය.

"එවුවා වැඩක් නැතුවා මොකෑ උනේ කියන්ටකෝ..?" මිනිලා සොහොයුරාට කිට්ටු වූවාය.

"හෙමිට කියන්නම්... ඉස්සෙලා යමන්කෝ.." පුලස්ථ ඇගේ අත අල්ල ගත්තේය.

සුපුරුදු තැන නතරවෙන්නට දෙදෙනාටම වැඩි වෙලාවක් නොගියාහ. පළමු දිනයෙන් අත්දැකීම් නිසාවෙන් මිනිලාටත් මෙදින බියක් නොදැණුනාය. එහෙත් මෙදින මෙය නැරඹිබිමට වඩා ඇගේ හිත ඇත්තේ, හැඳෑ වරුවේ වතගොත දැනගන්නටය.

සදා හිමියාගේ යහනේ ඇලව සිටියේ උඩු හැටිය රහිතව තන පුඩුවක් සිහිතියගේ මුවේ රඳවාය. සේන තුවාලය ඇති කකුල කොටියක් මත මඳක් එසවෙන්නට තබාගෙනය. අලුතෙන් බැඳි බෙහෙත් තලපයෙන් කාඞරය අද නැවුම් පුසුඹකින්ය.

"එද්දී දෙන්නා බුදියගෙන වෙන්ටෑ හිටියේ..?" සේන අපහසුවෙන් සදාගේ ඇලයට හැරුනේය.

"මහංසියට වෙන්ටෑ.. කොහේ හුරුවක්.. පත හිස්කොරාපු ගමන් රිංගැවුවා" සදාගේ මුවේ සිහිං සිනහවක්ය.

"කොහේ හරි හමණේ හුරුවක්... මයේ හිතේ ලොක්කි ඔය හේනට නැහුනමයි" ඔහුගේ හිතේ තවමත් ඇත්තේ ඇයමය.

"මෙකී හිටියේ නැත්තම් මීට කලියෙන්ම මං එකීව එවුවට හුරුකොරලා" සදා තත් පුඩුවක් මුවේ රඳවන් සිටින සිහිත්තියගේ හිස අතගැවාය.

එය සැබෑවය. දිගෙට යන්නට කලින් ගෙදරදොරේ වැඩපළ පමණක් නොව හේන් කෙරුවාත් ගම්තුලාවේ ගැටිසියක් දැන සිටිය යුතුය. මිනිලාට එය මහ හැරුනේ බාල සොහොයුරියගේ බර ඇයමත පැටවුන නිසාවෙන්ය.

"මේ..., දැන් කාලේ හරි නොවූ ලොක්කිව සුදුමැණිකේ එක්ක ඩිංගක් ගැවෙසෙන්නට යවන්නට" සේන සිතුවේ එයය. ඔහුට අවැසි වූයේ ඒ කතා බහා නැවත කරලියට ගන්නටය.

දිග දෙන්නට ඉන්න ගැටිසියක්, එම කාලය කිට්ටු වෙන විට, මවගේ සොහොයුරියක් හෝ දන්න කියන යහපත් පවුල් ජීවිතයක් ගත කරන වැඩිහිටි හිතේහී කාන්තාවකගේ ඇසුරට යැවීම සිරිතක්ය. ඒ විවාහ ජීවිතය ගැන දැණුම් තෙරුම් ගන්නටය. මවක හා දියණියක සීමාවෙන් එපිටහා ඉඳ පවුල් ජීවිතය ගැන විවෘතව කතා බහේ යෙදෙන්නටය.

"හම්... මේ..., අක්කංඩිත් ඒගැන මේ කියැවුවා.." සඳාට හිතේ ඇති දේ කියා ගන්නට බැරිය.

"මොනවා හටි හිතේ හංගගත්තා වයේ.." සේනට ඒ වගක් බිරිඳගේ වදන් තුලින් දැණින.

"ඔවු මේ.. ඔයැයිගේ හිත ගැස්සෙන හිංදා එහෙවුවක් කියන්නට මොකද්ද වයේ.." සඳාගේ මුහුණේ සිනහවක්ය.

"ආයේ මොකෝ බැරි.." සේනට එය අමුතුය. කිසිදා ඇය කිසිවක් සහව ගන්නේ නැත.

"නෑ මේ... මලිති අක්කයෙන් අහලා තියෙනවය කියන්නේ මේ.. අපේ ලොක්කිටත් එහේ මෙහේ ඇති කෙහෙයාව අයින් කොරගන්නට ඕනස කතාවක්" මුතුමැණිකේ සඳාට ඒ වගක් කියා තිබුණාය.

"ඒකත් එහෙමෙයි...? අපේ එකී කොහොමෙයි ඒ වගක් දන්නේ" සේනගේ හිත හිරිවැටි ගියේය. ඔහුට එසැණින් සිහිපත් වුවේ අද දිනයේ දුවට මිනිලාගේ මව්ලේ රොබුවය.

"මලිති දැන් එනවා යනවා නෙව.. එහෙවු කතා බහක් ඉතිං හිද්දලියෝ දෙන්නෙක් අතර අරුමක් නෙමෙයි.." කුස පුරවා ගත් සිහිතිය දැන් නිදිය. සඳා යහන පහළ පැත්තක පැදුරක් එලා සිහිත්තිය ඒ මත තැබුවාය.

"එහෙනං පරක්කු නොකරම අක්කංඩිට කිට්ටු කරන්නට... තව මහා කාලයක් නෑ නෙව කොයි එකත් දැනුම් තේරුම් වෙන්නට.." සේන සිහිත්තියව නිදිකරවා යහනේ ඉඳගත් සඳාව ලඟට ගත්තේය.

ඔහුට දැන් අවැසි කුඩා දියණිය බාගෙට හිස්කෙරුව බිරියගේ දෙනෙන කිර මුළුමණින් හිස් කරන්නටය. එහෙත් පාදය සෙලවිය නොහැකි නිසාවෙන් සේනට බිරියගේ ලැමදට හිස කිට්ටු කරන්නට අපහසුය. එබැවින් සඳා තන් පුඩුවක් ඔගේ මුවට කිට්ටු කරේ තම අවැසියන් එයම නිසාවෙන්ය.

"මේ..., මයෙන් එක්ක ආ කාලේ මෙවුවා දෙක තිබ්බේ අපේ ලොක්කිගේ දැන් තරමට.." සේන බිරියගේ තන්පුඩුවක් මුවට ගෙන අනෙක් තනය හෙමිහිට මිරිකුවේය.

"හම්... ලොක්කිගේ මේ වයසෙන් තමා මං ඔයැයි එක්ක ඉස් ඉස්සෙලා මේ..., ඩිංගක් යහමෙන් ගිනියම් වෙන්ට ගත්තේ" සඳාටත් එය මතකය.

"එහෙනම් එකිටත් දැන් ඇත්තේ.. මේ..., අම්මංඩිගේ ගායම තමා.." ඔහුට මැව් ගියේ දියණිය ස්නානය කරන වෙලේ යටිකය අතුල්ල ගත් අපුරුවය. ඔහු අතක් පහලට දැමුවේ සඳාගේ ඉහ රෙද්ද අතරෙන් කලවා යුග්මය වෙනටය.

"ඒ ගාය ආයේ මයෙන් නැතුව වෙන වෙන කයෙන් උරුම වෙන්ටද..?" ඇය සිනහුවෙන්ම සේනගේ අතට නිදහසේ කලවය මතට ගොඩවෙන්නට ඉඩ හැදුවේ, ඔහුගේ සැපය උදේසාම නම් නොවේය.

"එහෙනම් ඉතිං අම්මංඩි ආ මගේ දැන් එකී මෙලහකටත් මහක් ගිහින් ඇති" සේන දියණියගේ පැහැපත් කලවා යුග්මයේ මතකයෙන්, සඳාගේ චිත්ත පට දෙපසට කර දැන ඇගේ කලවා මතින් ඉහළට ගෙන ආවේය.

"හම්... දැන් ඒකිගේ ඇඟ දිහා බැලුවම කියන හැකි...." හත අට දිනකට පසුව දැණුන උනුහුමෙන් සඳාට නැගුනේ සිං කෙදිරියක්ය.

"ආයේ අහනවා... මහා හෙළුවට මේ..., ඒ කාලේ අම්මංඩිගේ කාපාපු පළව" ඔහු මව්ලේ රොබුව අතරෙන් ඇහිලි තුඩක් සඳාගේ ගැටිත්තට කිට්ටු කළේය.

"එහෙවුවක් දුටුවැයි..?" මෙදින සේනගේ වෙනස සඳාට දැණුනේ මෙවලේම නොවේය.

"එවුවා වැඩක් නැතුවා..." සේනට ඒ වගක් කියන්නට බැරිය.

"මට හිතාගන්ට බැරි කමක් නැතුවා, කවදාවත් නැතුව අද මේ.. කෙල්ල ගැන වැඩි කතා බහක් මොකෝ කියලා" ගැටිත්තට දැණෙන මිහිර පරයා සඳාට සිනහවය.

"වරදකට හිතන්ට එපා..., හැන්දෑ කොරේ හේනේ ඉඳන් ඇවිදින් ඔය මේ..., නාන තැන අහම්බෙන් එහෙවුවක් ඇහූ ගැටුනා... මට මතක් වුනේ ඔයැයිව. ආයේ ඒකාලේ ඔයැයිගේ කාපාපු පළව ඕන්...." සේන ඇගේ නළලත සිප ගත්තේය.

"වරදක් හිතන්ට දෙයක් නැතුවා... සත්ත නම්..., අපේ පැවත්ම ම ගෝත්‍ර වෙච්ච කොට, හිතේ අහුමුළුවල තවමත් ඒ ගෝත්‍ර ගති පැවතුම් නැතුවා නෙමෙයි... කාලයත් එක්ක වෙනස් වෙලා ඇත්තේ සමාජ සම්මතයන්ට, සංකෘතියට බැඳුන අපේ කෙරුවාවල්වල හැදියාව විතරයි.

මොකෑ..., ඉතිහාසයෙන් අපි ඕන හැටියට අහලා නැතුවැයි තමංගේ ලෙයින් ජාතක වෙච්ච එකියව අමුකමට ගත්ත, බිහි කරපු එකාව තම පැදුරට ගත්ත කතා වස්තු ඕන තරම්...

අනික මේ, කාලයත් එක්ක කෙරුවාවට නොගියත් හිතට දැණෙන එක, කොයි කාටත් පොදුවක්ය කියලයි මටනං හිතෙන්නේ. මොකෑ..., සම්මත අසම්මතය කියලා තහංචි වැටුන කොට, ඒ හිතක් පහළ වුනැයි යැයි කියලවත් අපි කයෙන් එක්ක වත් කියන්ට යනවැයි ..? ඒක නොවෑ මං කොටහළු වෙච්ච පළමු දවසෙම, ඉහෙන් පහලට කොයි ඤාති කමත් නැතුවය කියලා පුංචිමමා කියා දුන්නේ... ඒක නිසා එවුවා ගැන වැඩිය හිතන්ට යන්ට එපා.. ඒක ලෝකස් සොහාවේ" සඳාට ඔහුගේ හිත වැටහුනාය. ඇය දන්න තරමෙන් එය හිමියාට පහද දුන්නේ ඒ හිත ඔහුට පමණක්ම උරුම නොවුන හිතක් වග ඇඟවෙන්නටය.

සඳා මෙතරම් ගැඹුරෙන් යමක් මේ කතා බහක් කරාමය. සේනටත් ඇයගේ දැණුම ගැන පුදුමය. "මොනවා උනත් කියැවේ සත්ත" ඇය ඒ සිතුව අයුරෙන් ඔහුගේ හිතට සැනසීමක්ය. දැන් හිත හංගා නොගෙන ඇය සමඟ මේ ගැන කතිකාවතේ යෙදිය හැක.

"ඒක හැබෑව.. සත්තනං මයේ හිතට අද මහා අමුත්තක් දැණුනා..., කියාගන්ට බැරුව උන්නේ.." සේනට මේදිණ සඳා ගැන හා ඇගේ සමාජ කතිකාවත ගැන පුදුමය. එබැවින් ඒ දැණුන විශ්වාසය මත තම හිත හංගා නොගත්තේය.

"අද දහවලේ ඉඳලා මට ඒ වගක් ඔයැයිගෙන් යන්නමට දැණුනා..." සඳා සිනහවක් පෑවාය.

"සත්තනං.. මේ.., අපි ඒ කාලේ කියපු කොරාපු විදියෙන් මට ලොක්කිවයි රණාවයි හිතෙන්ට ගත්තා.. හිතට අමුත්තක් දැණුනා.." එහෙත් ඔහුට තම හිත ගිනියම් වුවායැයි කියන්නට බැරිය.

"කොයි අම්මා අප්පුවටත් ඒක පොදුවක්.. තමංගේ දරුවගේ කෙරුවාවල් මණින්ට ගන්නේ, තමංගේ ඒ කාලේ කියුම් කෙරුම් වලින්..., වැට බැඳලා උන්ව පරිස්සම් කොරන්ට ගන්නේ, ඒ වයසේ තමංගේ කෙරුවාල්වල තරමෙන්.

ඒත් වැඩක් නැතුවා.., අපේ අම්මා මාව ඇහේ ගහං පරිස්සම් කොරත්.., මම ඒ වැට පැන්නා. දැන් කාලේ ඊටත් වෙනස්.., මං මයේ කෙරුවාල්වල තරමට අපේ එකිට වැට බැන්දත්, උන් ඒ වැට පණින්ට දහසක් ලිහිල් තැන් හොයා ගන්නවා.. ඒක වලක්වන්ට බැරුවා.. ඒක ලොකස් යොහාවේ" සඳා පෑවේ සැහල්ලු සිනහවක්ය.

"ඒක හැබෑව.. ඒත් මම කියැවේ මේ.. එහෙවුවට හිතෙන කොට හිතට මොකද්දො වයේ දැණෙන එක. ඒක කියාගන්ට දැණෙන්නේ නැතුවා"

"දැන්නේ නැතුවද..? කියාගන්ට බැරුවද..? එහෙනම් මං දෙයක් අහන්ට හංගගන්නේ නැතුව උත්තර දෙනවැයි.." සඳාට ඔහුට කියාගන්ට බැරි දේ කුමක් දැයි දැණුනාය. එබැවින් ඇය එලෙස ඇසුවේ සිනහාවෙන්ය.

"මං හංගගන්නේ නැතුවා.." සේනට එය සවියක්ය.

"හිතට අමුත්තක්ය කියැවුවේ මේ.. ඩිංගක් උණුහුමක් වයේද..?" සඳා සහවාගත් සිනහවෙන්, සරම තුලට අත දමා හිමියාගේ ලිඟුව අල්ලගත්තාය.

" මේ.., මේ.., හැබෑව නම් මේ.., ඒක තමා" ඔහුගේ හිතත් හිරිවැටි ගියේය.

පියාගේ එම පිලිතුර දෙසවන් වැටෙත්ම මිනිලාට හා පුලස්තට එකින් එකාගේ මුහුණු දෙස බැලුනේ ඉබේටමය. "අප්පුවට එහෙනං මාව දැකලා ගිනියම් වෙලා.." මිනිලාගේ හද ඒ මිහිරෙන් ගැහෙන්නට ගත්තේ උමතුවෙන්ය. ඒ සම්මත මිහිරෙන් ඇයට සොහොයුරුගේ කර වටක් දැන දැමුනේ නොදැණීමය. හදිසිය ඇත්තේ ඉතුරු කොටහා අසාගන්නටය.

"ඒ වගක් මට කියාගන්නට බැරුව මොකැ මෙව්වර වෙලා තෙපර බැවේ.. අපි ඒ කාලේ ඉඳන් කියපු කොරාපුවගේ හැටියට මෙහෙවුව මොන වලත්ත කමක්ද..?" සඳා සිනහවෙන්ම ඔහුගේ ලිඟුවේ පෙරසම හෙමිහිට පහත් කළාය.

"ඒක මෙ..., ලේසි පාසු වලත්ත කමක් යැයි.." සේනගේ හිත දැන් නිදහස්ය.

"එහෙවුවක් හිතෙන්ට ගත්ත කොට, ආයේ කාගේ කවුදැ කියලා වෙනසක් හිතෙන්තේ නැතුවා. එහෙවුවට සිංගක් ගිනියම් වෙන එක මේ ඔයැයිට විතරක් නෙමෙයි, නොකියැවුවට කොයි කාටත් පොදුවක්. ඒත් විශ්වාසයක් නැත්තං තමංගේ ගැණිට, මිණිහටවත් නොකියන හිතේ හංග ගත්ත රහසක්" සඳා දෙතුන් විටක් සේනගේ ලිඟුව අත් ගැසුවේ හෙමිහිටය. තාලයකටය.

"සත්ත නම්..., මට අද හිත ඉවසුම් දුනේ නැතුවා... අරහෙම ඉද්දි එකී දිහාව බැලුනා....." සේනට ඉවසුම් නොදෙන්නේ සඳා ලිඟුව මාදුව අත්ගසන පහස නොවේය. හිතේ ඉපිලෙන අසම්මත කමය.

"මයේ හිතට අද හරිම සතුටයි.." සඳා සෙනගේ නළලත සිපගත්තාය.

"ඒ මොකැයි...?" සේනට පුදුමය.

"එහෙවු හිතක් පහල උනාය කියලා කවුරුත්, කාටවත් කියන්නේ නැතුවා... ඒත් ඔයැයි එහෙවුව හංගානොගෙන..., මට කියැවුවේ මාව ඒ තරමට විශ්වාස කරන නිසා..., අපි දෙන්නයේ තියෙන මේ ලෙංගතුව හංදා.." සඳාට කඳුලකුත් ඉනුවේ ඒ සතුටටය.

" මේ..., මං ගැන වරදක් හිතන්නේ නෑ නෙව..? අද හිතට දැණිවිව එක වලක ගන්ට බැරුව ගියා" ඔහුටත් බිරිඳ ගැන සතුටය.

"කොහෙත්ම නැතුවා..., තවුස්දම් පුරාන කැලෙකට වෙලා උන්නානං, හිතට එන එහෙවු අවලං හිත වලක ගන්නට පුළුවන්... අපි වයේ පෘතක්ෂන හිතකට හෙවිවට නැගෙන වලත්ත හිත කෙරුවාවල් වලක ගන්ට බැරුවා.." සඳා පෑවේ සිනහවක්ය.

"ඒක හැබැව" සෙනගෙන් මෙතුවක් වූ හිතේ බර නිදහස්ව ගියේය.

"ඒත්..., ඒ අවලං හිත හැබැවක් නොකරගන්නට, අපේ හිත හීලෑ කරගන්ට අපිට බැරිකමක් නැතුවා.. වෙන්ටත් ඕන එක.." සඳා සිනහවෙන් උවත් කීවේ ගැඹුරු අදහසක්ය.

"මේ..., සත්තකින්ම... තුන් හිතකවත් එහෙවු තිරිසංකමක් හිතේ නැතුවා.." බිරිඳගේ ඒ වදන් පෙළෙන් සේනගේ හිත මඳක් තිගැස්සින.

"මම කියවුවේ හිත හිලෑ කරගනට ඕනෑය කියලා මිසක්කා, ඔයැයි ගැන අවිශ්වාසයක් හිතලා නෙමෙයි.. මට ඔයැයිව විශ්වාසයි. කවුරුත් හිතට එන එහෙවු වලත්ත දේ හොරහිං විදිනවා මිසක්කා හැබෑ කොරගන්නට යන්නේ නැතුවා.." සඳා වහා පෙර වදන් පෙළ සැකසුවාය.

"කියවුවේ මේ..., මේ..., හිතට දැණෙන දේ වින්දට කමක් නැතෙයි කියලැයි..?" සේනට තවමත් එයට නිසිපිළිතුරක් නැත.

"මම එපාය කිවුවා කියලා ඔයැයිට ඒ හිතට වලක්ක ගන්නට පුළුවනැයි.., බෑ නෙව..? පුළුවන් වෙන්නේ මයෙන් ඒ හිත හංග ගන්ට විතරයි. හංගාන හිරකොරන් ඉන්නවට වඩා වඩා හොඳ නැතුවැයි දැණෙන දෙයක් මයෙන් එක්ක කතා බහක් කරන එක" සඳා පෑවේ සිනහවක්ය.

"මේ එහෙවු කමට අවලංව හිතට එන එවුවත්..?" සේනගේ හිතට සැහැල්ලුවය.

"මම ඉස්සරලැත් කියවුවේ.. අපි කතා බහා කොරලා තියෙන්නේ, එකතුවෙලා කරලා තියෙන්නේ මෙහෙවු වලත්තකම් ද..? ඔක විතරක් මොකෑ බැරි.." සඳාට පුදුම මෙතරම් පැහැදිළි කලත් හිමියාගේ මෙදින මේ දෙබෙඩි බව කෙරෙහිය.

මවගේ පිළිතුරෙන් පුලස්ථට සිනහවක් නැගුණත්, මිනිලාගේ හිත කැලති ගියේය. මේ ඇය මවගෙන් නොසිතූ පිළිතුරක්ය. ඇය කරන්නේ නිදහසේ ඒ අසම්මත විදින්නට ඔහුව දිරිගැන්වීමක්ය "අපේ අම්මා මෙහෙවුවට දෙයක් කියාපි කියලා මම හිතැවුවේ නැතුවා" ඇය පුලස්ථගේ කණට රහසෙන් කෙළුරුවේ පුදුමයෙන්ය.

"සත්තනම් එහෙවුවට දකිද්දී මයේ එකා දන්නෙම නැතුව මේ..., ඉහ ගැහුවා"

සේන පපුවේ මවිල් අතර දැවෙටෙන බිරිඳගේ අත නැවතත් සරම ඇතුලට දමා ගත්තේ බිරිය කෙරෙහි මෙවලේ හිතට දැණුන ඒ විශ්වාසයෙන්ය. එහෙත් එම කතාව ඇසුන මිතාලාට නම් ඉවසුම් නොදුන්නේ පියාගේ ඒ අසම්මත කමය.

"වදාපු අම්මයේ එහෙවුවටත් ඉහ ගහපු එකේ... ආයේ දෝණියැන්දගේ එහෙවුවකට ඉහගහපු එක පුදුමවෙන්ට දෙයක් යෑ...." සඳා සිනහවෙන්ම හිමියාගේ කොෂ දෙක මාදුව පිරිමැද්දාය.

"මේ..., ඔයැයිගේ ඒ කාලේ තන්ගෙඩි දෙකමයි.." සේන බිරිඳගේ තන් පුඩුවක් ඇඟිලි තුඩෙන් මිරිකුවේය. එහෙත් ඔහුගේ හිත තිබුණේ දියණිය ලඟය. දියණියගේ ලැමඳ මතය.

"දැක්කම කියන හැකි.. අත් ගුනේ යහමට ලැබෙනවය කියලා" සඳා සිනහවෙන් හිමියා ඉන්න ඇලයට හැරුණාය.

"කොහේ..., දුරට නිසා හරි හැටි පෙනුනේ නැතුවා නෙව.." සේන සඳාගේ දෙතන් වටකුරුව ඇඟිලි තුඩු ගෙනගියේ උමතු හිතෙන්ය. ඔහුට හුරුපුරුදු ලැමදෙන් මෙදින දැනුනේ ගැටිසි දෙනනක පහසය.

"මේ..., කෙල්ලගේ එහෙවුව හරි හැටි දැක ගන්නට හිත පොරකන වැයි...?" සඳා ඔහුගේ ලිහුවේ පෙරසම හෙමිහිට පහත් කළාය.

"මේ..., මේ..., වරදක් හිතන්නේ නෑ නෙව...? සත්තම ඉවසුම් නැතුවා" ඔහු මෙවලේ බිරියගේ කිරිබරිත දෙතෙන් පහසෙන් සෙව්වේ, ගැටිසි දෙනනක මඳ තදැති බවය.

"එහෙනම් දවසක එහෙවුවකට ඉඩක් හදලා දෙන්නැයි..?" සඳා ඔහුගේ ලිහු හිස මඳක් තදින් මිරිකුවාය.

"සත්තම...?" මිහිර ඉවසුම් නොදුන් නිසාවෙන් සේන ලිහුව මත ඇති බිරියගේ අත තදකොට අල්ල ගත්තේය.

"ඒක නොවූ ඇහැවුවේ...?" සඳා තම කය කෙලින් කොට සේනගේ දෙතොළ සිපගත්තාය.

මේ මිනිලා හා පුලස්ථ නොසිතුවක්ය. විශ්වාස කරන්නටත් බැරි කතා බහක්ය. දැන් දෙදෙනාටම පුදුමය ඇත්තේ පියා ගැන නොව මව කෙරෙහිය. හිමියාගේ අසම්මත කමට දියණියව පාවා දෙන මවකගේ වලත්ත කමය. එහෙත් මිනිලාගේ හිත නම් මේ මිහිරෙන් දැනටත් උමතුවය. ඇයගේ ගත දෙතන් විටක් හිරිවැටි සලිතව ගියේ, මවගේ දැනෙන් තම ඇඳිවත පියා ඉදිරියේ ගැලවෙන අපුරුව මිනිලාට මැව් පෙනුන නිසාවෙන්ය.

"මට අපේ අම්මව මතක් වුනා..." සේන බිරියගේ හිස ලැමඳට තබා ගත්තේ දෙතොල් පහස මඳ වේලාවක් විඳ අභවරවය.

"මම කියැන්ටෙයි ඒ මොකක්ද කියලා.." සඳා හිමියාගේ තන් පුඩුවක් වට දිවත ගෙනගියාය.

"හම්.." සේනට දැනුනෙන සතුට දැන් ඉවසුම් නැත.

"මේ විදියටම අක්කංඬිව දකින්නට අම්මා අප්පුවට ඉඩ හදලා දුන්න එක..."
සේන එකළ ඒ කියූ කතාව සඳාට අදත් මතකය.

"හම්... ඒක තමා.." ඔහුට ඇවැසි දැන් මේ උමතු හිත විඳින්නටය. සේන කකුල සෙලවිය නොහැකි නිසාවෙන් සරම පහත් කරන්නට වෙහෙසක් දැරුවාය.

"කොහොමෙයි.. අක්කංඬි වයේ අපේ එකීන් කැමෙනෙන් ඔයැයිට එහෙවුවක් කරොත්..?" සඳා සේනගේ පය පරිස්සමට ඕසවා සරම ඉවත් කළාය.

"මාව අවුස්සන්නට එපා... හ...ම්.." සේන බිරිඳගේ මුව ලිහුව වෙතට පහත්කොට ගත්තේ ඉවසුම් නැතුවමය. ඒ ඔහුට අසම්මත මැව් පෙන්නට ගත් නිසාවෙන්ය.

මව හා පියාගේ එම දෙබස ඇහෙත්ම, පුලස්ථ හා මිනිලා නැවතත් එකීන් එකාගේ මුහුණු දෙස පුදුමයෙන් බලාගත්තේය. ඔවුන් දෙදෙනා එවැනි කතාවක් මේ ඇහුවමය. එය මණරම්ය. පවුලේ සැඟව ඇති වලත්තකමය.

සේනට වඩා ඔහුගේ සොහොයුරිය "එතනා" දෙවසරක් වැඩි මහළුය. මවු පියන් දෙදෙනාගේ රතිය එතරම් උද්යෝගිමත් නොවුනත්, සේනට එකළ ඒ දැකුමක් ඇතිය. ඔහුට මව හා පියාගේ ඒ රහස කණ වැටෙන්නේ එවන් ගුල් මැරිමක අතර මැදය.

සේනගේ පියාගේ දෑසට වැඩි මහළු දියණියගේ නිරුවත ඇහැගැටෙන්නේ අහම්බෙන්ය. ඔහුට එදිනෙන් පසුව දිගෙන්, දිගටම ඒ වැසිය තදින් දැණුනේය. දවස පුරාවට රා මෙනෙන් දිවි ගෙවුව ඔහුට එහි බරක් පතලක් නැතිය. සම්මතය අසම්මතය වෙනසක් නැත. "මට ලොකී එකිව හෙලුවෙන් බලන්න ඕන..." ඔහු ඒ අසම්මත කම දිණක් රා මෙනෙන් බිරියට කීවේ තර්ජණාත්මක ස්වරයෙන්ය.

"තොට අමු කැවිලද තිරිසනෝ.." සේනගේ මවගේ ලේ ධාතුව කෝපාවිශ්ටව ගියේය. දෙදෙනාගේ කතා බහා සුපුරුදු ගුටි බැට හුවමාරුවට පෙලගැසුනේය. "තෝ දැනගන්... එහෙවුවක් කොරලා නොදුන්නොත්, මම එකීව ඇන්න යන්නේ හේනට කියලා, මොකද එකීට පරිස්සම් කොරන්නට දෙයක් තියේ කියලැයි?" සේනගේ පියා නිවසෙන් එලියට බැස්සේ මුළුතැන්ගේ හටි මුට්ටි කිහිපයකුත් පොළවේ ගසාය.

"හත් දෙයියනේ මෙහෙවු තිරිසනෙක්" ඇගේ අත්තා මුත්තා කාලේ ගම් තුලාවේ තැන් කිහිපයක එවැනි දේ සිදුව ඇති වග ඇය නොදන්නවා නොවේය. තැනින් තැන දැනටත් ඇති වගට කට කතාවට පැතිරුනත් තවම තහවුරුව නැත. "ගම්තුලාවට මුණ දෙන්නේ කොහොමෙයි..." ඇය ඔලුවේ දැන ගසා ගත්තේ ගිණිතකින් දැවෙමින්ය.

"තමාගේ වුනාය කියලා අක්කා එක්ක වත්, මෙහෙවු තිරිසංකමක් රෙද්දක් ඇඳන් කියනට බැරුවා" ඇයට එකුස උපං සොහොයුරිය, යසවතිටවත් මේය කියන්නට බැරිය. ඉඟියක් වත් ගම්තුලාවට දැණුනොත් වෙන්තේ වහා කන්නටය. කිසිවෙකුගෙන් වත් උපදෙසක් ගන්නටත් බැරිය. එහෙත් විසල් අනතුරක සේයාවක් අතලහය.

සේනගේ වැඩි මහළු සොයුරිය එකළ පහලොස් වියැතිය. වැඩි රූප සොහොයක් නැති උවත් පියකරුය. ඇගේ රහසක් ඇත. එය දන්නේ මවත්, යසවතීත්, පියාත් පමණක්ය. ඒ ඇය දෙතුන් අවුරුද්දකට පෙර වැඩ වරද්දාගෙන, ගැට අන්නාසි කෑ එකය. විටෙක සේනගේ පියාගේ මේ උමතු, අසම්මත හිත මතුවෙන්ට ඇත්තෙන් ඒ නිසාවෙන් වෙන්නට ඇතිය.

එබැවින් සේනගේ මව අපහසුවෙන් උවත් ප්‍රථමව කලේ, මේ අනතුර ගැන දියණියව දැණුවත් කිරීමය. පියා නිසාවෙන් ඇගෙන් රහස රැකෙන්නේය. ඇයත් පරිස්සම් වෙන්නේය. "දැන් ආයේ කාලේ එනකන්ය කියලා, තවත් බල බලා ඉඳලා හරියන්නේ නැතුවා, කොහොමෙන් හරි කරෙ එල්ලෙනවා ඇරෙන්ට" ඇය දෙවණුව කලේ දියණියව දැණුවත් කොට, කුටලෙස පෙම්වතා හමුවට උසිගැන්වීමය. ඊට ඉඩ පාඩු සකස දීමය.

සිතුව ලෙසම සේනගේ මවගේ සැලස්ම සාර්ථක විය. සේනගේ සොහොයුරිය "එතනා" මවගේ අනුදැණුම මත නැවත වරක් හදිසියෙන්ම පෙම්වතාගෙන් ගැබ් ගත්තාය. "දැන් ආයෙන් වල් අන්නාසි ගැට කන්ටැයි..? කියාපං දැන් මගුල් තුලාවක් ඕන නෑය.. අම්මට අහුවෙන්ට කලියෙන් එක්කන් යන්නට කියලා..." ඇයගේ ඒ සැලසුම දෙවන මස එල දැරුවාය. එතනා පෙම්වතා සමඟින් හොර රහසෙම පැන ගියාය.

එහෙත් ගත වුන දෙමස තුල සේනගේ මව කුට ලෙස හිමියාට කිට්ටු විය. ඇය සිටින්නේ ඔහුගේ පසේ වග හෙමිහිට ඔහුට එත්තු වෙන්නට ඉඩ හැරියාය. "ඩිංගක් හදිසි නැතුව ඉන්ට.. මං කොහොමෙන් හරි ඉඩක් හදලා දෙනම්" තුන් හිතක වත් කැමත්තකින් නොවුනත්, විශ්වාසයක් දැණෙන්නට, ඔහුව ටික දිනකට මෙල්ල කොට ගන්නට, දියණියව දැණුවත් කොට සැලස්මකට යොදව ගත්තාය.

සේනගේ සොහොයුරියත් හිතේ බිය නිසාවෙන්, දෙමස තුල දෙතුන් වතාවක් මවගේ සැලස්මට අනුව තම නිරුවත යම් තරමකට පියාට පෙනෙන්නට ඉඩ හැරියාය. එහෙත් දෙවතා වක් ගෙවුන තැන ඇයට එය අරුමයක්ද නොවුනාය. සැබැවින්ම ඇය

තුන්වන වතාවේ නම් තම නිරුවත පියාට පෙනෙන්නට ඉඩ හැරියේ අකමැත්තකින් නොවේය. හිතට දැනුන ඇයටත් නොතෙරුන ගුප්තඛණ්ඩයකි.

සේනට ඇසුනේ දැනුනේ මව හා පියාගේ මේ කතා බහය. ඔහු මව හා සොහොයුරියගේ සැලැස්ම දන්නේ නැත. ඔහු අදටත් දන්නේ මව ස්ව කැමත්තෙන් සොහොයුරියව එයට ඉඩ සැලසුව බවත්, සොහොයුරියත් කැමැත්තෙන් එය ඉටුකළ වගත්ය. ඔවුන් අසම්මතය විඳි බව පමනක්ය.

ඔහු එම රහස සඳා හා එක් තැන් වී වාසරක් ගෙවෙන තැන කීවේ කිසිවක් සහව නොගෙනය. එතැන් පටං සඳාත් දන්නේ ඔහු කී දේ පමණක්ය. ඔවුන් අසම්මතය විඳි බව පමණක්ය. ස්ත්‍රී තවම රහසක්ය. එම සත්‍ය දන්න තිදෙනාගෙන් මේ වෙනකොට ඉතුරුව ඇත්තේ සේනගේ සොහොයුරිය පමණක්ය.

දෙමවු පියන්ගේ මේ කතා බහා ඇසුන පුලස්ථ හා මිනිලාත් දැන් දන්නේ ඔවුන් අසම්මතය විඳි බව පමණක්ය. ඔවුන් දෙදෙනාගේ හිත් දෙකත් දැන් මේ අසම්මත කමෙන් උමතුය. මිනිලාගේ හිත උමතුව ඇත්තේ නම් "එහෙනම් දවසක එහෙවුවකට ඉඩක් හදලා දෙන්නැයි..?" මවගේ ඒ කතාවෙන්ය.

"අපේ අම්මා කොහොමට එහෙවුව කරාවිද දන්නේ නැ..?" මිනිලා සොහොයුරුගේ කණට කොට කෙඳුරුවේ ඉවසුම් නැති කමෙන්ය. ඇයට දහසක් දේ මැවි පෙනෙන්නට ගත්තාය.

"ඔන් දැන් අපේ අක්කට දැන් එහෙවුවට ගිනියම.." පුලස්ථට සිනහවය.

"ආයේ අහනවා... මයේ යටි බඩත් එක්ක කිතියෙන් ඕං.." වෙනදා මෙවන් මොහොතක කිට්ටුවට එන්නේ පුලස්ථ උවත් මෙදිණ දෙදෙනාගේ දුරස් බව මැකුවේ මිනිලාය.

ලිඟුවට බිරියගේ මුවෙන් දැනෙන මිහිර පරයා සේනගේ හිතේ දැන් නලියන්නේ දියණියවය. ඇයව ස්පර්ශ්‍ය කරන්නට තුන් හිතකවත් තිරිසන්කමක් නැති උවත්, හිත කකියන්නේ ඒ සම්මතය විඳින්නටය. හිත් සේ දියණියගේ නිරුවතේ හැඩ විඳින්නටය. එබැවින් ඔහුට මෙදින බිරියගේ මුවෙන් ලිඟුවට දැණෙන මිහිර වැඩි වේලාවක් ඉවසගන්නට නොහැකි වුනේ, ඒ අසම්මත කමෙන් හිත කැලෙනන්ට ගත් මිහිරෙන්ය.

"ආහ්.... ඇතුවා.... වෙන්නට වයේ" සේන සඳාගේ මුවෙන් ලිඟුව ඉවතට ගෙන, බේටය තැවරුන ලිඟුස මිරික ගත්තේය.

"අද කලියෙන්ම..?" සඳාට සිනහවය. එහෙත් ඒ කුමක් නිසාදැයි ඇය නොදන්නවා නොවේය.

"එහෙවු වලත්ත කමක් කොහේ ඉවසන්ටද..?" සේනට මෙදින දහලන්නට බැරිය. එබැවින් ඔහු බිරියගේ ලැමද තම මුවට කිට්ටු කරගත්තේ ඉවසුම් නැතුවය.

"අප්පලා පුතාලා දෙන්නටම එහෙවු වලත්ත කමක් ඉහ ගැහුව එක නොවැ පුදුමේ..." සඳා ඔහුගේ මුවට තන් පුඩුවක් කිට්ටු කළේ ඔහුගේ ඉල්ලීමටම නොවේය.

"දැන්නම් මට දකින කම් ඉවසුම් නැතුවා.." සේන බිරියගේ තනයක් මිරිකා කිර මුවට විදගත්තේය.

"ආස නැතුවැයි... මේ..., එකිටත් මෙහෙවුවක් කරන්නට..?" ඔහුට දැන් ඇවිසි කුමක් දැයි සඳාට රහසක් නොවින.

"එහෙනම් මං ඒකිගේ තන් ගැටදෙක තලා දානවා.." සේන උමතු වෙත් මිරිකුවේ බිරිඳගේ ලැමද උවත්, හිතේ සිටියේ දියණියවය.

පියාගේ ඒ වදන් පෙළ ඇසෙත්ම මිනිලාගේ දෙතන් පුඩු පුපුරා ගසන්නට ගත්තේය. යටි බඩත් දැනෙන මිහිරෙන් කැලති ගියේය. "මයේ මලයා දැන්නම් මට ඉවසුම් නැතුවා" ඇය සිහිං කෙදිරියෙන් සොහොයුරාගේ අත තම ලැමද මත තබා ගත්තත්, ඇය යටි හිතෙන් පැතුවේ පරිනත පුරුෂ පහසක දඩබ්බර කමය. පියාගේ මේ නොහික්මුණ අසම්මත කමය.

"අපේ අක්කට දැන් ඉවසුම් නැතුවැයි..?" පුලස්ථ ඇගේ හැට්ට කර තුලින් අත ඇතුලට රිංගුවේය.

"කොහෝ ඉවසුමේ ඉන්ටද...? ගලන්ටත් ගෙන.." මිනිලා හැට්ටයේ ගැට දෙක තුන ලිහා දැමීමේ සොහොයුරාගේ පහසුවටම නොවේය.

"මේ.. අපේ අප්පුවට කියලා දෙතන් ගෙඩි දෙක තලා ගන්නකම්ද...?" සොහොයුරියට දැන් අවැසි වන්නේ කුමණ මිහිරක්දැයි පුලස්ථට වැටහුනේය.

"ආයේ අහනවා..." මවගේ දෙනනට පියා දෙන අත් පහස මිනිලා සෙවුවේ සොහොයුරුගෙන්ය.

"අප්පච්චා නම් මං වයේ අපේ අක්කයේ තන්ගෙඩි දෙක තොදොල්කරන එකක් නැතුවා.." සොහොයුරිය දැඩි තෙරපුමට අකමැති වග පුලස්ථ දන්තේය.

"මටත් දැන්නං තොදොලයක් ඕනෑ නැතුවා.." ඇයත් මෙදින පැතුවේ මවගේ දෙනනට පියාගේ දෑතෙන්, මුවෙන් ලැබෙන මුරුණ්ඩු පහසය. ඒ සියුම් වේදනාවය.

දෙතුන් මිණිත්තුවක් පුරාවට හිමියාගේ දෑතෙන් හා මුවෙන් දෙනනට ලැබුණ මිහිරෙන් සඳාගේ හිතත් ගිනියමය. ඇයට මෙදින හිමියාගේ මේ මුරුණ්ඩුකම නැවුම්ය. වෙනදාට වඩා ඔහු මෙදින දඩබ්බරය. ඒ පහසෙන් ඇගේ යෝනියත් හෙමිහිට සතුටු කළ හැකි හැටිදත්තේය.

"ඔයැයිගේ අද මේ මුරුණ්ඩුව ඉවසුම් නැතුවා.." ඉවසිය නොහැකිම තැන සඳා පැටලී ඇති ඉහ රෙද්ද යහනෙන් පහතට විසිකළාය.

"අද හිත ගැහුනට මේ වනේ නිසා වැඩියමක් බැරුවා" සේනට දුක ඒ ගැනය.

"ඔයැයි ඔහොම ඉන්ටකෝ..." සඳා හිමියාගේ ගෙල දෙපසින් දෙපා යොමා යෝනිය ඔහුගේ මුවට පහත් කොට, තම මුව හිමියාගේ ලිහුවට පහත් කළාය.

පියාගේ ලිහුව මුවට ගත් මවගේ කාමුකබවෙන් මිනිලාගේ හිතට දැනුනේ ඉරිසියාවක්ය. මව මේ මිහිරක් පතන්නේ තාමාට අයිති දෙයකින් යැයි මිනිලාගේ යටි හිත මොරදුන්නේය. තවත් ඉවසුමෙන් බලා සිටිය නොහැකි තැන ඇය සොහොයුරුගේ දෙපා මුල දණගැසුවේ ඔහුගේ සරමත් කඩා දමාය.

"අපේ අම්මා අපුච්චයේ එක උරනවා බලා ඉන්ට මට හිත්දෙන්නේ නැතුවා.." මිනිලා සොහොයුරුගේ ලිහුව පෙරසම ගැසුවේ මුව ඇතුළෙමය.

"අපේ අක්කා අද ඉරිසියාවේ..."

"ආයේ අහනවා.." මිනිලා සොහොයුරාගේ කොෂ දෙකත් මෘදුව මිරිකුවේ, දැන් කාඞරය ඇතුළත නොපෙන නිසාවෙන්, මවක පියාගේ කොෂ දෙකත් මෙලෙස මිරිකනවා ඇතැයි හිතමිණිය.

මිණිත්තුවක් දෙකක් ගෙවෙන්නට පෙර සඳාට මෙන්ම සේනටත් මෙදින තම ඉවසුමේ සීමාව පැන්නේය. සඳාගේ යෝනි පතුල සිහිං අකුණුසැර කිහිපයකින් තෙපුල් දෙන්නට ගත්තේය. "අම්මේ... මට ඉවසුම් නැතුවා.." ඇය යෝනිය හිමියාගේ මුව පුරා ඇතිල්ලුවේ, විටෙක නාසය යෝනි දෙතොල ඇතුළටත් රිංගවමින්ය.

"අපේ අම්මා අතුල්ලනවා ඇතිල්ලිල්ලක් අප්පුවියේ නහයන් හිරවෙන්ට" පුලස්ත දසුන් පෙළ විග්‍රහා කළේ සොහොයුරියට නොපෙනෙන නිසාවෙන්ය.

"මොකක් අතුල්ලන්නේ..?" ඇයට නොවැහැටුනාම නොවේය. එහෙත් හිත පැතුවේ වෙනයම් මිහිරක්ය.

"අපේ අම්මයේ විච්චිය.." පුලස්තගේ කොෂ දෙකත් ඒ මිහිරෙන් කැලති ගියේය.

"මේ..., අපේ අම්මා අප්පුවියේ බාවාව උරලා ඉවැයි..?" පුලස්ත ලිඟුව මුවෙන් ඉවතට ගත්තේ ඇයි දැයි ඇයට සැකයක් නැත.

"අපේ අම්මට ආයේ එකට හිතක් නැතුවා.. දැන්නම් වෙන්ට කිට්ටුව වයේ" පුලස්තට දැන් ඉවසුම් නැත්තේ මවගේ මේ කාමුක කමය.

"හම්මි... අම්මේ... ඉවසුම් නැතුවා මයේ දෙයියෝ.. ඉවසුම් නැතුවා.." කඩින් කඩ අපිළිවෙලට යොනි පත්ලට වැදුන අකුණු සැරේ මිහිර, එක් පෙළට පිළිවෙලට වදින්නට ගත් විට සඳා තවත් උමතු වූවාය. ඇය තම දෙනන මිරිකා ගනිමින් යෝනිය හිමියාගේ මුවට උස් පහත් කළේ වේගයෙන්ය. සේනත් යෝනිය මුවට පහත්වෙන වාරයක්, වාරයක් පසා දිවත ඇතුලට දැමුවේ මෙදින බිරිඳගේ මේ උමතුවට හිත සතුටෙන්ය.

"ආයේ අද ගිනියම් වෙන්ටම දැණුනා" එක් සුරාංතයක් විඳි සඳා හිමියාගේ ඇඟ මත වැතිර ගත්තේ සිහිං හතියක් හෙලමිණිය.

"මටත් දැන් ඉවසුම් නැතුවා.." සේනට ඉවසිය නොහැකි කමෙන් ලිඟුව හෙමිහිට දෙතුන් විටක් අත් ගැසුවේය.

"අද ඔයැයි ලොවැවුවේ මී වදයකට වහා වැට්ටුව වලහෙක් වයේ" සඳා තවමත් හිරිවැටි ඇති යෝනි දෙතොල සිහිංව පිරිමැද ගත්තාය.

"සත්ත නම් හිත උමතුවෙන්.." සේනට සැබෑ හිත කියන්නට නොසිතුවේය. එහෙත් ඔහු ලිඟුව මෘදුව පිරිමැද ගත්තේ නම් ඒ මිහිරෙන්ය.

"මං දන්නවා... හිතේ හිටියේ ලොක්කි කියලා.."

සඳා සේනගේ ලිඟුව අල්ල ගත්තේ ඔහුගේ මිහිර වැටහුන නිසාවෙන්ය. ඔහුගේ හිතට දැන් ඇවැසිව ඇත්තේ කවුරුන්දැයි වැටහුන නිසාවෙන්ය. ඇගේ හිතත් ඊට ඇති කැමැත්තෙන් නොතෙරුන උනුහුමකින් සිහිංව කැලතෙන්නේය.

"හම්.. සත්තකින්ම.." සේනගේ හිතත් හිරිවැටි ගියේය. ඔහුට මෙවලේ ලිඟුවට දැණුනේ හුරුපුරුදු බිරිඳගේ අත්ලේ පහස නොවේය.

"ඒකී මේ..., පලල්කොරලා දුන්නොත් ලොවනව වැයි..." සඳා හෙමිහිට දෙතුන් විටක් අත් ගැසුව ලිඟුව, හතර පස්විටක් වේගයෙන් අත් ගැසුවාය.

"ආයේ අහනවා... තැරි ගැහෙන්ටම ලොවනවා.." හිතට දැණුන දැඩි මිහිරෙන් සේනගේ මුවේ දත් ඇඳි දෙකත් එකින් එක තෙරපුනේය. ඔහුට ඉවසුම් නොදුන්නේ බිරියගේ මුවෙන් පිටවුන ඒ අසමත කමය.

"ඒකී නොදී ඉන්න එකකුත් නැතුවා.. කවුද දන්නේ ආරොට ආව හිත තියෙද කියල මේ.. අක්කංඩ්ට වයේ.."

අත් ගැසීම මොහොතකට නැවැත්තුව සඳා, ලිඟු හිස වට මෘදුව ඇහිලි තුඩු ගෙන ගියාය. ඒ සිතුවිල්ල සැබවින්ම ඇගේ හිතේ මෙදින අහඹුවෙන් පහළ උවක්ය. ඒ එකල තම හිතත් ඇය දන්න නිසාවෙන්ය. ඇයත් එකළ එම සිහිනය දුටුව නිසාවෙන්, ආරොට එන හිතේ එම සිතුවිල්ල දියණියටත් තිබිය හැකි යැයි කියා සිතූන නිසාවෙන්ය.

"ඉවසුම් නැතුවා... දැන්නම් ඉවසුම් නැතුවා.." සේනගේ හිතේ අසම්මත රූප පෙළක් මැවී ගියේය. ඒ දියණිය තමා වෙනුවෙන් නිරුවත් වෙන අපුරුවත්, ඇය දෙපා පළල්කොට, ඔහුට කරන ඒ ආයාචනයත්ය.

"මේකා කට ඇත්තත් උරාවී.." ලිඟු හිස මුව ඇතුලේ තිබියෙදී සඳා වේගයෙන් අත් ගැසුවාය. ඇයටත් එකල තම හිත මෙවලේ ගෙනදුන්නේ මිහිරක්ය.

"ආ..හ්... ඔහොම්ම යවන්නට එපා..." සේනට මැවුනේ තම දෙපා මුල දනගසා සිටින දියණියවය. බිරියගේ මුවෙන් ලිඟුවට දැණුනේ දියණියගේ මුවේ අසම්මත පහසය.

"එහෙනම් මේ..., එකී ලවුවා අප්පුවට පොලෙල්ලක් ගස්සන්ටෙයි..?" සඳා කැඩුන කෙහෙරැල්ල නැවත හිස මුදුනට බැඳගත්තාය.

සඳාගේ හිතත් මෙදින දඩබ්බරය. හිත වෙනදාට වඩා උමතුවෙන්ය. ඇයගේ මුවෙන් රතියකදි මෙලෙස මේ අසැබි වදන් පිට වුනාමය. එහෙත් ඇයට මෙදින ඇයට වෙනදා මෙන් විලියක් නැත.

"උඹ මාව ඔල්මාද කරවනවා... ඉවසුම් නැතුවා... ආහ්.." සේනගේ හද ගැස්මේ වේගයත් වැඩි වුනේය.

"මයේ හිතේ රණා තවම මහාදේට අත ගහලා නැතුවා.. නැඹුලට ඇතුළුවා.. ආස නැතුවැයි එකිගේ ලේ සිංගක් දකින්නට.." සඳා හිමියාගේ ඉහ දෙපසෙන් දෙපා දමා ගත්තේ යෝනී විවරය, වැටක් ඉන්නක් මෙන් හිටව ඇති ලිඟුවට ඉලක්ක කරමිණිය.

"තෝ වල් බැල්ලියෙක්... ජාතක කරපු එකියවත් මට පුට්ටු කරන.. එතකොට තොටත් පුළුවන්නේ.. මේ.., මේ..,"

බිරිඳගේ වදන් පෙළෙන් දැණෙන මිහිරෙන් සේනගේ හිතේ මෙතුවක් සැඟව සිටි කාම යක්ෂයා අවදි වුනේය. ඔහුගේ හිත මෙදින අසම්මතයේ උපරිමයෙන් උමතුව ගියේය. පළමුවරට ඔහුගේ මුවෙහි රතියකදී අසැඟි වදන් වැලක් පිටවුනේය. ඔහුට තම කය එකම ගිණි ජාලාවකින් වෙලියන වගක් දැණුනේය.

"තෝ තමා වල් බල්ලා.. මං මෙතුවක් එහෙවු තිරිසන් කමක් හිතෙන් වත් දැකලා නැතුවා" එම වදන් පෙළ සඳාගේ මුවෙන් එලියට පැන්නෙ ඇයටත් නොදැනීමය.

සඳාගේ මුවෙන් හිමියා වෙනුවෙන් මෙතරම් සැරපරුෂව වදන් පෙලක් මේ නික්මුණාමය. එහෙත් රතියකදී එහි වෙනයක් මිහිරක් ඇති වග ඇය මුතුමැණිකෙගෙන් දැන සිටියාය. එහෙත් එහි අරුමැති වලත්ත මිහිර සඳාට මේ දැණුනාමය. එය මණරමය. මේ රතියක තිබිය යුතු වලත්ත කමය. සඳාගේ යෝනී පත්ලත් ඒ මිහිරෙන් කැලතෙන්නට ගත්තේය.

"කවුද දන්නේ... නොකියැවුටට.." සේන බිරියගේ දෙනනට පහරක් ගැසුවේ කෙන්නියට නොවේය. හිතේ ආවේගයටය. එහෙත් මෙදින අත් පහරේ සැර වැඩිකමට දෙනත් පුඩු තුලින් කිරත් එලියට පැන්නේය.

"ඔවු... ඕන නම් මට එහෙවුව බැරි කමකුත් නැතුවා..." ඉලක්කය ගෙන සිටි ලිඟුව වෙත සඳා යෝනිය පහත් කළේ "තග්" හඬක් නැගෙන ලෙසටය.

"මං දන්නවා තොට ඒකත් බැරි කමක් නෑ කියලා.." බිරිඳගේ වේගවත් බවෙන්, තුවාල කකුලෙන් සිහිං වේදනාවක් දැණුනත්, මෙදින ඇගේ විසුරුවෙන් දැනෙන මිහිර සේනට නැවුම්ය.

"තොට හොඳ නම් මොකෑ මට නරක.." සඳා වේගවත් යෝනී පහර හත අටක් ලිඟුවට නිදහස් කළේ උමතුවෙන්ය.

සඳාගේ ඒ වදන් පෙළෙන් සේනගේ හිත උපරිමයෙන් ගිනියම් වූනේය. කොෂ දෙකේ ශුක්‍ර ඒ අසම්මත කමෙන් නලියන්නට ගත්තේය. "අම්මයි පුතයි.." ඒ අසම්මත කම ඔහුට මැව් පෙනුනේය. තවත් ඉවසිය නොහැකි නිසාවෙන් සේනත් බිරියගෙන් ලැබෙන සෑම යෝනී පහරකටම, කකුලේ අපහසුව පරයා, ඉහ උස්සා සහය දුන්නේය. ඔහුට දැන් මැව්පෙන්නට ගත්තේ දියණියව නොව, පුතු මවගේ යෝනියට වගකියන දඩබ්බර කමය.

මැව් පෙනුන මව හා පුතාගේ අසම්මත රූප පෙළේ මිහිරෙන් මිණිත්තුවක් ගෙවෙන්නට පෙර මිහිරේ උච්චතමයෙන් සේනගේ ලිඟුව සතුටු කඳුලු හැලුවේ මෙදින බිරිඳගේ යෝනිය ඇතුලෙමය. එහෙත් දෙවන වර සුරාංතයක අඬිමුව සිටි සඳා ලිඟුව අඩකුණු වනතෙක් තම උත් සහය අත් නොහැරියාය. එහි ප්‍රතිඵලයක් ලෙස විසිවන යෝනී පහරෙන් ඇයත් තම දෙවන සුරාංතයත් මෙදින උමතුවෙන් සතප ගත්තාය.

තම මිහිර පසෙක තබා, වදනක් වත් මුවෙන් පිට නොකර, මිනිලා හා පුලස්ථ මවගේ හා පියාගේ අවසන් සුනිය දෙස බලා සිටියේ පුදුමයෙන්ය. මව හා පියාගේ ඒ අසම්මත කතා බහෙන් දෙනාගෙම හිත් කැලතුවේය. එහෙත් මිනිලාගෙන් හිත දැන් උමතුව ඇත්තේ මවගේ මුවෙන් පිටවූන එක් වදන් පෙළක් කෙරෙහිය.

"මේ..., සමාවෙන්ට මයේ හිත වාවන්නේ නැතුව ගියා.." රතියේ වෙහෙසකර බව මඳක් ගිලිහුන පසුව සේන බිරියව ලඟට ගත්තේය. ඔහුට බියක් ඇත්තේ තම අසංවර කම බිරිඳ වැරදියට හිතුවාද යැයි කියාය.

"ඔයැයිට සමාව ගන්නට දෙයක් උනේ නැතුවා.., සත්ත නම් මයෙන් හිත අද වාන්නේ නැතුව ගියා.. මට සමාවෙන්ට.." සඳාත් හිමියාට තුරුලුවුනේ තම වදන් පෙළ කෙරෙහි හිත කණස්සලුවෙන්ය. හිමියා අහිතක් හිතා ඇතයි ඇයටත් බියක් නැතුවම නොවේය.

"සමාව ගන්නට දෙයක් ඔයැයි අතිනුත් උනේ නැතුවා.. මටනං මේ.. මේ.. එහෙවුවට උන එක නරකකුත් නැතුවා, සත්ත නම් මට අද යහමෙන් දැණුනා" ඔහු එය හෙලිකළේ තරමක බියෙන්ය.

"හම්.. මයේ හිතටත් අද එහෙවුව වෙනස්ව දැණුනා" ඇයත් එයින් මිහිරක් ලද වග සඟව නොගත්තාය.

"එහෙනං කමක් නැතුවා.., බයේ උන්නේ හිතේ අකමැත්තක් ඇතිය කියලා" සේනගේ සතුට ඉහවහා ගියේය.

"සුදුමැණිකේ අක්කංචි කාලෙකට ඉස්සරින් මට කියැවුවේ.. මේ..., එහෙමට ඩිංගක් කොරලත් බලන්ටය, ඒ රහා වෙනස්ය කියලා. ඒත් හිත දුන්නේ නැතුවා.. එත් අද ඔයැයි වෙන්නදට වඩා ගිනියම් වෙච්ච නිසාදෝ ඉබේටම මයේ වලත්ත කමත් ඉහ ගැහුවා. නොකියවෙන්ට ඕන එවුවත් කියවුනා" සඳා විලියෙන් උවත් සත්‍යම කීවාය.

"මේ... දෙයක් අහංට සත්තම කියනවැයි..?" සේන අපහසුවෙන් උවත් බිරිඳගේ ඇලයට හැරුනේය.

"මම කවදාවත් ඔයැයිගෙන් දෙයක් හංගන් තියෙන වැයි.." සඳා දැණුන විලිය නිසාවෙන් හිමියාගෙන් දැසෙන් තම දැස සහව ගත්තාය.

"මේ..., මේ..., අර කියැවුවේ සත්තමට හිතට ඇවිදින්ද..?" සේනගේ වදන් තරමකට පැටලිලි සහිතය. ගොතය.

"මොකක්...?"

"මේ..., අර..., මේ..., කොල්ලා ගැන එහෙවුව..?"

"නැතුවා.. ඔයැයි එක්ක මොකක්දෝ කේන්තියක් හිතට ආවට කියැවා මිසක්කා.. එහෙවුවක් හිතේ නැතුවා" ඇයටත් ඒ ගැන දැන් ඇත්තේ විලියක්ය.

"මම හිතැවුවේ මේ.. මට වයේ හිතක් ඔයැයිටත් ඉබේටම අවැයි කියලා..?"

"ඔයැයිට හිතූන සමහර එවුවා කොයි හිතටත් පොදුවක් වෙච්ච කොට නැතුවමය කියලා මට මුසාවක් කියන්නට බැරුවා.. ඒත් මයේ හිත මට වැටෙහෙන්නේ නැතුවා.." ඇයත් තම සත්‍ය හිත සහව නොගත්තාය.

"ඉස් ඉස්සෙලම මටත් හිත කියන්නේ මොකද්ද කියලා තෙරුනේ නැතුවා.." සෙනට අවැයි ඇගේ හිත දැනගන්නටය. එහෙත් ඇය කියන්නේ පරිස්සමටය.

"ඒක ලොකස් සොභාවේ... ලී කඳක් කවදාවත් දිය යටට තදකොරන් තියන්ට බැරුවා.. වෙලාව ආවහම ඉබේටම මතු පිටට එනවා.." සඳා සිනහවක් පෑවේ හිමියාට තවත් තුරුලු වෙමින්ය.

සේන දෙනුන් විටක් උත්සහා කළත් සඳාගෙන් ලැබුණේ දාර්ශනික පිළිතුරුමය. ඇය කෙලින් කියන්නේ නැත. සෙනටත් එය කෙලින් අසන්නට බැරිය. එහෙත් ඉවසා බැරීම තැන අවස සේන හිතුවේ කෙලින්ම ඇගේ ඒවග අසන්නටය.

"මේ... මට කෙල්ල දිහා වයේ මේ.. ඔයැයිටත් එහෙමට බලන්නට හිතෙන්නේ නැතුවැයි..?" සේන ගොත ගසමින් උවත් එය ඇසුවේ සඳාගේ නෙත දෙසම බලමිණිය.

"අපේ කොල්ලා දිහාවද..?" සඳාට සිහිං සිනහවක් නැගුණාය.

"හම්.." ඇගේ සිනහව සේනට සහනයක්ය.

"දන්න තරමෙන් හැම ගැණියෙක්ම හිත මණාපයි පිරිමි එහෙවුවක් දකින්නට... හිත සංවර කමෙන් හික්මුණත්, දෑස වලක ගන්න එක්ක ලේසි පාසු නැතුවා.. ගිනියමටම නොවුනත් නොබැලෙනවම කියන්නට බැරුවා..."

අත පත ගාලා උස්මහත් කරපු එකාගේ එහෙවුව ලෝකස් සොහොවට කාලයක් එක්ක අපේ දෑසෙන් වැහිලා යනවා.. අහුඹුවට හරි ඇහැ ගැටුනොත් නොබැලෙනවයම කියලා කියන්නට බැරුවා. හිතේ ආසවක් නැතුවමය කියලත් කියන්නට බැරුවා. ඒත් ඒ ගිනියමට කියලා නම් හිතන්නට බැරුවා..

ඒත් සේරම අම්මලා එහෙම්මය කියලත් කියන්නට බැරුවා. අපේ හිත් එකින් එකාට වෙනස්. සම්මත, අසම්මතය එකින් එකාගේ ගිනියෙමේ තරමට වෙනස්. කලියෙනුත් කියැවුවා වගේ බිහිකරලා හදා වඩා ගත්ත තමගේ එකාව පැදුරට ගත්ත ගැණුත් ඉතිහාසේ කියවිලෑ නැතුවම නොවෙයි... එහෙවු මහා දෙට නොගියත් එයින් හිතෙන් සතුටක් විදින ගැණුත් නැතුවම නෙමෙයි..

හිත් කොයි මොහොතේ කොහොම වෙනස් වෙයිද දන්නේ නැතුවා.. මයේ හිත ගැන දැනට මට කියන්නට දන්නේ මෙව්වරයි.. මට මයේ එකාව තවම හිතට ගිනියමට දැනිලා නැතුවා. එත් ඒකගේ උස්මහත් විල්ල දකින්නට ආසවක් නැහැයි කියලා මට මුසාවකුත් කියන්නට බැරුවා.." සඳා තම හිත ගැබුරෙන් උවත් හිමියාට වැටහෙන පරිද්දෙන් සරලව මෙවලේ හෙලිකළාය.

"මේ... සමහර විට හිච්චං එකා නිසා වෙන්ටෑ.." සේනට නැගුනේ සිනහවක්ය. ඔහු එය තේරුම් ගත්තේ සරලවය. සඳා සරලව කීවත් ජීවයේ පැවත්ම ගැන ගැබුර ඔහුට හිතට නොදැණුනේය.

"මැදි වයස් තිරිහමට ආව හිත මොකෑ හිච්චමට අකමැති.. ඒත් මට මයේ එකාව එහෙම දැණෙන්නේ නැතුවා" එහෙත් සඳා ත් පෑවේ සිනහවක්ය.

"වෙන ගැටෙක්ව එහෙනම්..?" සේනටත් සිනහවය.

"මං තවුස් දම් රැකලා නැතුවා.., රකින්නෙත් නැතුවා.. මැදි වයස් තිරිහමට දැන් ඩිංගක් හිත මණාප කොට..., එහෙවුවකට ගිනියමක් නැතුවය කියලා මුසාවක් කියන්නටත් බැරුවා" සඳා මුහුන වසා ගත්තේ දැණුන සිහිං විලියෙන්ය.

"එහෙමට හිතක් ඇතුවැයි..?" සේන ඇයගේ දෑස තම දෑස වෙත හරව ගත්තේය.

"කියන්නට ඕන එවුවත් තියෙනවා, දැණෙන්නට අරිංට ඕන එවුවත් තියනවා.. පැවරිව්ව භාර භාරත් නැතුවැයි ඉෂ්ට වෙන්ට" සඳා නැවතත් තම මුහුණ වසා ගත්තේ විලියෙන්ය.

“පැවරිව්ව භාර භාරත් නැතුවැයි ඉෂ්ට වෙන්ට” ඇය වසන් වරට කීවේ කුමක් දැයි සේනට මෙවලේ නොවැහැටුනේය. එහෙත් "කියන්නට ඕන එවුවත් තියෙනවා, දැණෙන්නට අරිංට ඕන එවුවත් තියනවා" යැයි, ඇය කී නිසාවෙන් නැවත නැවත භාර ඇවිස්සීමත් නොහොබිණාය. එහෙත් ඇය කී දේ තේරුම්ගන්නට අහස පොළව ගැටලමින්, යහන කිට්ටුව දැල්වෙන ලාම්පුව සේන පිඹ නිමා නිවා දැමුවේ බිරිඳව තුරුලට ගනිමින්ය.

ගම් තුලාවේ හැම දෙනෙක්ගෙම මුහුණට සතුටු කඳුලක් ඉණුවේ, ඉඩෝරය නිමා කරමින් වැටෙන්න ගත් වැහි බිඳුවෙන්නය. වැහි බිඳු වැටී සතියක් ගෙවෙන්නටත් පෙර ගම් තුලාවේ සෑම තැනක්ම හරිත පැහැයෙන් බැබළුනේය. මේදා පාර හැම හෙන් වගාවකම යහමෙන් සරු ඵලදාවේ මල් කිණිති පිබුදුනේය.

වලවුවේ සැමගෙ හිතේ සතුට ඉතුරුවේ නම්, ජයතු හා එක්වීමෙන් ගෙවුන පළමු මසම රංමැණිකෙ ගැබ්බර විමය. එම ගැබ්බර කමෙන් රංමැණිකාටත් වඩා සතුටක් දැණුනේ ලොකු මැණිකෙටය. ජයතුට ඇත්තේ ආඩම්බරයක්ය. එහෙත් රංමැණිකගේ හිමියා විමලසේනට නම් අත්වූයේ යහපත් කලදසාවක් නොවේය.

පහු ගිය මසේ සෑම සති අංතකයම, කෙලසක හෝ විමල සේනව වලවුවට ගෙන්න ගන්නට රංමැණිකේ සමත් වූවාය. ඒ ලොකුමැණිකෙගේ උපදෙස මත, ගැබ්ගැණිමක් සිදුවහොත් විමල සේනට සැකක් නොසිතෙන්නටය.

සත්‍ය නම් ඇයට දැන් විමලසේනව දැකුමත් වදයක්ය. ඇගේ හිත මණාප විමලසේන දැන් වලවුව හැරදා යනවාටය. ගම්මු කට කතා හැඳුවත් මේ දිගය අභවරක් වෙනවාටය. එහෙත් විමල සේන වලවුවට ආ සෑම සති අංතයකම, හිතේ සතුට නැතුව උවත්, රංමැණිකෙත් ඔහුත් සමඟ යහන් ගතවුනේ මවගේ කීමටය. ඔහුගේ ලිඟුව මලකඳක් ලෙස නිහඬ වන්නට පෙර, අඩුම තරමෙන් තම යෝනී දෙනොල මත වත් දවට ගත්තේ මවගේ උපදෙස හැටියටය.

එහෙත් සිදු වූයේ නොසිතුවක්ය. රංමැණිකේ ගැබ් ගත් වග දෙසවන් වැටුණ විට විමලසේනගේ ගිස ගිනි ගත්තේය. එය කෙලසක වත් වෙන්නට බැරිය. තමාට කිසි දිණක ගැහැණියක් ගැබ්බර කරන්නට බැරිය. අභඹුවකින් වත් වෙන්නට කිසිදු ඉඩක් නැත. විමලසේනට තම වඳ බාවය ගැන, තම පණටත් වඩා විශ්වාසය. විමලසේනගේ හිස බ්‍රමණයවෙන්නට ගත්තේ කිසිවක් හිතා ගත නොහැකිවය.

විමලසේන ඒ හැකියාව තමාට නැති වග ස්තීරව දන්නේ වසරකට, දෙකකට පෙර සිටය. ඔහු රංමැණිකාටත් රහසෙන් රට පුරාවට ඉන්නා, වඳ බාවයට විෂේෂිත සියලු වෙදදුරන් හමුව තිබුණේය. දන්නා කියන හිතවතුන් මහින් ඉහළ පෙලේ ඉංග්‍රීසි වෙදමහතුන් හමුව ද තිබුනේය. ඒ හැමගෙම නිගමණය වූයේ, හාස්කමකින් මිස විමලසේනට ඒ වාසනාව අහිමි වගය.

තමරක් වෙලා නිහඬව සිතුව විමලසේනට ජයතු කෙරෙහි සැකයක් උපන්නේය. ආරච්චිල මරණයෙන් පසු ඔහු වැඩි පුර වලවුවට යන්නේ එන්නේය. වලවුව ඇතුලෙන් ඔහුට හොඳ පිළිගැන්මක් දැන් ඇත්තේය. එහෙත් විමලසේන ඒ සැකය ඇයට නොපෙන්වීය. ඔහුගේ උතුරා ගලා යන සතුව පෙන්වීය. නිහඬව සැකය තහවුරු කොට ගන්නට මහක් සිතුවේය.

සති අංතය වලවුවේ ගෙවුව විමල සේන සුපුරුදු ලෙස වලවුවෙන් එළියට බැස්සේ සෙංකඩගලට එන්නටය. සේතුවා සමඟ කරත්තයෙන් විත් සුපුරුදු තැන බැස්සේය. එහෙත් සේතුවා ගිය විගස විමලෙසන තම සැලැස්ම ක්‍රියාත්මක කළේය.

විමලසේන සෙංකඩගල ගිය දිනයෙම, මුතුමැණිකේ හා ජයතු වලවුවට එන්න සිටියත්, යසවතිට ඇල්ලුව හීතල නිසාවෙන් ඔවුනගේ ගමණ එදින වැලකුනේය. එහෙත් පසුදා හැඳූවේ ඔවුන් දෙදෙන වලවුවට ආවේ සුපුරුදු ලෙසටය.

සුපුරුදු ලෙස, සුපුරුදු වෙලාවටම වලවුවේ මහා ලාම්පුව නිම් ගියේය. ජයතුත් හෙමිහිට පහත මහලට ආවේය. මෙදින සේතුවාත් ඉහළ මහලට යායුතු උවත් "අවසර මයේ මැණිකේ..., මයේ යටියහා දෙතුන් දවසක ඉඳං ඉන්ට හිට්ට බැරි තරමට ඇදුම් දෙනවා..." දිවියේ ප්‍රථම වරට ලොකු මැණිකෙගේ බහට සේතුවා පිටුපෑවේය.

පෙර දවසේ වෑයම අසාර්ථක උවත්, විමලසේන පසු දිණත් රැය පහංකළේ වලවුව පෙණෙන මාණයේ ලදු කැලෑවෙය. ඔහුට වලවුවේ ඇතුල්ගේ මහා පහණ සුපුරුදු ලෙස නිවෙන අයුරු පෙනුනේය. තවත් මිණිත්තු දහා පහාලවක් ගෙවෙන්නට හැර ඔහු රහසෙම රංමැණිකෙගේ කාඞරයේ ජනේලය අසලට ආවේය.

ඔහු සිතුවා හරිය. කළක පටං ජයතුගේ වලවු ගමණ ගැනත්, බිරියගේ හදිසි ගැබ්ගැණීම ගැනත් වූ සැකය ඔහුට දැන් තහවුරුය. තමං එක්ක සිටිනවාට වඩා බිරිඳ පර පුරුෂයෙකු සමඟ කවට බසින්, නොමනා විහුලුවෙන් ගෙවෙන අපුරුව ඔහුට ඉවසුම් නැත. ඔහුගේ එම ඉවසුම ඉහවහා ගියේ, ජයතුව යහනේ පෙරළගත් රංමැණිකා, ජයතුගේ ලිඟුව මුවට ගත් ඒ ඉවසුම් නැති කමය.

ජයතු සමඟ මේ සිටින්නේ තම බිරිය යැයි කියා ඔහුට සිතන්නටත් බැරිය. ඇය එතරම් කෙලිලොල්ය. ජයතු හමුවේ ඇය සුකුමාලය. ඇගේ මුවෙන් පිටවෙන වදන් අසැබිය. හැසිරීම කාමයෙන් උමතු නරක ගැහැණියක මෙන්ය. මේ සිටින්නේ වලවුවේ සිටි අඩම්බර රංමැණිකේ නොවේය. විමලසේනට තවත් එදෙස බලාසිටිය නොහැකි වුනේය. එහෙත් ඔහුගේ හිත එඩිතර වුනේය.

"මයෙන් සැපක් නොදැණුන කොට, ලැබෙන තැනට මෙහෙවු වනවර වෙන එක පුදුමයක් නැතුවා.." ඔහුට කලකිරුනේ බිරිය ගැන නොවේය. ඔහුට කලකිරුනේ තම නොහැකියාව ගැනය. "මං ආයේ මැදිහත්වෙන්නට ඕනෑනේ නැතුවා" කල් තියාම ගත් තිරණයට විමලසේන මෙවලේ එලබියේ, බිරිය ගැනවත් ජයතු ගැනවත් තරහකින් නොවේය. ඔහු සාක්කුවෙන් ගත් ලියුම් කඩදහිය හෙමිහිට ජනෙල් කවුලුවේ රැඳෙවුවේ හොඳ හුස්මක් ගෙනය.

දැන් සියල්ල අත්හැර යන්නට වේලාව හරිය. එහෙත් ලිපිය ජනෙල් කවුළුවේ රඳවා හැරෙත්ම සිදු වූයේ නොසිතුවක්ය. විඵබට උඩින් බල නහරයට සර්පයෙක්ගේ දළ පහරක් විමලසේනට දැණුනේය. "කුණකටුවෙක්..." විමලසේනගේ ගතම දහඩියෙන් තෙත්ව ගියේය. උදවු ඉල්ලා කෑ ගසන්නට බැරිය. තමා මෙය දැනගත් වග වලවුවේ අන් කාටත් දැනෙන්නට හැරීම රංමැණිකෙට හොඳ නැත. විමලසේන වලුවේ වැට මායිමෙන් එලියට ආවේ, "වාසනාවක් ඇතොත් ජීවත්වෙන්නේ නැතුවැයි" යැයි තම හිතටම කොඳුර ගනිමිණිය.

පිටස්තරයෙකු වූ, සති අගට ආව ගිය එකෙකු වූ විමලසේන ගම් තුලාවේ මංපෙත් නොදන්නා තරම්ය. වෙද නිවස ඇත්තේ කොතනද කියාද නොදන්නේය. අහළ පහල එලියක් පෙනෙන නිවසක මායිමක් සොයා විමලසේන කොර ගැසුවේ හිතේ හයිසෙන්ය.

නිවෙස් ඇත්තේ වලවෙන් එපිටහාය. විමල සේනට වැඩි දුරක් යන්නට නොලැබුණේය. හුවක දුරට දෙපසට විහිදුන වෙල්යාය මැද ගුරුපාරේ විමලසේන සිහිසුන්ව වැටුනේය. පැයක් දෙකක් හුස්ම ඇද්දේය. අවසන් හුස්ම පොද ඔහු වෙල්යාය හරහා හමා ආ සිත සුලභට මුසුකළේය. ඒ තම බිරිය, රංමැණිකා ගැන තුන් හිතකවත් තරහකින් නොවේය.

"ආයේ එකෙක්ගෙ නෙමෙයි..., දෙන්නෙක්ගෙම දත් පාර... කොහොම බේරෙන්නටද බල නහරයටම වැදුන කොට.." පසුවදා උදයේ විමලසේනව පරික්ෂා කළ වෙදරාළ නිගමනය කළේය.

මණ්ඩලය ශරීරයක් අකාලේ මිය යෑම ගැන මිසක්, වලවුවේ කිසිවෙකුටත් රංමැණිකාගේ හිමියා මිය යෑම ශෝකයක් නොවින. සෙංකඩගල සිට හදිසි පැමිණීමකදී මේ අවාසනාව අතරමගදී අහඹුවක්ය. ගම්මුත්තටත් සැකක් නැත. ගම්මු මෙන්ම රංමැණිකා හැර වලවුවේ අනෙක් ඇත්තනුත් විමලසේනගේ මරණය ගැන සිතුවේ එහෙමය.

දැල්වෙන විතකය දෙස බලා ගම්මු හීල්ලුවේ "අනේ අපොයි..." කියා රංමැණිකේ ගැන දුකෙන්ය. තව එකියක් කීවේ "ඔය වලවු උඩගු කම පැත්තකට දාලා වෙන එකෙක් දිහා බලැවුවනං අහවරයි.. දරු මල්ලෙක් නැති එක් මොකෝ තවම බැරි කමක් තියේ කියලැයි.. මොකෙන් අඩුවක්ද..?" ඇයි කියාය. එහෙත් ජයතුගේ රහස් ගමණ ගැන කණ වැටි තිබුණ තව එකියක් කීවේ "ආයේ මොකට තවත් එකෙක්..., නභාගේ මිණිහට මොකෝ බැරියාවක් තියේ යැයි " යැයි කියාය.

මුතුමැණිකේ, හිමියාගේ ලිපිය මවට පෙන්වූයේ සොහොන් බිමේ සිට නිවසට පැමිණි පසුවය. ලොකු මැණිකෙට මෙවලෙ නම් විමලසේන බැණංඩිය ගැන දැණුනේ දුකක්ය. ඇයගේ හිතට නිදහසක් දැණුනේ, ලිපියේ සඳහන් පරිදි ඔහුගේ හිතේ තරහවක් නැති එක ගැනය. "කරුමේ කියන්නේ, සිවුර දාගන්නට තියා.., පඩි පුසුඹක් දැණෙන්නටත් ඉඩක් නොලැබුන එක නොවැ.." ලොකුමැණිකේ නිකටට අත තබා ගත්තේ ඒ දුකෙන්ය.

විමලසේනගේ තුන් මහේ දාණය අහවර වුනේ, ගම්මුත්තට නැවුම් මාතෘකාවක් සපයමින්ය. ඒ රංමැණිකාගේ යහමෙන් තෙරා ඇති ගැබය. විමලසේන මියන්නට පෙර රංමැණිකේ ගැබ්ගෙන තිබුණ වග වලවුවෙන් ඇඟ වූවත්, ගම්මු එය පිළිගත්තේ මුණිවිචාවටය. ඒ වලවුවේ වුත් නැති තැන "අපි නොදන්න වැයි සක්කල කරක් ගැහුව වග බේත් හේත් කොරන්ට.., මොකෑ මැරෙන්නට කිට්ටුව අළුත් පනක් ආවැයි ගැණියෙක් බඩකොරන්ට" කියාය. එය තවත් අනුමත කරන්නට මෙන් දරුවන් නොමැති තවත් ගැහැණියක් කීවේ "අපිට කොයින්ද ඔය වගේ මස්සිනලා" යැයි කියාය. ඒ ජයතුවත් නෙතහින් ඉහිකරමින්ය.

වලවුවෙන් පැතුරුව කතා බහා කුමක් උවත්, රංමැණිකේ මේ ගැබ්ගෙන ඇත්තේ ජයතුගෙන් වග ගම්මුත්තට සැකයක් නොවින. බොහෝ ගැහැණුන් ජයතු දෙස අසංවර නෙතහින් බැලුවත්, බොහෝ පිරිමිණි නම් ජයතු දෙස බැලුවේ ඉර්ශාවෙන්ය. ඒ අක්කා නභෝ දෙන්නවම වලවුවෙන් ගත් තම කුලයේම ජයතු කෙරෙහි සතුටෙන් නොවේය. හිත පතුලෙම කැකෑරෙන කුහකත්වයෙන්ය.

ගම්තුලාවේ පැතිරෙන කතා බහා කුමක් උවත්, එය වලවුවටත්, ජයතුගේ නිවසටත් වගක් නොවින. යසවතිට නම් සතුට ඉහ වහා ගොස්ය. ඇය විටෙක ගමේ ගැහැණියක් සමඟ මේ වග කීවේ "වෙන්ට බැරිකමකුත් නැතුවා.. උන්ගේ අප්පා වයේම පුතංඩියත් එවුවට හයිය හත්තිය ඇති එකා.." යැයි කියා ආඩම්බරයෙන්ය. ඒ ඇයත් එම කටකතාවේ සත්‍ය, අසත්‍ය තවමත් ස්තිරවම නොදන්න නිසාවෙන්ය.

රංමැණිකෙගේ කුස තුන්මස් පිරුනා මෙන්ම, පොළවෙන් ඉහළ හෙන් වාගවට කලියෙන් ඇඳුම් පොළවෙන් පහල එලදාව ඇති අල බෝගයන් දැන් හොඳින් සරුසාරය. නෙලා ගැන්මට කාලය පැමිණ ඇති වග කියමින් පොළවෙන් ඉහළ අතු කොළක් කහා පැහැ ගැන්වී හමාරය.

ජයතුට පහළ වූයේ නැවුම් අදහසක්ය. මෙතුවක් වලවුවෙන් පිටත නොවුන වෙලදාමකට අත ගසන්නටය. ඒ සේනවත් එක්කාසු කොට දෙන්නාගේ එලදාව මේදා සංකඩගලට රැගෙන යන්නටය. එයින් වැඩි ලාභයක් ලැබිය හැකිය. ජයතුගේ අදහසෙන් සේනගේ මුවටත් නැගුණේ සිනහවක්ය. සේන තවත් නැවුම් අදහසක් එකතු කළේ "වංගියක් අපේ ටික ඇත්ත ගෙහුං බලලා.. නරකක් නැත්තම් ගමේ එවුන්ගේ එවුන් එක්කාසු කොරගෙන යමු.." යැයි කියාය. ජයතුත් එය හොඳ අදහසක් වග සිතුවේ වැඩි ලාභයක් උපයා ගත හැකි නිසාවෙන්ය.

දිනක මහංසියෙන් උපරිමය ගලවා පිරිසුදු කර ගත් එලදාව ජයතු මෙන්ම සේනත් පොල් අතු පිරිවැ වැසී තුල ඇසිරුවේ පරිස්සමටය. ඒ තැළිම් පොඩිවිම් අවම කොට ගැන්මටය. සේතුවාත් ඔවුනට උදවු වූයේ දැන් කිසිවක් රහසක් නොවන නිසාවෙන්, වලවුවේ කැමැත්තෙන්ය. කිසිදා ගම්තුලාවෙන් එපිටට පයක් නොතබා ඇති සේතුවාටත් මේ උන්දුව වැඩි පුර ඇත්තේ, සුරවිමණක් වන් සංකඩගල නගරය දැක ගන්නටය.

හිමිදිරියෙම කරත්ත දෙකට පැටවු එලදාව රැගෙන ජයතුත්, සේනත්, සේතුවාත් පිටත් වූයේ දෙවියන්ට බාරක් වෙන්ටත් අමත නොකොටය. මේ ඔවුනගේ පළමු සංකඩගල ගමණය. හිතේ බියක් නැතුවමත් නොවේය. මුතුමැණිකේ මෙන්ම සඳාත් ඔවුන් නොපෙණි යන තෙක් පැතුවේ, වැඩි ලාභයට වඩා, කිසිවෙකුටත් මේ ගමණෙන් කරදරයක්, අතුරුආන්ත්‍රාවක් නොවෙන්නට යැයි කියාය.

"අපේ අක්කා දහවලේ හේන පැත්තට ඇවිත් යනවැයි...?" සඳා එලෙස ඇසුවේ කුරුළු රැන් මගින් පොළවෙන් ඉහළ පලගෙන ඇති බෝගයන් රැකගත යුතු නිසාවෙන්ය. යටි අරමුණ වූයේ නැවුම් කතා බහකට සියුම් පිවිසීමක්ය.

"හිතාන ඉන්නේ කොල්ලව එවන්ට කියලා.. ඊයෙන් නැහැණ එකේ ඩිංගක් ඇලවෙන්ට මයි හිත..." මේ මුතුමැණිකේ අදහසය. හිතුවේ පංචුකව හේන රැකගැන්මට යවා, මෙදිණ නිදහසේ නිවසේ සිටින්නටය.

"තව දෙකුත් අවුරුද්දකින් එකියක්ව ගෙට ගන්ට කාලේ හරි කොට... දැන් අපිම නැහැනා මදයි. උනුත් හුරුවෙන්ට එපැයි මෙවුවට.." සඳත් එය අනුමත කළේ හුළස්තත් ගෙන ඉදිරියෙන් යන තම පුතුණුවන් දෙසට මුතුමැණිකේ දැසත් යොමුකරවමින්ය.

සඳාගේ මුවෙන් පිට වුන "තව දෙකුත් අවුරුද්දකින් එකියක්ව ගෙට ගන්ට කාලේ හරි කොට... දැන් අපිම නැහැනා මදයි" වදන් පෙළ නිසාවෙන් මුතුමැණිකෙට බැලුනේ, සරම කැහිපට ගසා හුළස්ත ගෙන පෙරමහ ගෙන ඉන්නා පුලස්ථ දෙසය. දැන් ඔහුගේ කර දඩු යහමෙන් උස්මහත්ව ඇත්තේය. පළල් හුරහිස නාඹර බවේ පියකරු ළකුණක්ය. කැහිපට ට පහල දෙකලවා දැන් පිරුණු මස්පිඩු මතින් නාඹරය. මුතුමැණිකෙට නැගුනේ සිහිං සිනහවක්ය. ඒ එකල ජයතුගේ නාඹර බව ඇගේ හිතට ඉන් දැණුන නිසාවෙන්ය.

"ඒක හැබැව..., දැන් හයියට හුරු කොරන්නට, බරක් පතලක් දැණෙන්නට අරින්ට, දැන් කාලේ හරිය තමා.." මුතුමැණිකෙට තම පුතුවත් සිහි වූයේ, ඔහුත් මේ වයසෙ නිසාවෙන්ය.

"අයාලේ දුවන දඩබ්බර හිත..., මාත් මේ දහා අතේ කල්පණා කොරන්නේ හරි හැටි දැණුම් තෙරුමක් දෙන්නේ කොහොමෙයි කියලා එක් තැනකට කොටු කොරගනට..., යුතුකම් වෙන්න්ට ඕන කාලේ කර අරින්ට බැරුවා නෙව අපටත්.." සඳා එලෙස කීවේ මුතුමැණිකේ දෙස යටසින් බලමින් සියුම් ඉහියක් පාමිණිය.

තවමත් දසත පැතිර ඇති හිමිදිරි කළුවර නිසාවෙන් මුතුමැණිකේ යහන් විට්ටමට කොට්ටයක් තබා හේත්තු වුනේ, මෙදිණ වැඩකුත් නැති නිසාවෙන් කෙටි විවේකයකටය. එහෙත් ඇයට ඇහැරුනේ මලිතී බෙල්මල් මුට්ටියත් තැම්බිබුව පසුවය.

"කොයි මලයා....?" මුතුමැණිකේ සෙවුවේ පංචුකවය, ඒ හිමිදිරියෙම ඔහුව හේනට පිටත් කරන්නටය.

"නැගිට්ටා විතරයි දැක්කේ ඔන්.." මලිතී ගතු කීවාය.

"ඕන් බලන්ටකෝ හැටියක්..? හේනට පිටත් කොරන්ට හැදුවේ අද ඩිංගක් නිව්හැනහිල්ලේ මං ගෙදෙට්ට වෙලා ඉන්ට.." ඇය ඒ වගක් කීවේ යසවතිටත් ඇහෙන්නටය. ඔහුව වැඩියමක් නලවන්නේ ඇයය.

"සුදුමැණිකේ ඉන්ට... මම පුළුවන් හැටියක් කොරන්නම්.." පංචුකට නඟන සෝරණාචුව යසවතිට දුකක්ය. මිත්තනියගේ වැඩි ආදරය කවතක් මුණුපුරන්ටය.

"අම්මා පැත්තකට වෙලා ඉන්නට.... අම්මා තමා ඒකව නරක් කොරලා තියෙන්නේ. ඒකට පුලස්ත..., හිමිදිරියේ කියලා නැතුවා..., අද මං යනකොටත් උදවුවට හේනේ.. අපේ එකාට මේ සැපේ වැඩි වෙලා.. ආව දෙන්නෝ අද.. ඕන් අද අපේ අම්මා මැදිවෙන්ට එපා.. තරහකට නෙමෙයි..., ඒකව හදාගනට ඕන නිසා.." මුතුමැණිකේ තම කේන්තිය පිටකළේ, යසවති කෙරෙහි තරහවකින් නොවේය.

හෝරාවක් දෙකක් ගෙවුනත් පංචුක හොයාගන්නට නැත. මුතුමැණිකේ තරහවේ ඉවසුම් නැත. "ආවදෙන්නෝ. උන්දුව මම අද අල්ල ගන්ට" බැරිම තැන මුතුමැණිකේ මිදුලට බැස්සේ හේනවෙත යන්නටය.

"මං අපේ අම්මට දාවාල ඇත්ත එන්ටෙයි..?" මව සිටින්නේ කේන්තියෙන් වග වැටහුන මලිතී උලුවස්ස ලඟට ආවාය.

"ඕන නැතුවා..., බතල අල ටිකක් තියෙයි... මං තම්බ ගන්නම්"

හේන අසලට කිට්ටු වෙන විට, ඇයට ඇත තියා ඇසුනේ පුලස්ත කුරුල්ලන් පලවා දමණ හඬය. ඔහුගේ උනන්දුවය. පංචුක ගැන හිතේ ඇති තරහව දැන් තවත් වැඩිය. "මොකක් උනත් සඳා, එකීගේ බහට අවනත වෙන්ට කොල්ලව හදා ගත්තා.." ඇයට ඒ ගැන ඇත්තේ පැහැදිමක්ය. ඒ පැහැදිම තවත් දැඩි වූයේ, පුලස්ත ඔවුනගේ හේනේ පමණක් නොව, තම හෙනෙත් කුරුල්ලන් පලවා හරින වග මුතුමැණිකෙට ඇත තියා පෙනුන නිසාවෙන්ය.

"අයියංඩි නැතෙයි...?" මුතුමැණිකෙව දැක පුලස්තගේ මුහුණට නැගුනේ සිනහාවක්ය.

"ඒකව කොහේ අල්ලංටද... මම මේ ඉවසාන ඉන්නේ හැදෑ කොරේ වෙනකම්... අද නම් කෝටුමස් කරනවා.." මුතුමැණිකේ පිලේ ඉඳ ගත්තේ කේන්තියෙන්ය.

ඇයට සිනහවක් පෑ පුලස්ත නැවතත් දුවගෙන කියේ කුරුළු රැනක් තම හෙනට පහත්වෙනු දැකය. මුතුමැණිකෙන් පැලතුලට ගියේ කුරුලන් එලවීම පමණක් ප්‍රතිඵලයක් නොවන නිසාවෙන්, වල් පැල ටිකක් උදුරා දමන්ට, තම වත හෙන් වතට මාරුකොට ගන්නටය.

හෝරාවක් පුරාවට දෙදෙනාටම ඇසුනේ, දෙදෙනාගේ කුරුල්ලන් පළවා හරින්නට කරනා දෙදෙනාගේ උස් හඬවල්ය. එහෙත් ගෙවුන තුන්වන හෝරාවෙදී මුතුමැණිකේ පුලස්තට උස් හඬින් කතා කරේ ලිප තැබුව බෙලිමල් මුට්ටිය තැබී අහවර නිසාවෙන්ය.

"හම්..." මුතුමැණිකේ පුලස්ත අතට බෙලිමල් පොල්කටුව දී ඇයත් පිල මත ඉදගත්තේ සුපුරුදු විලසට ඉහ රෙද්ද කලවා මතින් මඳක් ඉස්සෙන්නට ඉඩ හැරය. ඒ හිතා මතා නොව, පුරුද්දට වගක් නොදැණුන කමය.

"හකුරු කැල්ලක් නැතුවැයි..?" පුලස්තගේ නෙත් ඇගේ දෙකලවා මතත්, අත් රහිත කර පලල් ලිහිල් හැට්ටය මතත් මොහොතක් නතරව ඉවතට ඇදුනේ, එක එල්ලේ බලා සිටිය නොහැකි කම නිසාවෙන්ය.

"මැස්සේ ගහලා ඇති.." පුලස්තගේ නෙත් තම වත පුරා පියඹුව අපුරුවට මුතුමැණිකෙට නැගුනේ සිනහවක්ය.

පැල තුලට ගිය පුලස්තට, මැස්ස අසල පිළිවෙලකට දමා ඇති මුතුමැණිකෙ හේනට ඇදගෙන ආ වත දුටුවේය. ඒ අතරින් ඔහුගේ නෙත් එක් වරම නතර වූයේ ඇගේ තනපට මතය. ඔහු කවදත් මලිතිගෙන්, මුතුමැණිකෙගෙන් තනපට වලට මණාපය. තම සොහොයුරියගේ හා මවගෙ මෙන් ඒ තනපටවල් අවපැහැ නැත. ගෙදර මසාගත් ඒවාද නොවේය. ඔහුට දැන් එය ස්පර්ශ්‍ය කරන්නට හිතය. පුලස්ත පැල ඇතුලේ සිට එලිය පිළිකඩේ ඉදගෙන සිටි මුතුමැණිකේ දෙස බැලුවේ සැක හැර ගන්නටය.

මුතුමැණිකේ ඉදගෙන සිටි අපුරුවෙන්, පුලස්තට ඇගේ නිතඹ වටකුරුව මණරම්ව පෙනුනේය. ඇද සිටින අත් රහිත හැට්ටයෙන් පිටවනෙන් අඩක් පමණ නිරුවත්ය. ඔහුගේ ලිඟුවත් අමුඩය තුල හිස ගසන්නට ගත්තේ තුන් හතර මසකින් ඇගේ නිරුවත් කය හරි හැටි නොදුටුව නොයිවසුමෙන්ය.

"තියෙන වැයි...?" මුතුමැණිකේ බී හවර කළ, පොල්කටුවේ ඉතුරු වුන බෙලිමල් රොඩුව ඉවතට විසි කළාය.

"මේ හොයනවෝ..." තනපටට අත තබන්නට හදන විටම, ඇසුන ඒ හඬින් පුලස්ත තිගැස්සි ගියේය.

දහවල හිරු මෝදුවෙන්ම කුරුල්ලන් රැන විවේකයේය. නැවතත් ඔවුන් එලි බහින්නේ සැඟ යාමයේය. මුතුමැණිකේ හෝරාවක් පමණ නැවතත් බෝග පැල වට වල් පැල උදුරා විත්, බතල අල හතර පහක් ලිප තැබුවේ පුලස්තටත් එක්කය.

"අපේ අම්මා රොට් දෙකක් ඔතාලා දුන්නා.." මුතුමැණිකෙගේ ආරාධනයෙන් පුලස්ත ආවේ තම දහවලත් අතැතිවය.

"බතල අලයක් මොකද කන්ට බැරි..." පුතුන් දෙදෙනාම කැමට රුසියෝ වග මුතුමැණිකේ මෙන්ම සඳාත් නොදන්නවා නොවේය.

"බැරි කමක් නැතුවා.., ලොකු අම්මට රොටියක් දෙන්නැයි..?" පුලස්ත එක් රොටියක් මුතුමැණිකෙට දික් කළේ, ඇයගේ දෙනන් ඉස්මත්ත දෙස බලමිණිය.

"හම්..." මුතුමැණිකෙ ඔහුගේ දෑසේ ඉලක්කය නොදැක්කා සේ බතල ගෙඩි දෙක තුනකුත්, ලුණුමිරිස් තලියත් දැමුව මැටි කෝප්පය පුලස්තට දුන්නේය.

"අයියංචි කොහෙයි මේ දවස පුරාවට කරක් ගන්නේ..?" ඇය ඇසුවේ පංඬුක ගැනය. ඒ ගන්නට ඇති පියවර ගැන හා තමා නොදන්නා දෙයක් ඇත්තම් හෙලිකොට ගන්නටය.

"ඒකා රැන් බැහැලා.., මයෙන් එක්ක එක්කාසුවක් නැතුවා.." පුලස්ත කීවේ සැබෑවය. ඔවුන් දෙදෙනා අතර හොඳ කුළුපග හිතවත් කමක් නැති තරම්ය.

"කොයි..?"

"අර බංඞියාගේ රැනත් එක්ක..., උන් හොඳ එවුවේ නෙමෙයි.. කොයිම වෙලාවක හරි අයියංචිත් කයෙන් හරි හොඳ වැයින් කනවා" එය සැබෑවක්ය. බංඞියාගේ පියා හොරෙක්ය. දවසම වෙරි මතේය.

"ගුට්බැට කන්ට තරම්.., ඒ මොකැයි..?" මුතුමැණිකේ බංඞියාගේ පියාගේ වගතුග දන්නේය. එහෙත් මේ කොළ නඬය ගැන හරි හැටි නොදන්නේය.

"එවුවා වැඩක් නැතුවා... තව ලුණුමිරිස් තියෙද..?" පුලස්තට ඇවැසි මේ කතා බහා මහ හැර ගන්නටම නොවේය. ඔහුට ඇවිසි මුතුමැණිකෙගේ කය සොලවා ගන්නටය. ඒ විට යහමෙන් පෙනෙන ඇගේ දෙනන් ඉස්මත්ත දැක ගන්නටය. ඉහරෙදෙන් මැත්වන ඇගේ දෙකලවා යුග්මය දැකගන්නටය.

"දැනගන්නට නොවූ ඇහැවුවේ..... මොකු කියන්නට බැරි.." හැඳුව ලුණුමිරිස අහවර නිසාවෙන්, මුතුමැණිකේ තම කොටහෙන් අඩක් පුලස්තගේ බඳුනට දැමීමය.

"ලොකු අම්මට නැතුවා නෙව..?" පුලස්ත නැවතත් එය මුතුමැණිකෙගේ පතට දම්මන්නට හැඳුවේය.

"මට ඇතුවා..., මට ඇතුවා..." මුතුමැණිකේ එය වලක ගන්නට ගත හැරවුව නිසාවෙන් පුලස්තගේ අත ඇගේ දෙතන මත දැවටී ගියේය.

මුතුමැණිකෙගේ දෙතනේ පහස දැණුන විගසම පුලත තිගැස්සී ගියේය. දන්නා කියන කලකින් ඇගේ වතේ ඔහු මේ දැවටුණාමය. ඔහු කළබලයට පත් වුනේය.

"කෝ ඉතිං කියැවේ නෑ නෙව..?" මුතුමැණිකෙට කරුණ වැටහුනේය. මුතුමැණිකේ සිනහව හංග ගත්තේ අමුත්තක් නොදැනෙන්නටය.

"මේ..., මේ..., එවුවා වැඩක් නැතුවා.." ඔහුගේ වදන් තවමත් කළබල කාරිය.

"ඔන් ඉතිං... ලොකුඅම්මා වෙච්ච මට මොකු කියන්නට බැරි.. උඹව වයෙ මට මයේ එකාව හදාගන්නට ඔන" ඔහුව නම්මා ගන්නට මුතුමැණිකෙට අපහසුවක් නැත. ඇය ඒ වදන් කීවේ ලෙංගතු කම දැණෙන්නටය.

"මේ..., එවුන් අසමක්ජාතියෝ..." ඔහුට ඒ වදන් පෙළෙන් ඇයගෙන් කිසි නොදැණුන ලෙංගතු කමක් දැණුනේය. සිහිං ආඩම්බරකමක් දැනුනේය.

"කියන දෙයක් හරියට කියනංකෝ... තෙපර බාන්නේ නැතුව" මුතුමැණිකේ ඔහුට කිට්ටු වුයේ රහසක් අසන්නට මෙන්නේය.

මුතුමැණිකේ ගැවෙන නොගැවෙන තරමට කිට්ටු වූ විට, පුලස්තගේ හද සලිතව ගියේය. දන්නා කියන කලකින් ඇය මෙතරම් මේ කිට්ටු වුණාමය. දැන් ඇගේ දෙතන් ඉස්මත්තාවත් හුස්මක දුරින්ය. අත් නොමැති කමෙන් ඇගේ සුදු පැහැති අත් ගොබත් ගැවෙන නොගැවෙන තරමෙන්ය.

"මේ..., මේ..., එව්වා මට ලොකු අම්මට කියන්නට බැරුවා" ඔහුගේ හදත් දැන් ගැහෙන්නේය. එහෙත් මේ ඇයව කිට්ටු කොට ගන්නට හොඳ පොටක්ය.

"උඹත් මහා එකෙක් වෙච්චකොට, මට කියන්නට බැරි මොකු?" මුතුමැණිකේ උරහිස ගස්සා, පුලස්තගේ උරහිස් පතු වේ දැවටුවේ කෝමලයෙන්ය.

ඇගේ නිරුවත් අත් භාහුව, තම අත් භාහුවේ දැවටෙත්ම පුලස්තගේ ගත හිරිවැටි ගියේය. මෙවන් ස්පර්ශයක් ඇයගෙන් ඔහුට මේ දැණුනාමය."උඹත් මහා එකෙක් වෙච්චකොට" ඇයගේ වදන් පෙළක් මණරමිය. ඔහුට ගිලෙමිණි තිබුණ බතල කැල්ලක් ඉස්මොල්ලේ ගියේ සියුම් කැස්සකින්ය.

"ඔන් ඉතිං... පොඩි එකෙක් වයේ ඉස්මොල්ලේ යවාගත්තා.." මුතුමැණිකේ තම අත වූ මඩක්කුව පසක තබා වහා නැගිටියා. කෙටි බංකු කෙටියේ ඉඳගෙන සිටි පුලස්තගේ හිස තමවතට හිරකොට දෙතුන් විටක් පිටවතට ගැසුවාය.

රෙද්දයි හැටයි අතරින් විවර ඇති, මුතුමැණිකෙගේ නාඛියට ඉහළ, නිරුවත් බඩවතේ තම මුහුණ දැවටෙත්ම පුලස්තගේ ගතේ හිරිගඩු මතුවිණ. ඔහුට කිතුල් තලප ගුලියක මෙලෙක් බව ඇගේ බඩවතෙන් දැනිණ. ඔහුට මඩක්කුව අත්හැර දොඹ ගෙඩියක් තරම් ඇගේ විසල් නාඛිය සිපගන්නට සිතූනත්, ඔහු තම හිත මැඩ ගත්තේ, තවත් දෙතුන් විටක මවාගත් කැස්සකින් ඇයගේ බඩවතේ මෘදු පහස පමණක් දෙකොපුල් මතින් ඉවසුමෙන් විදගනිමිණි.

"දැන් හරි නොවැ..?" මුතුමැණිකෙට ඔහුගෙන් අමුත්තක් දැනිණ.

"කඳුලුත් පැත්තා නෙව.." එහෙත් ඇය දුරස්ථත අවසන් මොහොතේ පුලස්ත තම දෙතොලත, ඇගේ බඩවතේ දැවටෙන්නට හැරියේ, ඇයට අමුත්තක් නොදැණෙන ලෙසටය. ඒ හිත ඉවසුම් නොදුන්ම තැනය.

දුරස්ථත අවසන් මොහොතේ පුලස්තගේ දෙතොලත තම නාඛියට ඉහළින් දැවටුනේ අහඹුවෙන් නොවන වග මුතුමැණිකෙට දැණුනාය. ඇගේ ගතත් ඒ පහසෙන් යන්තමට තිගැස්සුනේ, එය අහඹුවක් නොවන වග දැණුන නිසාවෙන්ය. ඇය ඒය වගක් නොපෙන්වා නැවතත් මඩක්කුව අතට ගෙන ඔහු අසලින් ඉඳගත්තේ, මෙවර නම් ඔහුගේ උරහිස් බාහුවේ තම උරහිස් බාහුව දැවටෙන්නට හරිමිණි. එහෙත් ඒ හිතා මතා නම් නොවේය.

"ඉතිං කියපංකෝ....?" ඇය පුලස්ත දුන් රොටියෙන් කැල්ලක් මුවට දමා ගත්තාය.

"නැ..., මේ..., උං රැන උදේ ඉඳං කරුවුල වැටෙන කම්..., එක්කො සිගිරි ගලේ, නැත්තම් නාන තොටක.." ඇයගෙන් දැණුන ලෙංගතු බවෙන් පුලස්තටත් දැන් ඒ වග නොකියා ඉන්නට බැරිය. සැමටම වඩා තම ලෙංගතුවක් ගොඩනගා ගන්නට මෙය කදිම වෙලාවක්ය.

"එහෙවු භාංකවිසියක් දන්නේ නෑ නෙව..?" එදා ඉඳන් කොල්ලෝ කුරුවටන් සිගිරි ගල පැත්තේ ගාටන්නේ ඇයි දැයි කියා මුතුමැණිකේ නොදන්නවා නොවේය. එලෙසම ඔහු නානතොටක යැයි කියා අදහස් කළ දේත් මුතුමැණිකෙට සැකයක් නොවින.

මුතුමැණිකේ මඳ වෙලාවක් නිහඬව සිටියාය. ජයතු කියා ඇති පරිදි, මෙම වයසෙදි ඔහුගේ සිතූම් පැතුම් ඇයට මෙවලේ පුතුගේ වරියාවෙන් සිහි වූවාය. ජයතු මෙන් දැන් ඔහුගේ පුතුණුවනුත් සිගිරි ගල තරණය කරණු ඇත. සුදු හම ඇති කකුන්ගේ කය, පියාමෙන් දැන් පුතුවනුත් විදිනවා ඇත. නාන තොටේ ගැහැණු නිරුවත භොයනවා ඇත. ඔවුනව සිහිකර අත්ගසනවාත් ඇත. තවම නොදැණුනත්, තමා හා හිමියාගේ රතිය ඔහු භොරහින් විදිනවා ඇත. ඇය ඒ සියළු දේ අනුමාණ කළේ එකළ ජයතුගේ වරියාවෙන්ය.

සොහොදහමට විරුද්ද විය නොහැක. මිණිස් පැවත්ම ඇත්තේ එතනය. ඔහුත් කාලාණු රුපිව ගැහෙන හිත විදිය යුතුය. එහෙත් අවැඩක් වෙන්නට දිය නොහැක. ගම්මුණ්ගෙන් කතා අහන්නට ඉඩහරින්නට බැරිය. කොයිදේත් සීමාවක් තිබිය යුතුය. අවසන ඇය හොඳ හුස්මක් ගත්තේ "අප්පගෙම පුතා නෙව" යැයි හිතමින්ය.

"ඒකත් එහෙමෙයි..." මුතුමැණිකේ පුලස්ත හමුවේ සසලව ගිය තම හිත නොපෙන්වීය.

"අයියංඩිවත් නරක් කොරන්නේ උන්...." පුලස්ත මැටිකෝප්පය හුරා ඇඟිල්ල මුවේ දමා ලෙවකෑවේය.

"ටිකක් අයියංඩි ගැන විමසිලෙන් ඉඳලා මට කියහංකෝ....? මට උඹව වගේ ඒකව හදාගන්නට ඕන.." මුතුමැණිකේ තම පතේ තවමත් ඉතුරුව ඇති රොටියේ අඩ නැවත පුලස්තගේ පතට දැමුවේ මවාගත් සිනහවෙන්ය.

"ලොකුඅම්මට ඇති යෑ...?" ඇයගේ හිත කඩා වැටුන වග පුලස්තට දැණින.

"හම්... මට ඇතුවා..." ඇය හෙලුවේ ගැඹුරු හුස්මක්ය.

මුතුමැණිකේ මඳක් නිහඬව ඒ සැම සිතුවාය. බිය ඇත්තේ නරක නාමයක්, කරදරක් සිදුකර ගනිවිදැයි කියාය. එයට පිළියමක් සිතුව යුතුය. දැන් ඔහු දඩුවම් කොට අවනත කරගත හැකි වයසක නොවේය. දඩුවමෙන් ඔහු තවත් මුරණ්ඩු විය හැක. මුතුමැණිකේ සිතුවේ එයට පිළියමක්ය.

"උඹත් එක්ක මොකද අයිසංඩි ඇයි හොඳැයිසක් නැත්තේ...?" පොටක් පාදාගත යුතුය.

"උන් රැනට මං කැමති නැතුවා. නොසන්ඩාලයෝ. එවුවට එක්කාසු වෙන්ට මට හිතක් නැතුවා" පුලස්ට ඇය හමුවේ සුදනෙකු වෙන්නට වෙහෙසක් දැරුවේය.

"එවුවා ඉතිං කොයිකාගෙන් ගැට හිතට එන එවුවා නෙව..? මොකද උඹට විතරක් වෙනසක්.. මේ.., උඹ සිගිරි ගල බඩගාලා නැතුවැයි..?" මුතුමැණිකේ ඇසුවේ සිනහවෙන්ය.

මොහුත් පුතුගේ වයසෙමය. පුතුගේ හැකියාවට වඩා මුතුමැණිකේ මොහුගේ හැකියාව හොඳ හැටි දන්නේය. එහෙත් ඇය සියල්ලම දන්න වගක් පුලස්ත දන්නේ නැත. මුතුමැණිකෙ තමා ඔහුගේ බහට රැවටුන වගක් ඔහුට ඇහෙවුවේ යටි හිතේ සිනහවෙන්ය.

"මේ.., දෙතුන් වරක්.. ගල උඩ මාලිගාව බලන්ට" නැතයි කියා මුසාවක් කියන්නට බැරිය. එහෙත් ගිය කරුණ සාදාරණිය කරන්නට හැක.

"මාලිගාව පැත්තේ විතරක් වෙන්ටම බැරුවා..., පපුපැත්තුව හෙලුකොරගත්ත ගැණු රූප පැත්තෙන් යන්නට ඇති එහෙනම්.." මුතුමැණිකේ යටසින් ඔහුදෙස බැලුවාය.

"ඕන්.. ඉතිං අපේ ලොකුඅම්මා..." පුලස්තට ඇගේ මෙම බැල්මත්, ඇගෙන් මෙවැනි වදනුත් නුහුරුය. මේ ඉස් ඉසෙලාමය. ඔහුගේ හිත කැලති ගියේය.

"උඹලයේ ඔය වයසේ හිත් ගැන ආයේ මං නොදන්න වැයි...? කොයිදේත් ගාණට මිම්මට තිබ්බය කියලා නරකක් වෙන්තේ නැතුවා.. එවුවයේ වරදකුත් නැතුවා...." මුතුමැණිකේ මේ හදන්නේ ඔහුව තමා නතු කොටගන්නටය.

පුලස්ටට ඇගෙන් මේ වදන් නුහුරුය. එහෙත් ඇය ඒ හිතුව විදිය ගැන ඔහුට ඇත්තේ සැහැල්ලුවක්ය. එහෙත් ඇය හමුවේ සත්‍ය වමාරන්ට බැරිය. එබැවින් ඔහු නිහඬව සිටියේ ඇයට ඕනෑ හැටියක් හිතන්ට ඉඩ හැරය.

"ඇත්ත කියන්ට... ගියා නෙව..?" මුතුමැණිකේ ඔහුගේ අත අල්ව ගත්තාය.

"හම්... එක විටක්" මුතුමැණිකෙගේ ස්පර්ශයත් පුලස්තගේ ගතම ගැහෙන්ට ගත්තේය. ඔහුට ඇගේ මෙදින මේ වාරියාව ගුප්තවස්ය. එහෙත් ඔහු දැනටත් එයට වගිව හමාරය.

"එවුවා සොහොවේ හැටි.. එවුවා වැඩක් නැතුවා, ඉතිං කියාපංතෝ... උං අපිට වඩා හැඩයැ...?" මුතුමැණිකේ ඔහුගේ අත නිදහස් කළේ ඔහුගේ හිතේ බිය පහව යන්නට ඉඩ කඩක් හදාය.

"කවුද, සුද්දිලා ඇත්තියොද..?" ඔහුගේ මුවෙන් එය නොදැණීම එලියට පැන්නේය.

"ඕන්.. මම ඇහුවේ එකක්.., උඹේ කටෙන් එලියට පැන්නේ තව එකක්.."
මුතුමැණිකෙට ඔහුගේ නොතේරුම් කමට නැගුනේ සිනහවක්ය.

පුලස්තටත් එය වැටහුනේ පසුවය. දැණෙන විලිය සුළුපටු නැත. "ලොකු අම්මා හිතාපු එකක් මම හිතැවුවේ නැතුවා..." පුලස්ත ඇය අසලින් නැගිටිටේ අතේ ඉතුරුව ඇති අවසන් රොටි කැල්ලත් මුවේ දමාගනිමිණිය.

"හිතාපු එකක් මොකක් උනත් කමක් නැතුවා... උන් හැඩයැ අපිට වඩා...?"
මුතුමැණිකෙත් සිනහවෙන් ඔහුට පිටුපසින් වතුර කලය අසලට ගියාය.

"ඇහැවුවේ රූප ගැන නම්.. පංසලේ එවුවට වඩා පෙනුමයි.." පුලස්ත මැටිකෝප්පයට සෝදා එයට වතුර එකක් පුරව ගෙන මුවට හලා ගත්තේය.

"පංසලේ එවුවට වඩා උඹලට පෙනුම ඇත්තේ.., මේ.., එලියේ දාන ඉන්න තන්ගෙඩි හිංදා වෙන්ටැ..?" මුතුමැණිකේ පහත්ව මඩක්කුව හොදගන්නට කලයෙන් වතුර පුරව ගත්තේ සිනහවෙන්ය.

පුලස්තට ඒ වදන් පෙළ ඇසෙත්ම වතුර උගුර නැවතත් ඉස්මොල්ලේ ගියේය. ඇගේ මුවෙන්, තමා වෙනුවෙන් මෙවන් වදනක් පුලස්තට මේ ඇසුනාමය. පුලස්ත දැසට නැගී කඳුල පිසද ගනිමිණි වහා ඇයවෙත හැරුනේය.

වතුර කලය වෙත පහතට නැමී සිටිය නිසාවෙන් කර පළල් හැට්ටය මතින්, ඇගේ දෙතන් මැද කාණුවත්, දෙතනේ වටකුරු බවත් පුලස්තට මණරම්ව පෙනුනේ, සිගිරි ලඳුන්ගේ ලැමදත් පරදාය. "ආයේ ලොකුඅම්මයේ වගේ හැට්ට නැතුවා" යැයි කියන්නට සිතූනත්, පුලස්ත එය මැඩගත්තේ හිතේ බිය නිසාවෙන්ය. එහෙත් කවදාවත් නැති මැගේ මේ හැසිරීම නම් පුලස්තට මෙදිණ පුදුමයක්ය.

පුලස්තගේ දැස ඇත්තේ කොතනක දැයි දැණුන මුතුමැණිකෙට නැගුනේ සිනහවක්ය. එහෙත් හිතට අමුත්තක්ය. මුතුමැණිකේ පුරවාගත් වතුර මඩක්කුවත් ඇතුළු කය කෙලින්කොට ගත්තේ සිනහවෙන්ය.

"එහෙවුවක් ඇහැවුව ගමණ මොකු ඉස්මොල්ලේ ගියේ..?" මුතුමැණිකේ පුරාවාගත් වතුර මඩක්කුව මුවේ තබා ගත්තාය.

"ඒක ඇහැවුව විදියට ඉස්මොල්ලේ නොයා තියෙයැයි.." වතුර මඩක්කුවෙන් බේරුන දිය බිඳුවක්, ඇගේ නිකට දිග පහතට විත් ගෙළමතට ගොඩවුන අපුරුව පුලස්තට ඉවසුම් නොදුන්නේය.

"මොකු ඒකේ වරද..?" මුතුමැණිකේ ගෙළ දිග පහතට ආ වතුර බිඳුව, දෙනත් මැද කාණුවේ සැඟවෙන්නට පෙර, ලය මතදී පිසද ගත්තාය.

"මේ..., වරදක් නැතුවා..., අපේ ලොකුඅම්මයෙන් මේ..., එහෙවු කතාවක් හුරු නැතිකම මිසක්කා" දිය බිඳුව දෙනත් මැද කාණුවේ සැඟවෙන්නට පෙර, මුතුමැණිකේ එය පිසද ගැන්ම ගැන පුලස්තට දුකක් දැණුනේය.

"දැන් මහා එකෙක් වෙච්ච උඹත් එක්ක..., මං මොනවා හංගාන කතා කොරන්ටද..?" මුතුමැණිකේ ඔහුට විශ්වසය දැණෙන්නට හැරියාය.

"මේ..., හුරුවක් නැති කමට හිතත් ගැස්සිලා ඕං..." පුලස්තට ඇගේ වදන් තුලින් දැණුනේ විශ්වසයක්ය. ඔහුට ආඩම්බරයක් දැණුනේ "මහා එකෙක් වෙච්ච උඹත් එක්ක" යැයි වූ ඇගේ වදන් පෙළෙන්ය.

"වට පිටාවේ අනික් එවුන් ඉන්න තැම, මට උඹත් එක්ක එහෙම කතා කරන්නට පුළුවනැයි..., මෙහෙවුවට උඹව මේ හමුවුනාම නෙව..? දැන් අපි දෙන්නා විතරක් වෙච්ච කොට..., මොකු ඕන දෙයක් ඕන හැටිය දැන් කතා බහා කරන්ට බැරි.." මුතුමැණිකෙටත් නොදැණීම ඇගේ හිතට මේ කොළඟටයා අවුස්ස ගන්නට හිතක් පහල වුනේය.

"මේ..., මයේ හිත විශ්වස කොරන්නෙන් නැතුවා.., අපේ ලොකුඅම්මා මෙච්චර කිට්ටුවක් මට පාවියැයි කියලා.." ඔහුටත් දැන් යමක් හමක් වැටහෙන්නේය. මුතුමැණිකෙගේ වදන් පෙළෙන් ඔහුගේ හිත ඉපිල ගියේය.

"කොයි එකටත් හරි කාලය එන්ට එපැයි.., උඹ දැන් මහා එකෙක්. ලොකුඅම්මය කියන්නේ දැන් උඹේ හිද්දලියක්"

පුලස්තට ඇත්තේ පුද්ගමයක්ය. මේ ඔහු කිසි විටෙකත් ඇගෙන් ලැබෙවි යැයි නොසිතුව ලෙංගතු බවක්ය. විශ්වාස කරන්නටත් බැරිය. එහෙත් පුලස්තටත් ගොඩනැගෙන්නට යන බැඳියාව ගැන යමක් නොදැණෙවා නොවේය. හිතේ ඇත්තේ පළමු දා නිසාවෙන් බියක්ය. නුහුරු බව නිසාවෙන් හිතේ විලියක්ය.

"මොකක් කියන්ටද හිතාගන්ට බැරුවා.." ඔහුට තවත් මුතුමැණිකේ දෙස බලා සිටින්නට නොහැකි වුනේය.

"ආයේ එවුවයේ වැඩිය දෙයක් හිතන්ට නැතුවා.. කරකඳු මහත්වෙච්ච පුතංඩියාලා ඇවැස්ස වෙච්ච කොට කොයි අලොකුමයෙන්, කොයි පුංචිවමයෙන්, සොහොවෙන් අයිතියක් වුන ඒ ලෙංගතුවේ වෙනසක් නැතුවා. මොකැ.. උඹ මණාප නැතුවැයි මයෙන් එක්ක එහෙවු ලෙංගතුවකට...?" මුතුමැණිකේ උරහිසෙන් අල්ලා, ඔහුව තමාවෙන හරව ගත්තාය.

"මේ..., මේ... ලොකුඅම්මා එක්ක කවුදැ එහෙවුවකට අකමැති වෙන්නේ..?" ඔහු ඒ වදන් කීවේ බිම බලාගත් වගමය.

"එහෙනම් කමක් නැතුවා..." ඇය එලෙස කියන විට, අකාලයේ ආ ගිරවු රැනක් හේනේ කොණට පහත්වෙනු මුතුමැණිකෙට පෙනුනාය. මුතුමැණිකේ "ෂෝ... ෂෝ...." කියමින් එදෙට පිය මැණින් පුලස්තගේ සහයත් ගෙනය.

බියේ ඉගිළ ගිය ගිරවු රැන තම හේනට පහත් වෙනු පුලස්ත දුටුවේය. පුලස්ත කැ ගසමින් තම හේනේ දඬු වැට පැත්තේ හිතකින් නොවේය. ඔහුගේ හිත දැන් ඇත්තේ මුතුමැණිකේ ගැනාය. ඇති වුන කතා බහෙන් ඔහුගේ හිතත් දැන් උමතුය.

දඬු වැට පණින පුලස්තගේ දඩබ්බර පෙනුම මුතුමැණිකෙට හරි හැටි පෙනුනේ මෙවලෙය. ඔහුත් දහ කාරය. දඩබ්බරය. ඇයට එක් වරම සිහියට ආවේ හිමිදිරියේ සඳා පුතු ගැන කිවු කරුණය.

"මාත් මේ දහා අතේ කල්පණා කොරන්නේ හරි හැටි දැණුම් තෙරුමක් දෙන්නේ කොහොමෙයි කියලා එක තැනකට කොටු කොරගනට.., යුතුකම් වෙන්ට ඕන කාලේ අපටත් කර අරින්ට බැරුවා නෙව..?"

මුතුමැණිකෙට සඳා කීදේ හරි හැටි වැටහුනේ මෙවලේය. ඇගේ හිතට ආවේ සියුම් තැති ගැන්මක්ය. එහෙත් ඒ තැති ගැන්ම මිහිරක්ය. නොසිතුව විලසට, එහෙත් සොහො දහමේ උරුමයට, තිස් හත් හැවිරිදි, මැදිවියට කිට්ටු ඇගේ හිතේ නාඹර කොළඟටයෙකුගේ ඡායාවක් මෙදිණ ඉබේටම ඇදි ගියේය.

පිල්කඩේ ඉඳ ගත් මුතුමැණිකේ, තම හිතේ මෙදින එක් වරම වු මේ විපර්යාසය ගැන හිතුවාය. "මේ සඳා කියාපු හංදම නෙමෙයි.." ඇය ඇතින් බැස යන හිරු දෙස බලන, දෙනුත් මිණිත්තුවක් ඒ ගැන හිතුවාය.

වයසත් සමඟ ගැහැණියකගේ හිතේ ඇති වන පොදු විපර්යාසය මුතුමැණිකෙටත් පොදු වූවාය. මේ සොහො දහම මිණිස් ප්‍රාණය මවා ඇති අපූරුවය. ජීවයේ පැවත්ම උදෙසා වයසත් සමඟ වෙනස් කරන ආගාවන්ය. ගැහැණියකගේ සිවුවන උපතය. හතළිස් විය එලෙඹෙත්ම හැගුණු හිතට නැවතත් දායාද වන තිරිඟ බවත්, ඒ උතුම් දායාදයෙන් ගැටයෙකුගේ පහස සොයනා, සොහො දහමේ අපූර්වත්වයත්ය.

තම හේතේ ඉහළ ගස මුදුනේ පැලට ගොඩ වුන පුලස්ත දැන විහද දිගා වුනේය. ඔහුට මුතුමැණිකෙගේ මේ ලොංගතුව ගැන තවමත් හිතාගන්නට බැරිය. එහෙත් දැන් එම බැඳියාව ගොඩනැගී හමාරය. ඤාතීත්වය අහිබවා මෙහෙවූ බැඳියාවක් වෙන්නට හැකිද..? ඇය කියූ පරිදි මේ සොහොදහමේ උරුමයක්ද..? පුලස්ත මද වේලාවක් කල්පනා කළේය.

ඔහුට එක් වරම ගැලපුනේ සේන හා යසවතීගේ ලොංගතුවය. "එතකොට අපේ අප්පුවඩි අත්තම්මයි., උන් දෙන්නත් පුංචම්මලා පුත්තු නෙව" ඔහුගේ කය කෙලින් වුනේ ඉබේටමය. "මේ.., හෙවූ බැඳියාවක්ද...?" ඔහුගේ ඉහ මොළත් ගිණියම් වුනේය. "අප්පුවඩි අත්තම්මයි එහෙවුව වෙච්ච කොට, වෙන්ට බැරි කමකුත් නැතුවා..." ඔහුට එය ස්භාවයෙන් එන, එහෙත් හෙළිනොවන පවුලේ සිරිතක් වෙන්නට ඇතැයි සිතුවේ, අමුඩ කෙටිය ඇතුලේ ලිඟුවත් පණ ගසමින්ය.

එම සිතුවිලි මතින් ඔහුට දහසක් දේ මැවුනේය. ඔහුගේ හිත ඉවසුම් නොදුන්නේය. බැරිම තැන පුලස්ත, සරම ගලවා අමුඩය ඇතුලට අත දමාගත්තේ මුතුමැණිකෙව සිහිකොට දැසත් පියාගනිමිණිය.

මිණිතුවක් ගෙවෙන විට, මුතුමැණිකේගේ රුවේ, ඇගේ රතියේ, ඔහුගේ සිත් ගත් දහසක් රූප රාමු අකුණු වේගයෙන් මතුව ගියේය. ඔහුගේ අත් ගැසීමේ වේගයත් තිවාර වුනේය. එහෙත් අවසන මුතුමැණිකේ ඔහුවෙනට දෙපා පලල්කරණු දැකුමෙන් පුලස්තට අමුඩය ඇතුලෙම ශුක්‍ර පහා වුනේය.

හෝරාවක් දෙකක් යන විට මුතුමැණිකෙට, පැළ වට වල් පළුරු උගුල්ලා නිම නිමකරන්නට හැකි වූවාය. දැන් අවැසි වන්නේ පොර අතු ටිකක්, ගොම බිංදක් පැළ මුල් වට ට කිට්ටු කරන්නට පමණක්ය. දැන් මදක් ගතටත් තෙහෙට්ටුවය. කිසිවෙකුත් නොමැති කමෙන් පාඨවක්ය. ඇයට සිතුවේ නැවතත් බෙළිමල් උගුරක් බිවා නම් හොඳය කියාය.

"ඇහුනදෝ... මෙහෙට එනවැයි.." පුලස්තටත් බෙළිමල් පොල්කටුවක් පිරවූ මුතුමැණිකේ ඔහුට අඩ ගැසුවේය.

"ආයෙත් වංගියක්..." පුලස්ත මෙවර නම්, බිම ඉඳගෙන සිටින ඇගේ ලැමඳ දෙස, ඇය දෙස බැලුවේ පෙර තරම් විලියෙන් හා බියකින් නොවේය.

"මොකෑ..., නරකක් වෙන වැයි..?" ඔහුගේ බැල්මෙන් මෙවර මුතුමැණිකෙගෙන් හිත තිගැස්සී ගියේය.

"එහෙමට කියැවුවා නෙමෙයි... දෙවංගියක් වෙච්ච නිසාවෙන්.." පුලස්ත ඇයට දුරක් තබා පිලේ ඉඳ ගත්තේය.

"මොකෑ දුරස්ථ....?" මුතුමැණිකේ යටසින් ඔහු දෙස බැලුවාය.

"නෑ... මේ..., මේ..., කවදා හුරුවක්ද.." පුලස්තගේ හිත පිනා ගියේය. එහෙත් ඇය අසලට කිට්ටු වෙන්නට තවමත් හිතේ බියක්ය.

"අහල පහළක පේන්ට කවුරුත් නැති වෙච්ච කොට..., ආයේ නුහුරුවක්ය කියලා හිතන්ට ඕනෑතේ නැතුවා. තෙරෙනවා ඇති නොවෑ මම කියවුව දේ..?" මුතු මැණිකේ නැගිට ඔහු අසලින් ඉඳ ගත්තේ උරහිස් පතු ගැවෙන්නටය.

"හම්.. තේරුනා.."

ඇය නොකියා කීවේ කවුරුත් සිටින වෙලාවට එලෙස නොකරන ලෙසට වග පුලස්තට සැකයක් නොවින. "ඒ කියන්නේ කවුරු නැති තනිවෙච්ච කොට ඕනෑ හැටියක් කියලනේ..?" එම සිතුවිලෙන් ඔහුගේ හඳ කිතිකැවී ගියේය.

"අම්මංඩි එක්ක මෙහෙවුවක් කිවුවා නොකිවුවා කාරියක් නැතුවා..., ඒත් අනෙක් උංට රහසක් වෙන්ට ඕනෑ... ඒකයි මෙහෙවු බැඳියාවක හැටිය..., ආයේ කටෙන් වචනයක් හෙලනවා හෙම නෙමෙයි..." මුතුමැණිකේ යට සින් බැලුවේ ඔහු දෙසය. එහෙත් බෙලිමල් පොල්කටුව අතැති ඔහුගේ දිගැති නිය තුඩු ඇය දුටුවේ මෙවලෙය.

"මේ..., තේරුනා.." ඔහුට දැන් මේ බැඳියාව ගැන විශ්වාසය. "මං හිතැවුවා වරදක් නැතුවා" ඔහුගේ හිත ප්‍රීතියෙන් ඉපිල ගියේය.

"මේන්.... නියපොත්තුවල හැටියක්..., ආයේ නං මෙවුවා මෙහෙම තියන ඉන්ට බැරුවා ඔන්.... අද ඉඳං පිලිවෙලකට ඉන්ට වෙයි..." මුතුමැණිකේ පුලස්තගේ අත ගෙන, ඉහරෙදෙන් මදක් විවරව ඇති දණහිසෙන් ඉහළ කලවය මත මෙවෙලේ තබාගත්තේ නම්, නියතුඩු වල දිග බලන්නටම නොවේය.

"නැ..., මේ..., හත් අට දිනකින් කපන්ට බැරි වුනා නෙව.." ඇයගේ කලවයේ උණුහුමෙන් පුලස්ථගේ ගතේ මහ දවල් හීන බවේ හිරිගඩු නැගුනේය.

"නිය පොත්තා ඇතුල කටහටේ බැඳිලත් එක්ක.." ඇයට පුලස්ථගේ අත්ලේ වෙඩුලුම් බව දැණී සිනහවකුත් නැගිණි.

"වල් කහට වෙන්ටැ..." පුලස්ථට ඇගේ කලවයේ මෘදු බව ඉවසුම් නොදුන්නේය.

"දාඩිය කුයිලත් එක්ක...." මුතුමැණිකේ ඔහුගේ අත නිදහස් කොට පිලෙන් නැගිටිටේ, ඔහුගේ අත වූ හිස් බෙලිමල් පොල්කටුවත් තම අතට ගනිමිණිය.

"ඩිංග වෙලාවක් ඇරලා නාගන්නට හිතැවුටේ..., කෝ..., කෝ..., දෙන්නට මම හෝද දාන්නම්..., ලොකුඅම්මට එහෙවුවක් කොරන්නට අරින එක හරි නැතුවා" තමා බිවුව පොල්කටුව ඇය සේදීම යහපත් නැත, ඇයට අගරුවක්ය. පුලස්ථත වහා නැගිටිටේ තම පොල්කටුව ඇයගෙන් නැවත ගන්නටය.

"මෙහෙවු වෙලාවට ආයේ හරි එවුවා, නැති එවුවා හිතන්ට ඕනැන්නේ ඇතුවා.." ඇය ඔහු දෙස හැරී බැලුවේ සිනහවෙන්ය.

එහෙත් ඇගේ සිනහව තවත් තිවාර වුයේ හිටගත් පුලස්ථගේ යටි කය දුටු විටය. අමුඩය තුලම අත් ගැසුව නිසාවෙන්, පුලස්තගේ ඉගේ මෙවලේ අමුඩය නොවින. එබැවින් කලවා ස්පර්ශය ලද මිහිරෙන් පුලස්ථගේ ලිහුව අවදිවය.

පුලස්ථටත් කරුන වැටහුනේ ඇගේ සිනහවෙන් පසුවය. පුලස්ථ වහා නැවත ඉඳ ගත්තේ ලිහුව ඇයට නොදැණෙන්නට දැනින් පහතට කර, දෙපා අතරට ගනිමිණිය.

"ආයේ දැන් වහගත්තය කියලා වැඩක් තියේ යැයි...?" ඇයගේ හිතටත් දැණුනේ උණුහුමක්ය.

"නැතුවා.. මේ... මේ..." ඇගේ වදන් පෙළ සතුටක් උවත් දැණුන විලිය පුලස්තට අඩුවක් නැත.

මුතුමැණිකේ පැලතුලට ගියේ සහවා ගත් සිනහවෙන්ය. "හිච්චමෙක් වයේ.." ඔහුට දියණිය සමඟ සිටියෙදි දුරට දුටුව ඔහුගේ ලිහුවේ හුරුබුහුටි කම මෙවලේ මැටි පෙනුනේය. මෙතුවක් හොඳ හැටි පදම්ව, නහර මතුව ඇති ලිහුවන්ට ආශාකළ ඇගේ හිතේ, මෙදිණ නාඹර කොළඟැටයෙකුගේ හුරුබුහුටි ලිහුවක ආශාව සිහිංව මතු වුනේය.

"මහා එකෙක් වෙච්ච කොට..., ඔහොම මේ..., අමුටේ නැතුව ඉන්න එක හරියැ... හොඳ නෑ නෙව.." මුතුමැණිකේ නැවතත් ඔහු අසලින් ඉඳගත්තේ සිනහුවෙන්ය. ඒ නැවතත් ඔහුගේ ගත් දැවටෙමින්ය.

"කවුදැ හිතවුවේ මේ..., මේ... මෙහෙවු සංහදියක් වෙයි කියලා" ඔහුටත් බියක් සැකක් දැන් ඇත්තේ යාන්තමට. ඇත්තේ හුරු පුරුදු ගරුසරුවය.

"එච්චර හරියක් වෙන්ට මොනවැයි වුනේ..?" ඇයට සතුටුය. පුලස්ථත් දැන් කිට්ටුය.

"නෑ... මේ..., මේ..." ඔහුට ඒ වගක් කියන්නට බැරිය. ගරුසරුව නිසාවෙන් වදන් ගොත ගැසෙන්නේය.

"මම දණිස් ඉස්මත්තාවේ අත තියාගත්ත ඩිංගටද..." ඔහුගේ විලිබරිත බව මුතුමැණිකෙට සතුටක්ය.

"මේ..., මේ... මුසාවක් කියන්නේ කොහොමෙයි.. එහෙම වෙන්නේ නැතුව තියේ යැයි..?" ඔහුගේ හිත මිහිරෙන් ඉපිලිය. ඇයත් සමඟ මෙවැනි වදන් හුවමාරුවත් හිතට මිහිරක්ය. ඔහුට තමා මේ දකින්නේ සිහිනයක් දැයි තවම විශ්වාස නැත.

"ආං.. එක තමා කියන්නේ... මහ එකෙක් වෙච්ච කොට අමුටේ ඉගේ තියෙන්නට ඕනමය කියලා.. එහෙවුවක් වෙන්ට ආයේ තැනක් නොතැනක් නැතුවා..., ගැණියෙක්ගේ කෙහෙරැල්ලකුත් ඇති ඕන් ඉහගහන්නට. අනික මේ හොඳත් නැතුවා බර වැඩ එහෙම කොරන්නට අමුඩ කෙටිය නැතුව.. මේ.. අරවුවා දෙක එල්ලෙන්නට ගන්නවා නෙව..? ඇයි අම්මංඩි කියා දිලා නැතුවයි ?" ගැටයෙකු සමඟ මේ කතා බහා මැදිවයස් තිරිඟ හිතටත් දැන් මිහිරක්ය.

"අපේ අම්මෝ... ලොකුඅම්මා ඒ වගක් කියාපු විදිය.." පුලස්තගේ හිත පත්ලත් මුතුමැණිකෙගේ ඒ වදන් පෙළෙන් කැලති ගියේය.

"ලොකුඅම්මයේ පුතාලයේ පැලියාව හැදිව්ව තැන..., දැන් ආයේ අපි දෙන්නට හංගාන කතා කොරන්නට දෙයක් තියෙන වැයි..?" ඇය පුලස්ත දෙස යටසින් බැලුවාය.

"මේ..., ඒකත් හැබෑව.." මේ හිනයක් දැයි විශ්වාස නැතිකොට පුලස්ථ තම අත සිහිව කොනිත්තා ද සැක හැරගත්තේය.

"මහා කාරියකුත් නැති එකේ මටත් හිතෙනවා, අද දවල් වරුවෙම ඩිංගක් දියේ එබුනම් හොඳය කියලා.. මොකෝ කියන්නේ..?" මුතුමැණිකේ මෙවර පිල් කඩෙන් නැගිටිටේ ඔහුගේ උරහිස මත අතක් තබා වාරුව ගනිමිණිය.

"ආයේ බෑ කියන්ට දෙයක් තියේ යැයි....!" පුලස්ථගේ ඉහේ මලක් පිපුනා වැනිය. මේ මහඟු අවස්තාවක්ය. ඔහුට තවමත් විශ්වස කරන්නටත් බැරි පුදුමයක්ය.

දියට අදින්නට රෙදිකඩකුත් පිහදනාවත් අතට ගත් මුතුමැණිකේ පැලෙන් එලියට බැස්සේ පිරුනු සිනහවකින් පුලස්ථ දෙස බලමිණිය. පුලස්ථගේ මුහුණේ ඇති සතුටු සිනහවත් ඇයට මිහිරක්ය. ඇයගේ හිතත් කොළඟටයා හමුවේ නොදැණීම අවදිවය. හිත ඇත්තේ මෙදින කෙලෙසක හෝ ඔහුගේ නාඹර බව දැක ගන්නටය.

"මේ..., කී වංගියක් වයේ උඹ සිගිරි බඩගලා තියේද..?" මුතුමැණිකෙ ඇතින් පෙනෙන සිගිරි ගල දෙස බැලුවාය.

"එහෙවුවට මතක නැතුවා... මේ..., ඕනෑ හැටියේ.." ඔහුට දැන් ඇයගෙන් හංග ගන්නට දෙයක් නැත. බියකුත් ඇත්තේ යන්නමෙන්ය.

"ඉස්සෙල්ලා දෙවංගියක්ය කියැවුවේ එහෙනං මුසාවක්..?" මුතුමැණිකේ තම ගමණ බාලකොට පුලස්ථගේ කණ පෙත්තෙන් අල්ල ගත්තාය.

"ඉස් ඉස්සෙල්ලා වෙච්ච කොට විශ්වාසයක් ඇතුව සත්ත කියන්ට පුළුවනැයි...? උඟයා.." ඇගේ මුහුණේ ඇති සිනහවෙන් මේ තරහකට නොවන වග පුලස්ථට විශ්වසය. ඇයගෙන් ලැබෙන මේ සිහිං රිදුමත් මිහිරක්ය.

"ආයේ ඔන්න අපි දෙන්නා අතරේ මුසාවල් තියෙන්ට බෑ.." මුතුමැණිකේ කණ පෙත්ත ඇඟිලි තුඩෙන් මදක් තදකොට අත්හැරියේ, සිහිං ටොක්කාවකුත් පුලස්ථගේ හිසට උරුම කරමිණිය.

"දැන් ආයේ මොකට මුසාවක්.." ඔහුගේ හිතත් මේ ලෙංගතු බවෙන් උමතුවය.

"ඇතියක් වෙන්නෙ නැතුවයි ගල බඩගාලම..., එවුවා රූපම වෙච්ච කොට..?" මුතුමැණිකේ නැවතත් කතා බහට බැස්සාය.

"කවුද මේ... රූපම බලන්ට යන්නේ..?" ඔහුට දැන් බියක් නැති තරම්ය.

"එහෙනම්...?" මුතුමැණිකෙට සිනහවය.

"සුද්දිලා ඇතියෝ දිහා මිසක්.." ඔහුටත් නැගුනේ සිනහවක්ය.

"උං හැමදාම එනවැයි..?"

"නැතුවා... මහට දෙනුත් නඩයක් මිසකා.."

"එහෙනං කොහොමෙයි ඕනෑ හැටියක් වෙන්නේ..?"

"උං අපිට කියලා එනවැයි..? අපි ගොහිං උං එනකම් බලාන ඉන්ට එපැයි..? ඕන්.. තුන් හතර දවසක්වත් රකින්න ඕන වංගියක් හරි දකින්න" ඔහුට සිනහවය.

"ඒකත් හැබෑව නෙව.. මේ..., සුද්දිලා උං අපේ උන්ට වඩා හැඩයැ ඔව්වරටම නැහිගෙන දහලන්ට..?" මුතුමැණිකෙටත් පුලස්ථගේ කතාවට සිනහවය.

"එහෙමටම නැතුවා... මේ..., ජේන තරම වැඩිකම මිසක්කා" පුලස්ත මේ කතා බහේ මිහිර ඇගෙන් සහව ගන්නේ සිනහවෙන්ය.

"ඒ කොහොමෙයි..?" ජයතු කියා ඇති පරිදි මුතුමැණිකේ ඒ වගක් නොදන්නවා නොවේය. එහෙත් සතුට ඇත්තේ කොළඹටයා අවුස්ස ගැනීමෙන්ය.

"උං අදින එවුවයෙන් තමා... මේත් මේ තරම ඇති ඕන්.. අනික සමහර උං සිහපාදෙන් උඩහට කබ්බ එල්ලෙන්නෙන් මේ..., හිව්වං ඔක්කන් හැටෙයි, අපේ වයේ අමුඩ කෙටියෙනුයි.."

"උඹලත් උන් පස්සෙන් නගින වැයි....?"

"කොහේ.., අපේ කලිසම් මහත්වරු අපිව එලවනවා නෙව.. හැංගිලා තමා ඕන්.."

"උඹ සුද්දිලා ඇත්තියංට මණාපැයි..?"

"පෙණුමට මිසක්කා මේ..., එහෙමටම නැතුවා.." ඔහුට දැන් බියක් නැති තරමය.

"උඹ සුද්දිලා ඇතියෙක්ව හෙලිකොට්ටාවෙනුත් දැක තියේද..?" මුතුමැණිකේ යසින් ඔහු දෙස බැලුවාය.

"හම්.. එකම එක වංගියක්..." මිහිරක් නිසාවෙන් ඔහුත් සත්‍යම හෙලිකරන්නේය.

"කොහොමෙයි...?"

"මේ..., මේ..., එවුවා කොහොමෙයි කියනේ...?" මුසාවක් කියන්ට හිතක් නැත, එහෙත් දුටු සත්‍ය කියන්ටත් ඔහුට තවම බැරිය.

"ආයේ මොකද දැන් කියන්ට බැරි..?" මුතුමැණිකේ තමා ගෙන ආ වත ගසක අත්තක් මත දමා, දියට පාද යොමා ගල් කුලක් මත ඉඳ ගත්තාය.

"උං දෙන්නෙක් වහංවෙලා මේ..., මහාකාරිය කොරනවා" ඔහුගේ හිතත් ගැහෙන්නට ගත්තේය.

"හොඳටම දැක්කැයි..? මේ..., දකින්ට ඕන එවුවා අඩුවක් නැතුවම...?" මුතුමැණිකෙගේ හිතත් කොළඹගායාගේ වදන් මතින් කැලතෙන්නට ගත්තේය.

"ආයේ අහනවා... මේ..., සුද්දිලා එකියන්ට එහෙවු වෙලාව හරි දාංගලේ.." ඔහුගේ ලිඟුවත් සරම ඇතුලේ පණ ගහන්නට ගත්තේ එය සිහිවීමෙන් නොවෙය. එය මුතුමැණිකෙට හෙළිකරනා මිහිරෙන්ය.

"මාත් ඒ වගක් අහලා තියෙයි.. මේ..., එවුන්ගේ කොයි එවුවත් සුදට සුදේ ඇත්තේ..?"

"සුද්දිලා උංගේ අරහෙවු එක සුදට සුදේ ඕන්.. අපේ උන්ගේ වයේ කලුවට කලුවේ නැතුවා.. සත්තනං ඇරිලා වැහිලා කියලා වෙනකුත් නැතුවා.. තඹර පෙත්තක පැහැයයි.." සිගිරි නවාතැන්පළෙ ඉඳ හිට පිරිසිදු කිරිම වලට යන කිරි මැණිකා කී කතාව මුතුමැණිකෙගේ හිතේ කවදත් පැල්පදියම් තිබුණාය. එවන් ලිඟුවක් දැකගැන්මේ ආශාවෙන් මුතුමැණිකේ පෙළුණාය.

"ආයේ අහනවා.. මේ..., තඹර පෙත්තේ පැහැයයි.."

"නෑ මේ..., මම ඇහැවුවේ මේ.. පිරිමි උංගෙන්...?" එය ඇසීමත් ඇයට මිහිරක්ය. හිත උණුහුමේය.

"ආයේ වෙනසක් නැතුවා සුදට සුදයි.., මේ..., අරහෙවු එක පාත් උනාම රතට රතේ බැරුවා" පුලස්තට ඇගේ හිත වැටහුනේය.

"එහෙනම් අර කිරිමැණිකා කියැවුව කතාව මුසාවක් නෙමෙයි..., පිරිමි උන්ගේ අහවල් එකත් සුදට සුදයි කියලා.." මුතුමැණිකෙගේ හිතත් කැලති උණුහුම්ව ගියේය.

"ආයේ ඒ ගැණි කියැවුව නම් වරදින්ට විදියක් නැතුවා.." පුලස්තට ගියේ සිනහවක්ය.

"මොකද උඹ ඔලොක්කුවට හිනා වුනේ ඒ ගැණිට...?" මුතුමැණිකෙට යමක් වැටහුණාය.

"මම නම් දැකලා නැතුවා.. ඒත් ගම්බද ලේ කතාව ඇත්තෙනං... අතු පතුගාන්ට යනවය කියලා ගිහිං.... මේ.., සුද්දලා සුද්දිලගේ ඇඟවල්වල තෙල් උලනවය කියලා.. සමහර උන් කියන්නේ සුද්දලා උන්ට අඟවල් දේත් කරන්ට ඉඩ දෙනවය කියලා.." පුලස්ත සරම ඔසවා නැගෙන ලිඟුව මෙල්ලකොට ගන්නේ අපහසුවෙන්ය.

"ඒකත් එහෙමෙයි...?" ඇය එම කටකතාව නොදන්නවා නෙමේය.

"මේ.. ලොකු අම්මා..., තවම සුද්දලා ඇත්තෙකුගේ එකක් දැකලා නැතුවැයි..?" ඔහුගේ හිතත් දැන් ගිනියමේය. ඔහුත් කවදත් මණාප මේ කතා බහටය. එය මුතුමැණිකෙක් සමඟ වීම ම ඔහුගේ මිහිරි නිවැර වෙන්ට තවත් හේතුවක්ය.

"කොහේ දකින්නද...?" ඇය හෙළුවේ සුසුමක්ය.

"මේ.., මේ.., ලොකු අම්මයේ හිතේ ආසවක් තියේද දකින්නද..?" ඔහුගේ හිතත් කැලතෙන්නේය.

"ආයේ අහනවා.. කළුවයිත්ම සැනසිවිට මොන ගැණිද අකමැති එහෙවු සුදක් දකින්නද.." මුතුමැණිකෙගේ යටි කයත් ඒ මිහිරෙන් කැලති ගියේය.

"තරහා ගන්නේ නැතුවා නම්... මං දෙයක් අහන්නද..?" බියක් නැත. එහෙත් හිතට ආ පැනය කෙලින්ම නගන්නට තරම් ඔහුගේ හිත තවම සවිමත් නැත.

"ආයේ ඕන එකක් මොකද බැරි..." ඔහු අසන්නට යන්නේ කුමක් දැයි කියා මුතුමැණිකෙට නොතේරුනාම නොවේය. ඉන් ඇගේ යෝනි පත්ලත් සියුම් තෙපුල් දෙන්නට ගත්තේය.

"ලොකු අම්මා මේ.., මාණප සුද්දලා ඇත්තන්ගේ එහෙවුවක් දකින්නට විතරමද, නැති නම් මේ... අඟවල් මේ..." හිතේ ඇති මිහිරි හා ඇය කෙරෙහි තවමත් හිතේ ඇති ගරු සරුව නිසාවෙන් ඔහුගේ වදන් ගොත ගැසෙන්නේය.

"උඹත් එක්ක මුසාවක් මොකට දැන්.. වාසනාවක් ලදතොත් මඟ ඇරෙන එකක් නැතුවා" මෙවලේ දැණුන තම යෝනි පත්ලේ කැලතූම ඇයට ඉවසුම් නොදුන්නාය.

ඉවසුම් නොදුන් කැලතූම නිසාවෙන් මුතුමැණිකේ, ඉඳගෙන සිටි ගල් කුල මතෙන් නැගිට, ඉහළ කන්ඩියට නැග, වට පිට බලා සැක හැර නැවතත් දියට බැස්සේ ඒ ගිනියම් හිත සමණයකොට ගන්නටම නොවේය. ඒ තවත් ඉවසිය නොහැකි නිසාවෙන් ඊළඟ පියවරවෙත පිය මණින්නට ඇති හදිසියෙන්ය.

"මේ..., උඹ වෙන කාගෙවත් එහෙවුවක් දැකලා නැතුවැයි..." මුතුමැණිකේ දියට අදින්නට ගෙනා රෙදිකට අතට ගත්තේ පුලස්ත දෙස හොරහින් බලමිණිය.

"ඕන් ඉතිං.... එව්වුවා නම් විලියක් ඇතුව කියන්නට බැරුවා..." ඔහුගෙන් මිහිර එයය. දැන් බියක් නැතුවත් ඔහුගේ හිතේ සිහිං විලියක්ය.

"මෙව්වර එව්වු කියාපු එකේ මොකෑ ඒක විතරක් බැරි කමක්.. අනික දැන් ආයේ අපි දෙන්නා අතරේ රහස් තියෙන්නටත් බැරුවා.." ඇයගේ වදනුත් දැන් තරමකට කෙලිලොල් වන්නේ ගැටිස්සියකගේ මෙන්ය.

"මේ..., ලොකු අම්මා මොකෑ හිතන්නේ..?" ඔහුට සිතුවේ ඇයගේ හිත දැන ගැන්මටය.

"මෙහෙවු වයසක් ගෙව්ව්ව කොට ඔන හැටියට දැකලා තියෙන්නට ඕන.."

"හම්.... එහෙනම් හරි නෙව..?" පුලස්තට සිනහවය.

"මම ඇහැවුවේ කයේද කියලා..." මුතුමැණිකේ දියට අදිනා රෙදිකඩ දෙතන් ඉස්මත්තට ඇඳ ගත්තාය. ඒ යටසින් පුලස්ථ දෙස බලමිණිය.

"එකත් ලොකු අම්ම ම හිතාලා බලන්නකෝ..." පුලස්ථට ඇවැසි ඇය දියරෙද්දට මාරුවන අපුරුව බලන්නට උවත්, මෙවලේ ඇයට පිටුපා හැරුනේ ගරුසරුව නිසාවෙන්ය. හිතකින් නොවේය.

"එකක් නම් සහා සුද්දෙන්ම කියත හැකි.." මුතුමැණිකේ දිය රෙද්දට යටින් හැට්ටය ගලවා දැමුවාය. ඇයට සිනහව ඔහු ඉවත බලාගත් එක ගැනාය.

"දන්නා එක එහෙනම්..?" පුලස්ත ඇයවෙත යටසින් හොර බැල්ම හෙළුවේය.

"වෙන කොහේ ඉතිං..., කවුරු කවුරුත් ඉස් ඉස්සෙලා එහෙවුවක් දකින්නේ තමංගේ ගෙදරින්ම මිසකා..." ඔහුගේ හොරම බැල්ම තැකීමක් නොකොටම මුතුමැණිකේ, ඉහ රෙද්දත් කඩා දැමුවේ යහමෙන් දෙකලවාත් විවර වෙන්නට ඉඩ හරිමිණිය.

"හම්... හැබැව.." කොතරම් හුරු පුරුදු උවත් මෙවලේ මුතුමැණිකෙගේ දෙකලවා දැකුමෙන් පුලස්ථගේ මුව තරමකට ගොළුව ගියේය.

"වෙන කොහෙටෙයි...?" මුතුමැණිකේ උනා දැමුව වත සෝදා දමන්නට එකතු කොට ගත්තාය.

"සත්තම කියවුවොත් මේ..., මේ..., තරහා වෙන්තේ නැතුවැයි..?"

මේ ලෙංගතු කමේ විශ්වාසය නිසාවෙන් ඔහුට මුසාවක් කියන්නට හිත් නොදුන්නේය. එහෙත් සත්‍ය හෙළිකළ හොත් මේ ලෙංගතුව බිඳියාවියැයි ඔහුට සිදුම් බියක් දැණුනේය.

"මේ ලෙංගතුව මත්තේ ආයේ අපි දෙන්නට නෝක්කාඩු වෙන්ට පුළුවනැයි.. අනික මටත් මෙහෙවු ලෙංගතුවකට ඉන්නේ උඹම විතරක් වෙච්ච කොට.." මුතුමැණිකේ දියට බැස්සාය.

"සත්තමයි නෙව..?" ඔහු ගලක් මත ඉඳ ගත්තේ, මුතුමැණිකෙට තරමකට කිට්ටු වෙමින්ය.

"ආයේ අහනවා..., සත්තමයි.." මුතුමැණිකේ කිථට පොහවා ගලක් මත තබා ගත්තේ, පුලස්ථ දෙස සිනහවෙන් බලමිණිය.

"වෙන කොහෙට්ටවත් නෙමෙයි. මේ..., ලොකු අම්මයේ දිහාවට තමා.." පුලස්ථ ඒ වග කීවේ ගැහෙන හිතෙන්, ඇගෙන් මුහුණත් හංගා ගනිමිණිය.

ඇයට ඔහු කිවුදේ හිතා ගන්නටත් බැරිය. එක ගෙදරක නොවන කොට ඔහු ඒ ඉඩ හදාගන්නේ කෙලෙසකද? කෙලෙසක උවත් ඔහු දැන් හිතන තරම් හිච්චමමෙක් නොවේය. මුතුමැණිකෙට ඔහු තම රතිය දෙස හොරහින් බලන අයුරු ඇයට මැව් පෙනුණාය. තම නිරුවත දෙස බලමින් ඔහු අත් ගසන අපුරුවෙන් මුතුමැණිකෙගේ හිතත් මෙවලේ ගිනියම් වුනේය. ඒ ගිනියම මතින් ඇයට සිහිපත් වුවේ, මලති සමඟ සිටියෙදි දුටුව මොහුගේ හිච්චං ලිඟුවය.

"උඹව කියන්ට වටින්නේ නෑ නෙව..?" මුතුමැණිකෙගේ වදන් පෙලේ ඒ මිහිරැති සතුට ගැබ්ව තිබුණේය.

"රහසක් කියාගනට බෑ කියවුව නිසා නෙව මම සත්තම කියවුවේ.." ඇගේ සිනහව පුලස්ථට සැහැල්ලුවය.

"ඉතිං.. මාත් මුකුවත් කියවුවේ නෑ නෙව..?" මුතුමැණිකෙටත් මෙවලේ ඔහු දෙස බලන්නට දැණුනේ සිහිං විලියක්ය.

"එහෙනම් කමක් නැතුවා..." පුලස්ථගේ සතුව ඉහ වහා ගියෙය.

"මේ.., අහඹෙන් වෙන්ට නැතුව ඇති නෙව..?" ඇයගේ හිත මිහිරෙන් ඉපිල ඇතත්, කවදාවත් නැති තරමෙන් මෙදින ඇයට ගැටිසි විලියක් දැණුනාය. ඒ විලියෙන් ඇගේ මුහුණත් රත්පැහැ වුනේය.

"මුසාවක් කියන්ට බැරුවා..., පළමු වර අහඹුවෙන් ඇහැ ගැහුනත්.. ඊට පස්සේ ඒක මයේ අබැහියක් වෙන තරමට ඔත්..." දැන් පුලස්ථට බියක් නැත. විලියක් ඇත්තෙම නැත. ඔහුට මුතුමැණිකෙගේ මේ විලියනම් සතුවක්ය.

"කොහෙදිදැ උඹ මේ.., එහෙවුට ඇහූ පාන්නේ..?" දැන් ඇයට ඉතිරිව ඇත්තේ එය දැන්ගැන්ම පමණක්ය.

"මෙතනත් ඕන හැටියේ.., අනික් හරිය ඉතිං පැල්කොටේ ඇතුලෙදිම තමා.." ඔහුගේ සතුව දැන් ඉහ වහා ගිහිංය. දැන් ඇය වෙත බැල්ම හෙලෙන්නේ බියක් සැකක් නැතුවමය.

"කොයිකාලෙක ඉඳං වයේ..?" මැදිවයස් තිරිහං හිත කොලු ගැටයෙකුගෙ වලත්ත කම හමුවේ නලියනේය.

"දෙතුන් අවුරුද්දකට වැඩි මිසක්කා අඩුවක් නැතුවා..."

ඇයගේ හිත උනුහුම් උවත්, විලිය ඇත්තේ රතියෙදි ඇති තම අසංවර, නොසන්ධාලක මේ කොළගැටයාට එකළ සිටම රහසක් නොමැති එක ගැනය. එකළ සිටම ඔහු තම නිරුවත විඳ ඇති එක ගැනය. නිරුවතටත් වඩා, හිත මද පමණ ගිණියම් වූ විට හිමියාට පමණක් හෙළිකළ තම අසම්මත ආශාවන් මොහුටත් රහසක් නොවුන එක ගැනය. එහෙත් ඇගේ හිත දැන් ඒ විලියෙන් මිහිරක් ලබන්නේය.

"අයේ එහෙනම් මට උඹෙන් වහංකොරන්ට දෙයක් නැතුව ඇති..?" ඇයට දැන් ඔහුදෙස බලන්නට බැරිය.

"මුසාවක් මොකට...? දැක තියෙන්ට ඕන සේරම, ඕනෑවටත් වඩා දැක ඇතුවා.., ඇහෙන්ට ඕන එවුවාත් ඕනෑවට වඩා කණ වැටිලා ඇතුවා.." පුලස්ථ ඒ වගක් කීවේ, කිලුටට සොදන ඇගේ දියට ඇදි වත කෙමෙන් කෙමෙන් තෙත්වන අපුරුව දෙස බලමිණිය.

"ඒකත් එහෙමෙයි..?" ඔහුගේ බැල්ම දැන් වෙනස්ය. පෙරමෙන් බය පක්ෂපාතීවයක්, විලියක් නැති තරමය. බැල්මේ ඇත්තේ කාමුකත්වයක්ය. මුතුමැණිකේ සේදුව වත් දිය මිරිකා දැමුවාය.

"ආයේ.. මේ... ලොකු අම්මයේ හිත මට හංගන්ට දෙයක් නැතුවා.." පුලස්තට දැන් ඇත්තේ සියුම් ආඩම්බරයක්ය.

"ඒකත් එහෙමෙයි..?"

දැන් මේ කතා බහේ පෙරමහ ගෙන ඇත්තේ පුලස්තය. "මම වනන්ටෙයි..?" ඇය දිය මිරිකුව වන පුලස්ත ඉල්ල ගත්තේ හිත සතුටෙන්ය.

"මං මණාපම මේ....., ලොකු අම්මා මෙනන මාමංඩියා එක්ක ඔට්ටු වෙන කොට.." ඔහු මුතුමැණිකෙගේ හැට්ටයේ දිය මිරිකුවේ ආදරයෙන්ය.

"මං..., ඩිංගක් මණාපයි එලිය පහලියේ.." මුතුමැණිකේ ඒ වගක් කීවේ හිස පහත් කොට ගත් වගමය.

"එහෙවු වග මම දන්නවා.."

"මේ..., තණියම නෙව..? කයෙන් එක්කවත් කියලා නෑ නෙව..?" මුතුමැණිකෙට උණුහුම් සතුට අතරෙන් සිහිං බියක් දැණුනාය.

"මයේ අම්මා පල්ලා... තනියෙමම මිස කයෙන් එක්ක වත්ම නැතුවා..." ඔහුත් ඒ වගක් කියා ඇත්තේ මලිති එක්ක පමණක්මය. එහෙත් ඇයට කියූ බවක් දැමීම කියන්නට බැරිය.

"එහෙනම් කමක් නැතුවා..., මේ..., මයේ එවුවට අබැහිය ගැහුවේ.. ගෙදර එවුවට කැමත්තක් නැතුවැයි..?" ඇය යටසින් පුලස්ත දෙස බැලුවාය.

"එහෙවුවක් දකින්ට ඇත්තම් ආයේ මේ..., කොහේ කවුරු උනත් මොකෑ...? ඒත් මේ..., හිත මණාපම ලොකු අම්මයේ හෙවුවට තමා" ඔහු හිතේ සත්‍ය සභවා නොගත්තේය.

"ඒ මොකැයි..? මටයි අම්මංඩිටයි ඇත්තේ එකම එවුවා වෙච්ච කොට..., අනෙක මේ.. වෙන කාරියත් එකක්ම වුන කොට..?" මුතුමැණිකෙ ඒ වෙනස නොදන්නවා නොවේය, එහෙත් ඇයගේ හිත දැන් කොළඟටයාව අවුස්ස ගන්නටය.

"ඕන්.. ලොකු අම්මා නොදන්නවා වයේ, කාරිය එකම උනත් එවුයේ වෙනසක් ඇති වග.." මුතුමැණිකේ එලෙස කීවේ ඇයි දැයි පුලස්ථට නොවැහැටුනාම නොවේය.

"එහෙනම් දැණෙන වෙනසක් ඇතුළත නෙව..?" මුතුමැණිකේ පැවේ සිනහවක්ය. කොළඹගලයෙක්ව අවුස්ස ගත්ත තිරිඟු හිත ගැහෙන්නේය.

"ආයේ අහනවා..., අපේ අම්මා මේ.., ලොකු අම්මා වයේ දාගලේ දාන්නේ නැතුවා.., අනෙක.. මේ... අපේ අම්මට වඩා ලොකු අම්මා හැඩයි නෙව.." ඔහු ඇයගේ හිත ඇඳින ගත්තේය.

"ඒකත් එහෙමෙයි...? එහෙනම් මේ.. අම්මංඩි ඔහේ අප්පුවටම ඉඩ දිලා ඉන්නවා ඇත්තේ..?" සදාගේ හා සේනගේ රතියේ හැඩය මුතුමැණිකේ නොදන්නවා නොවේය. එහෙත් මෙවලේ ඇයගේ ආශාව වූයේ මවුපියන්ගේ රතිය පුතුගෙ මුවෙන් ගැන්මේ අසම්මත අශාවක්ය.

"අපේ අම්මා එහෙම නිකම්ම ඉන්නේමත් නැතුවා.. අප්පුවට කෙරෙන්ට ඕන කාරියත් අඩුවක් කොරන්නේ නැතුවා.. ඒත් මේ.. ලොකු අම්මා වයේ නැතුවා.." ඔහුට මවුපියන්ගේ රතියේ වෙනසක් දැණුනා නම් ඒ මැනදිනයක දුටුව රතිය පමණක්මය.

"මේ.. අම්මංඩි.. අප්පුවයේ උඩ හෙම නගිනවා ඇති නෙව..?" මවුපියන්ගේ රතිය පුතෙකුගෙන් අසනා අසමත කමෙන් මුතුමැණිකෙගේ හිත මිහිරෙන් ඉපිල ගියේය.

"ආයේ අහනවා.. ඒක අපේ අම්මයේ මණාපම එහෙවුව.. සහමර විට අප්පොවට අපේ අම්මයේ එහෙවුව ඉවසුම් නැතුව අහවරක් වෙන වාරත් අනන්තයි ඕන්. ඒත් මේ.., ලොකු අම්මා වයේ දාහලය ඇතුව එහෙවුව වෙන්නේ නැතුවා, හෙමිහිට හෙමිහිට මිසක්කා. අනෙක මේ... මේ ලහදි දවසක ඇරෙන්ට ලොකු අම්මයි බාප්පොවයි වයේ හිත ගිණියම් වෙන එක, එක එවුවත් කියාගන්නේ නැතුවා.." ඔහුටත් දැන් මේ වග ඇයත් සමඟ හෙලිකිරීමෙන් මිහිරක් දැණුනේය.

"උඹ මයෙයි මමංඩියගේ එහෙවු කතා බහත් අහං ඉඳලා ඇතුළයි..?" හොඳ හැටි අවැස්සුන පසුව තම මුවෙන් පිටවෙන වදන් වල තරම ඇය දන්නේය. එබැවින් ඇයට ඒ ගැන විලියක් දැණුනත්, පෙරතරම්ව නොවේය.

"ආයේ අහනවා... බලන ඉන්නවට වඩා සැපේ ඒක නොවැ.. හිතාගන්නත් බැරුවා එවලොට මේ ඉන්නේ අපේ ලොකු අම්මමද කියලත්.. අනෙක මේ.. ඒ කෙදිරිය ඇහුනත් ඇති නෙව.." ඔහු කීවේ තම හිතේ සැබෑ ආශාවයි.

"අම්මංඩි කෙදිරි නහන්නේ නැතුවැයි..?"

"කණට ඇහෙන්නේ නැති තරමට ඔන්...."

"එතකොට අප්පුවවා...?" දැණෙන මිහිරි ඉවසිය නොහැකි තැන මුතුමැණිකේ නැගිටිටේ දියේ එබෙන්නටය

"ජයතු මාමංඩි තරම් මුරණ්ඩු වෙන්නේ නැතුවා.., ඒත් මේ.., මේ..., එක්කෝ ඔනැන්නේ නැතුවා එවුවා.." ඔහු හිතට ආ යමක් සහව ගත්තේ, නැගිට සරම කැහිපට ගසා ගණිමිණිය.

"ඔන් හිතේ මොකක්දෝ හංග ගත්තා.." මුතුමැණිකේ දිය ගැඹුරට ගියාය.

"නෑ.. මේ..., අප්පුවවා යසා අත්තම්මා ලහදි නම් මේ..., අප්පේ අම්මා එක්ක වඩා මුරණ්ඩු පානවා. යසා අත්තමට හෙම නැතුව බෑ නෙව.." ඔහු බලා සිටියේ මුතුමැණිකේ වත කෙමෙන් කෙමෙන් දියෙන් තෙත්වන අපුරුවයි.

"එහෙනම් උඹ ඒකත් දන්නවා..." මුතුමැණිකෙට සිනහවක් නැගුණාය.

"ආයේ මොකෑ මම නොදන්නේ..?" දියට ඇදි රෙදිකඩ, දිය යටින් මැන්ව පෙනෙනා මුතුමැණිකෙගේ දෙකලවා නිරුවත ඔහුට ඉවසුම් නොදුන්නේය.

"දියේ එබෙන්නට අදහසක් නැතුවැයි.." මුතුමැණිකේ ඔහුගේ බැල්ම දුටුවාය.

"අමුඬෙත් නැති කොට මොකෑ කොරන්නේ කියලා මේ බලැවුවේ.." ඔහු කරන්නට අවැසි දේ තීරණය කොට හමාරය. මේ පිරික්සුවේ ඇයගේ හිතය.

"ඉන්නේ මමවිතරක් වෙච්ච කොට මොකෑ හෙලිකොට්ටාව නරක...?" මේ තම අවැසිය ය. මුතුමැණිකේ හිතත් කැලති ගියේය.

"ආයේ මම නොදන්න වැයි ලොකු අම්මත් මෙනන දියේ එබෙන්නේ කොහොමෙයි කියලා.., බලැවුවේ ලොකු අම්මා අද මේ මොකෝ කියලා..?" ඔහුගේ හිතට දැන් බියක් නැත. ඔහු ඔහුට අවැසි දේ කියා දැමීමේ දෙවරක් නොසිතාමය.

"එකත් හැබෑව... මොකෝ මයේ කොල්ලා, මයේ එවුවා නොදැක්ක එකක් යැයි.." මුතුමැණිකෙ හිතත් තිගැසී ගියේය. ඇයට පුලස්ත කෙරෙහි බැඳුන ලොංගතු කම නිසාවෙන් "මයේ කොල්ලා" යැයි කියාත් පිට වුනේය. එහෙත් ඉස් ඉස්සෙලා නිරුවත් වීමේ පොදු ගැහැණු විලිය ඇයට නොදැණුනාමත් නොවේය.

මුතුමැණිකෙගේ පිළිතුරු වදන් පෙළෙන් පුලස්ථගේ හිත උමතුව ගියේය. මෙය සිහිනයක්මය. ඇයත් සමඟ නිරුවතින් දිය කෙලින්ට ලැබීම සිහිනෙකින් වත් නොසිතුවකිය. එහෙත් දැන් එය ඉටුවෙන්නට මඟ සෑදී හමාරය. පුලස්ථ තම සරම කඩා දියට පැත්තේ ඒ උමතුවෙන්ය.

පුලස්ථ සරම කඩා දමණ වීට යහමෙන් අවදිව තිබුණ ඔහුගේ ලිඟුව මුතුමැණිකෙට යහමෙන් පෙනුනේය. එය හිච්චංය. එහෙත් නාඹරය. කොෂ දෙකත් එල්ලෙන්තේ නැති තරම්ය. හිත ඉවසුම් නොදුන් තැන මුතුමැණිකෙත් තම ඉහ රෙද්ද ගලවා, අතේ දුරට ගලක් මත තැබුවේ සිහිං විලියකින්ය.

දියට පැණි පුලස්ථ එක පිම්මටම පිහිනා විත් නැවතුනේ මුතුමැණිකෙට හුස්මක දුර තබාය. ඔහු මෙතරම් කිට්ටට මුතුමැණිකෙගේ නිරුවත මේ දකිනවාමය. ඔහුට ඉවසුම් නැත්තේ ඒ නිරුවත් කය ඇත්තේ දියෙන් පහල නිසාවෙන්ය.

"කවදාවත් මෙහෙවු වාසනාවක් තියෙයි කියලා මම හිතැවුවේ නැතුවා.." ඔහු රැලි නැගෙන දිය මතින් මුතුමැණිකෙගේ දෙනන දෙස බැලුවේ උමතුවෙන්ය.

"උඹේ කළවයස එනකම් මාත් ඇහිලි ගැන්නා.." මුතුමැණිකේ මේ කීවේ මුසාවකිය. ඇයට මේ හිත පහල වුනේ මෙදිනමය. එහෙත් කොලුගැටයාගේ නාඹර ලිඟුව හමුවේ මැදි වයස් ඇගේ හිත දැන් උමතුවෙන්ය.

"දැන් නම් හිත ඉවසුමත් නැතුවා.." ඔහු තවත් මුතුමැණිකෙට කිට්ටු වුනේය.

"ඒ මොකටෙයි.." ඔහුගේ ඉවසුම දැන් නැත්තේ ඇයි දැයි කියා මුතුමැණිකේ නොදන්නවා නොවේය. එබැවින් ඇයගේ හිතත් ටිකෙන් ටික ගැහෙන්නේය.

"හුස්මක දුරට මෙහෙවුවට දැක්කම නොවැ.." පුලස්ථ ඇයගේ වතේ ගුවෙන නොගුවෙන තරමට කිට්ටු වුනේය. ඔහුගේ හිතනම් ඇයව වැලඳ ගන්නටමය.

"මාත් මේ.., උඹ මහා එකෙක් උනායින් පස්සේ මෙහෙම දුටුවමයි.." මුතුමැණිකේ තෙත් ඇත්තෙන් දියටින් මණාවට පෙනෙනා, ඔහුගේ අවදිව ඇති ලිඟුව වෙතය.

"අපේ අලොකු අම්මා මේ.., මේ.., කොළ ගැටවුන්ගේ එවුවට මණාපයි කියලා හිතුවුවේ නැතුවා. මට අර ගිනියම් වෙලාවක වෙන කතාබහක වත් දැණිලත් නැතුවා.." පුලස්ථ මේ ඉන්නේ අවසරක් ලැබෙන තෙක්ය. එහෙත් තවත් ඉවසන්නට බැරිය. ඔහු දිය යටින් තම ලිඟුව පිරිමැද ගත්තේ බියක් සැකක් නැතුවම ඇයට පෙනෙන්නටමය.

"ඩිංග, ඩිංග මැදි වයස් වෙද්දී නොවැ ඒ තිරිඟං හිත මෝරන්නේ.." පුලස්ථ ලිඟුව දිය යටින් මෘදුව සතප ගන්නා අපුරුවෙන් මුතුමැණිකෙගේ හිත ගැහෙන්නටත් ගත්තේය.

"මේ..., පංචුක අයියංඩිගේ දැකලා නැතුවැයි..?" පුලස්ථ හෙමිහිට ලිඟුවේ පෙරසම පහත් කළේය.

"දැකලා නම් ඇතුවා.., ඒත් මයේ ලේම වෙව්ව කොට එහෙවු හිතක් කොහෙත්ම නැතුවා" පුලස්ථගේ ලිඟුවේ පෙරසම කෙමෙන්, කෙමෙන් පහත්ව, රත්පැහැ ලිඟු හිස මතුවෙන විට මුතුමැණිකෙගේ මුවට බේටයත් ඉනුවේය.

"මෙහෙවුවකට මයේ හිතට නං මේ...., තමංගෙය කියලා වෙනසක් දැනෙන්නේ නැතුවා.." ඔහු පෙරසම පහතතටම කොට ලිඟු හිස අතගා ගත්තේ මුතුමැණිකෙගේ බැල්මෙන් හිත අවුස්ස ගනිමිණිය.

"මේ.., අම්මංඩි ගැන උනත්...?" ඔහුගේ එම අසම්මත වදන් පෙළෙන් මුතුමැණිකෙගේ හිත කැලකී ගියේය.

"ආයේ අහනවා..." තම අසම්මත කමෙන් ඔහුටම දැණුන මිහිරත් සුලුපටු නැත. දැනටත් එක ලෙයිත් උපං සොහොයුරිය සමඟ අසම්මතයක් ඇතයි කියා තවමත් ඇයට හෙළිකරන්නට ඔහුට බැරිය.

"එවුවා උඹලයේ ආරෙටම එන හිත්.., උඹලයේ අප්පුව්වයේ ඒ කාලේ හිතත් එහෙවුවට නලියැවුවා.., ඒත් එවුවා පවුකාර හිත්.."

යසවතී හා කතා බහෙන්, සේනගේ එකල හිත මුතුමැණිකේ හොඳ හැටි දන්නේය. එහෙත් එවැන්නකට අනුබල දෙන්නට කොහෙත්ම බැරිය. මේ බැඳියාවෙන් සත්‍ය ලෙසම ඕනෑ කරන්නෙන් මොහුව එක්තැන්කොට ගැන්මය. එහෙත් ඒ අසම්මතයෙන් හිත ඉවසුම් නොදන්න තැන, මුතුමැණිකේ ඔහුට පිටුපා අඩි හත අටක් දුරට පිහිනා ගියේ හෙරලි බෑ දෙකක් වත් නිතඹ උඩුකුරු කරමිණිය.

මුතුමැණිකේ පිහිනා යන අපුරුවෙන්, යහමෙන් මතු වුන ඇගේ නිතඹ දෙස පුලස්ථ බලා සිටියේ ඇහි පිහ නොහෙලාය. "මට අයිතිවෙන්ටත් වැඩි දවසක් යන්නේ නැතුවා.." ඔහු තම හිතට දිරිය ගත්තේ ඒ ඉවසුමෙන්ය.

දියේ ගැඹුරට පිහින ගිය මුතුමැණිකේ, නැවතත් ආවේ සිටිය තැනටමය. ඇය මෙවලේ ඒ අසල දිය පහල ඇති ගලක් මත ඉඳ ගත්තේ, ලැමඳෙන් අඩක් පමණ දියෙන් ඉහලට සිටින ලෙසටය.

නැගෙන සියුම් රැල්ලෙන්, විටෙක ඇගේ තන්පුඩු දියෙන් මතුව පෙනෙන්නේය. විටෙක වැසි යන්නේය. ඉදිරිය ගැන පැහැදිලි උවත්, එක් වරම ඇය වෙතට කඩා පාත්වෙන්නට, ඇය ගැන ඇති ගරු සරුව නිසාවෙන් පුලස්ථට ඇත්තේ බියක්ය.

"හිතක් නැතුවැයි ටිකක් කිට්ටුවට එන්ට?" මුතුමැණිකෙටත් දැන් කොළඟටයා දෙස මෙලෙස ඉවසුමෙන් බලා සිටින්නට නොහැකිය. මෙහි අවසන් නැවතුව දේනාම දන්නේය. නිකරුනේ කාලය ගෙවා දමා තේරුමක් නැත.

"හිත ඉවසුම් නැතුව උන්නේ අඩගහනකම.." පුලස්ත මෙවලේ ඉඳ ගත්තේ ඇගේ වත් දැවටෙමිණිය.

"මයේ එකා වෙච්ච කොට, දැන් ආයේ එහෙවුවටම ඉන්ට ඕනැන්නේ නැතුවා.. හිතේ මණාපෙකට අවසර ඕනැන්නෙන් නැතුවා" මුතුමැණිකේ ඔහුගේ කරවට අතක් දැමුවේ, නොදැණීම හිතට දැණුන ගැටිසි කමෙන්ය.

"ඉවසුම් නැතුවා මයේ ලොකු අම්මේ.." පුලස්ථත් ඇගේ බඳ වට දැන යොමා ඇයව තුරුලට ගත්තේ, මෙවලෙ නම් ඉවසුමෙන් නොවේය.

නාඹර කොළඟටයාගේ උණුහුම දැණෙන්නේ මුතුමැණිකේ ගතේ හිරිහඬු මතුවෙන්ට ගත්තේය. දෙනත් පුඩු ගල් ගැසි ගියේය. හඳ ගැහෙනා වේගයත් තිවෘර වුනේය. ඇයට නොදැණීම ඇගේ හිතත්, පහළොස්විය නොයික්ම වූ ගැටිසි කමට ලා බාල වුනේය.

"මං ඩිංගක් මේකව මේ..., මේ..., මේකව අල්ලන්ටෙයි..?" ඇයටත් දැන් ඉවසුමක් නැති තරම්ය.

"ආයේ අහන්ට දෙයක් නැතුවා... මමත් මේ..., ලොකු අම්මයේ එහෙවුවට ඇල්ලුවට කමක් නැතුවැයි..?" ඔහුගේ හිත උමතුව ඇත්තේ එතනය. හැමදා රූපය පමණක් විඳ බලා අත්ගැසුව ඇගේ කය මෙදිණ ස්පර්ශය කරන්නටය. එහෙත් හිත ගැහෙන්නේ ලිඟුවට ඇගේ ස්පර්ශය දැණෙන තෙක්ය.

"මයෙහුත් දැන් අහන්ට දෙයක් නැතුවා..." මුතුමැණිකේ දිය යට ට අත දැමුවේ නොයිවසුමෙන්ය. එහෙත් ඇයගේ අත ගැහෙන්නට ගත්තේ පළමු වරට ලිඟුවක් ස්පර්ශය කරනා ගැටිස්සියකගේ නාඹර බවෙන්ය.

මෙදින තෙක් හිත පැතුවේ කඳ බඳෙන් මහත් පරිනත විසල් ලිඟුවක් උවත්, මෙවලේ පුලස්තගේ නාඹර ලිඟුවේ ඇඟිලි තුඩු දැවටෙත්ම, මුතුමැණිකෙගේ ගත තිගැස්සිණ. "හිස කඳවත් හරි හැටි වෙන් වෙලා නැතුවා" ඇයගේ හිත කැලතී ගියේය. ඒ කැලතූන මිහිර ඉවසුම් නොදන්නා තැන මුතුමැණිකේ පුලස්තගේ කොෂ දෙකත් මෘදුව පිරිමැද්දේ ඔහුට මිහිරක් දෙන්නට නොව, තම තිරිඟ හිත සතප ගන්නන්ටය. එහෙත් මුතුමැණිකෙට දැණූන ඒ මිහිර තවත් තීවාර කරමින් පුලස්තගේ නාඹර ඇඟිලිතුඩු මෙවලේ නතරවුනේ ඇගේ ලැමඳ මතය.

මෙතුවක් පියයුරු මතට හුරු පරිණත අත් පහසේ මිහිර පරයා, ගැටවර සිංහින් ඇඟිලිතුඩු පහසෙන් මෙදිණ මුතුමැණිකෙගේ හිත ගිනියම් වුනේය. "හ..ම්..... ආ.....හ" පුලස්තගේ ඉවසුමක් නැති, තාලයක් නැති, නොහික්මුණ ගැටවර පහසෙන් ඇගේ හිත උමතු වුනේය.

ලිඟුවට දැණූන ස්ත්‍රී පහසට වඩා මිහිරක් පුලස්තට දැණුනේ, මෙතුවක් හීනයක්ම වූ ලොකු අම්මංඬියගේ දෙනත් ස්පර්ශය කරන්නට ලැබූන මිහිරෙන්ය. මෙතුවක් දැනට හුරු ගැටිසි දෙනනක මඳ තද පහස පරයා දැණූන මේ මෘදු මෙලෙක් බවෙන් පුලස්තගේ හිත උමතු වුනේය. ඔහු මුතුමැණිකෙගේ දෙනෙන් සැම ඉනවුවකම පහස සෙවුවේ නොහික්මුණ කමෙන්ය. එම උමතුවෙන් පුලස්ත තම දෙපා පළල් කලේ ඇගේ පහසුවට නොව හිත කකියන තම මිහිරත් උදේසාය.

"මීට කලියෙන් එකියක් මේකව හුරතල් කොරලා නැතුවැයි..?" මුතුමැණිකේ ඒ වගක් නොදන්නවා නොවේය. දියණියගේ දැනෙන් මුවෙන් මේ ලිඟුව හොඳ හැටි හුරත්ල්ව ඇත්තෙය. මුතුමැණිකේ ඔහුගේ කොෂ දෙකත් දිය යටින් මෘදුව ස්පර්ශය කරමින් මේ පිරික්සුවේ, මේ බැඳියාවට ඇති ඔහුගේ අවංක බවය. ඔහුගේ විශ්වාසී බවය.

"නැතුවා නෙමෙයි... හැබැයි ඔන්.. දැම්ම නම් ඒවගක් අහන්ට එපා..., දෙතුන් දොහක් ගියාම හංග ගන්නේ නැතුවා.." ඔහුගේ ලිඟුවට ස්ත්‍රී දෙදෙනෙකුගේ උනුහුම හොඳ හැටි හුරුය. එහෙත් කොෂ දෙකත් මිරිකමින්, ලිඟුවේ සංවේදිත තැන් හෙමිහිට අවුස්සන මේ පරිනත උණුහුම ඊට හාත්පසින්ම වෙනස්ය. ස්පර්ශයන්ම හිත කිරි ගැසෙන සුළුය.

"හම්ම..." මේ ඔහු මුසාවක් නොකිවුව එක ගැන සතුටට නැගුණ කෙදිරියක් නොවෙයි. දෙනනට ලැබෙණා ගැටවර පහසෙන් ඇයට පිටවුන සිහිං කෙදිරියයි.

"මේ..., ලොකු අම්මත් මීට කලියෙන් ගැටයෙක්ට මෙහෙවු ඉඩක් දිලා නැතුවැයි..?" පුලස්ථ ඇගේ තන්පුඩුවකට මෙවලේ හිස පහත් කලේ අවසරයක් නොගෙනමයි.

"ආහ්.... නැතුවා..., ගැටයෙක් මේ මයේ ඉඳුල් කොරාමයි.." හුරුපුරුදු පරිනත උණුහුමට වඩා, මුතුමැණිකෙට මේ නාඹර කොළ ගැටයගේ මුවෙ පහසෙන් දැණුනේ මුරණ්ඩු මිහිරක්ය.

"ගැටයෙක්ගේ එහෙවුවක් මෙහෙම අල්ලලා වත් නැතුවැයි..?" ඔහුටත් ඉවසුම් නොදුන්නේ මේ මැදිවියේ ගැහැණියගේ උමතුවයි.

"ආහ්... නැතුවා මයේ කොල්ලෝ..., ගැටයෙක්ගේ මෙහෙවුවකට මේ අත ගැහුවමයි.." මුතුමැණිකේ දැණෙන මිහිර ඉවසිය නොහැකි තැන හෙමිහිට පුලස්ථගේ ලිඟුවේ පෙරසම පහත් කලාය.

"මයේ ලොකු අම්මේ.. මටත් ඉවසුම් නැතුවා..."

මේ එලි දකන්නේ පුලස්ථගේ හීනයක්ය. මුතුමැණිකෙගේ දැනෙන් ලිඟුවේ පෙරසම පහත් වෙන මිහිර පුලස්ථට ඉවසිය නොහැකි වුනේය. ඔහුගේ කොෂ දෙක තුල ඇති ශුක්‍ර කැදලින් මේ මිහිරෙන් කැලතෙන්ට ගත්තේය.

"වෙන්ට යනවැයි..?" ශුක්‍ර පහාවෙන්ට කිට්ටු මොහොතක පුරුෂයෙකුගේ තිගැස්ම මුතුමැණිකෙට හොඳ හැටි හුරුපුරුදුය. මිහිර මතින් කොළගැටයාගේ මේ ඉක්මණ ගැන ඇයට සිනහවයි. එහෙත් ඒ ගැන සිහිං දුකක්ය.

"පළමු දාම මෙව්වර හරියක් වෙන කොට.. ඉවසුම් නැතුවා මයේ ලොකු අම්මේ..." පුලස්ථ ලිඟුව මත ඇති ඇගේ අත අල්ව ගත්තේ කෝෂ දෙකත් දැඩිව මිරික ගනිමිණිය.

පුලස්ථගේ මේ නොයිවසුම් බව, ඉක්මණ බව, ගැටවර වයසේ පොදු ලක්ෂණයක්ය. මුතුමැණිකෙට මෙය අරුමයක් නොවෙයි. එය ටිකෙන් ටික හදා ගත හැකිය. ඉවසුම ඔහුට ප්‍රගුණ කොට දිය හැකිය. එහෙත් අද නම් මිහිරක් ලබා මිස ඔහුව අත්හැරිය නොහැක. එබැවින් මුතුමැණිකේ ඔහුගේ ලිඟුවෙන් දැන ඉවතට ගත්තේ හිතකින් නොවෙයි. ඒ ඔහුට මඳ වෙලාවක් ලිඟුවේ ගිනියම නිමාලන්ට ඉඩක් හදන්නටය.

"සිංගක් ගිණියම් නිවෙන්නත් එක්ක... මේ..," මුතුමැණිකේ දියෙන් ඉහළට මතුව ඇති ගලක් මත ඉදගත්තේ, තම අවැසිය පුලස්තට දැණෙන්නට දෙපා තරමක් පළල් කරමිණිය.

දෙපා පළල්වෙන විට කෙමෙන්, කෙමෙන් මතු වූන මුතුමැණිකෙගේ යෝනි පැල්ම මෙදින නාඹර ගැටයෙක් හමුවේ හිනාහුනේ අසංවර කමෙන්ය. මැදි වයස් තිරිඟං වලත්ත කමෙන්ය. එබැවින් ඇගේ නා දළු පැහෙයෙන් යුතු යෝනි දෙනොල පුලස්ථ හමුවේ සිහිංච වෙවුලුවේ, ගැටවර පහසට නුහුරු විලි බවෙන්ය.

මුතුමැණිකෙගේ යෝනියේ සිනහව පුලස්තට අරුමයක් නොවේය. ඔහු ඕනෑ හැටියට මෙම සිනහව දැක ඇත්තේය. ඒහෙත් පුලස්ථට ඉවසිය නොහැක්කේ, මෙදින මේ සිනහව වෙන කවුරුන් වෙනුවත් නොව, තමා වෙනුවෙන්ම වීමය. තම පහස ඉල්ලා කරන අසම්මත ආයාචනයක් වීමය.

කෙමෙන්, කෙමෙන් යෝනිය පැදෙනවිට විට පුලස්ථගේ මුහුණේ මතුවන නොහික්මුණ බැල්මෙහි මුතුමැණිකෙගේ හිත කිතිකැවී ගියේය. "ඇහි පිහ ගහන්නෙත් නැතුවා.." ඒ බැල්මෙන් ඇගේ හිත ගිණියම් වූනේය. කොළගැටයෙකුට තම යෝනිය පෙන්වන මැදිවයස් ගැහැණියකගේ වලත්ත කමෙන් ඇගේ ගත සලිතව ගියේය. එබැවින් ඇය දැන ගලමතට බරකොට, ඉහෙන් යටි කය උස්සා තම රසගුල පුලස්ථට පෑවේ ඔහුගේ නෙත් දෙස එක එල්ලේ බලමිණි, තම වලත්ත බව ඔහුට පෙන්වමිණිය.

හිත ගිණියම් මොහොතක මුතුමැණිකෙගෙන් එලි බහිනා මේ වලත්ත කම, පුලස්ත හොඳ හැටි දැක ඇත්තේය. ඒ වලත්ත කම පහව යන්නට මාමංඩියගෙන් ඇය හොඳ හැටි ඇය තැලුම් කන අපුරුවත් ඔහු දැක ඇත්තේය. එහෙත් ඔහුට මෙදින මේ ඉවසුමක් නැත්තේ, ඇගේ මේ වලත්තකම වෙන කවුරුන් උදෙසා වත් නොව, මෙවලේ තමා වෙනුවෙන්ම වග පුලස්ථ දන්න නිසාවෙන්ය. එබැවින් ඔහු නැවතත් තම කොෂ දෙක මිරික ගත්තේ හිත ඉවසුම් නොදුන්නම නිසාවෙන්ය.

"හිත ඉවසුම් නැතුවා මයේ ලොකු අම්මේ.." ඉවසුමේ බලාසිටිය නොහැකිම තැන පුලස්ථ ඇගේ දෙපා අතරට පහත් වූනේය.

"මං අවසර දෙනකම් මුකුවත් කොරන්ට බෑ ඕන්.." පුලස්තට ඉඩක් නොතියා මුතුමැණිකේ යෝනිය තම අත්ලෙන් වසා ගත්තේ ගැටිස්සියකගේ කෝමළයෙන්ය. ගැටයෙක්ව අවුස්ස ගන්න මැදිවයස් තිරිඟං කමෙන්ය.

"මට ඉවසුම් නැතුවා මයේ ලොකු අම්මේ.. මට ඉවසුම් නැතුවා.. මට මාමංඩියට වයේ ඉවසුමෙන් බලා ඉන්ට බැරුවා..." පුලස්ථ බලහත් කාරයෙන් ඇයගේ අත ඉවත් කරන්නට හැදූවේය.

"වරක් කියවුවා නෙව..? බැ.., කියලා හරියන්නේ නැතුවා., ඉවසන්නටම වෙනවා..." මුතුමැණිකේ ඔහුට ඉඩක් නොදුන්නාය.

මුතුමැණිකෙට ඒ පහසට තවම හදිසි නැත. ඇයට අවැසි තම වලත්ත කම කොළඟටයට පෙන්වා, ඔහුගේ ඒ නොහික්මුණ බව විඳින්නටය. කොලුගැටෙයෙක්ව අවුස්ස ගන්නා තම කමෙන්ම ඇයට විඳින්නටය.

"මීට කලියෙන් මයේ මෙව්වර කිට්ටුවට දැකලා නැතුවා නෙව..?" ගල මත ඉඳගත් මුතුමැණිකේ තම දෙපා හැකි තරම් විවර කළේ පුලස්තගේ නෙත් දෙස බලමිණිය.

"නැතුවා මයේ ලොකු අම්මේ.. නැතුවා " පුලස්ථටත් ඉවසුම් නැත්තේ ඇගේ යෝනිය දැකුම නොව, තිරිහං ඇගේ මේ වලත්ත කමය. ඔහුට තම ලිඟුව අතගැවුනේ ඉබේටමය.

"උඔට ඔනැයෑ මේකිව ලොවන්ට..?" තම වලත්ත කම ඉවසිය නොහැකිව පුලස්ත ලිඟුව අතගා ගන්න අපුරුව ඇයට මිහිරක්ය.

"ඉවසුම් නැතුවා මයේ ලොකු අම්මේ, ඉවසුම් නැතුවා.. අපේ හිව්වි එකියගේ වයේ..." ඔහු තම කොෂ දෙකත් මිරික ගත්තේ හිත ඉවසුම් නොදුන් තැනාය.

පුලස්ථට සිහි වුනේ තුන් හැවිරිදි සොහොයුරියගේ යටි කයේ පෙණුමය. පැල්මේ දිගැති හා ඉහළට නෙරුව යෝනී දෙනොල් සහල හැරුන කොට මැගේ යෝනියත් හිවං එකියගේ යෝනියට සමය. ඇයගේ මෙන් මැගෙන් යෝනී දෙනොල වීර වෙන්නේ නැත. පුලුන් ගෙඩියක් මෙන් ඉහළට මතුවය. පුලස්ත මැගේ යෝනිය මෙතරම් කිට්ටුවට මේ දුටුවාමය.

"ඇයි.. මේ.., අම්මංඩිගේ මෙහෙම නැතුවැයි..?" මුතුමැණිකෙටත් ඔහුගේ නොයිවසුම් බවේ උණුහුම මිහිරක්ය. ඇය යෝනිය ඔහුට පෙනෙන්නට අතගා ගත්තේ ඒ අසංවර හිතෙන්ය.

"ලොකු අම්මයේ වයේ හිව්වං පෙණුමට නැතුවා.., මව්ලේ බුසිය ඔසෙට.. පළල් කොරන්ටත් කලියෙන් ඕන්..., කට ඇරෙන්නේ.. අනෙක මේ., මේ., වැදැල්ලත් එලි බැහැහැලා වයේ හැමවෙලෙන්..." ඔහුට දැන් ඉවසුම් නැත.

"මෙහෙවුව පිහිටන්නෙ ආරට නොවැ.. වෙනස් කම් ඇතුළා.." මුතුමැණිකේ ඇඟිලි තුඩෙන් යෝනී දෙතොල විවර කළේ පුලස්තගේ නෙත් දෙස බලමිණිය.

"ඒක හැබෑව... ආරටම තමා කොයිවත්.." පුලස්ථට සිහිවුනේ මලිනි සොහොයුරියගේ යෝනිය ය. ඇගේ දෙතනය. ඇගේ හුරුවත් මැගේ මෙන්මය. තම සොහොයුරියගේ හැමදේ මවගේ මෙන්ය.

"කොහොමෙයි දන්නේ..?" මුතුමැණිකේ තම යෝනී විවරය දිග ඇඟිලි තුඩ ගෙන ගියේ පුලස්ථට පෙනෙන්නටය.

"අපේ අක්කයෙන් ඇරපු අතක් නෑ... අපේ අම්මයේ වයේ.. ඇරිව්ව ගමණ ඔන්.. පපුපැත්තුවත් ඩිංගිකක් වැක්කෙරිලා" පුලස්තට එක්වර සැසඳුනේ මලිනිව හා මුතුමැණිකෙව උවත්, ඔහු ඒ හිත හිරකොට තම සොහොයුරිය හා මව ගැන කීවේ හිතකින් නොවේය.

"උඹ අක්කංඩිගේ මෙහෙවුව හරි හැටි දැකලා තියෙයැයි..?" මුතුමැණිකේ හිතත් ඔහුගේ ඒ වලත්ත කමෙන් කැලති ගියේය.

"ආයේ අහනවා... ඔන හැටියට.." ඔහුට දැන් ඉවසුම නැත්තේ මේ කතා බහා නොවේය. ඔහුට ඉවසුම් නැත්තේ මුතුමැණිකේ ඔහුට පෙනෙන්නට යෝනිය සතප ගන්න වලත්ත කමය.

"කොහොමෙයි?" ඇය පුලස්ථට යෝනී දෙතොල මැත් කොට ගැටිත්ත පෑදුවාය.

"තනියම කොරගන්නවා ඔන හැටියට.. ඒකීත් වලත්තයි" ඔහු සොහොයුරියගේ යෝනිය හොඳ හැටි දැක ඇත්තේය. හොඳ හැටි ඇඟිලි තුඩෙන් ස්පර්ශා කොට ඇත්තේය. දිවතෙන් සතප ඇත්තේය. එහෙත් ඒ වගක් මැයට තවමත් කියන්නට බැරිය. පුලස්ථ මෙවලෙන් රහසක් රැක ගත්තේය.

"උඹට අම්මංඩි ගැන වයේ.. මේ.., අක්කංඩිටත් එහෙවුව කොරන්නට හිතෙන වැයි...?" මුතුමැණිකෙගේ ගත අසම්මත තම වදන් පෙළෙන්ම කිති කැවී ගියේය. එබැවින් ඇය තම ගැටිත්ත කොණහා ගත්තේ පුලස්තගේ නෙත් දෙස බලමිණිය.

"ආයේ අහනවා.., ඉඩක් ලදොත් මේ.., මේ.. තැරිගහලා දාන්නේ..?" පුලස්තට දැන් නම් තම අසම්මත හිතත්, මුතුමැණිකෙගේ මේ වලත්ත කමත් ඉවසිය නොහැක.

"මේ..., ඒකිගේ මිණිහට අරෙවුව කඩන්ටවත් ඉඩක් නොතියා..?"
මුතුමැණිකෙට මැව් පෙණුනේ පුලස්ථ සොහොයුරියගේ කන්‍යා භාවය තමා සතු කරගන්නා අසම්මත කමය. ඒ මිහිරෙන් ඇගේ යෝනී පත්ලත් කැලතෙන්ට ගත්තේය. එබැව් ඇය තම යෝනී දෙතොල වරකොට, කන්‍යා සිවියෙන් තවත් බාදාවක් නැති, රත්පැහැ යෝනී විවරය පෙන්වූයේ පුලස්ථව තවත් අවුස්ස ගන්නටය.

"මයේ අක්කංඩි වෙච්ච කොට..., මට මොකෑ එහෙවුවේ අයිතියක් නැත්තේ..?"
දැනටත් ගොඩනැගී ඇති තම ඒ අසමතය කියාගන්නට බැරි කමෙන් පුලස්ථ අසරණය. ඒ අසරන කමට වඩා ඔහුට ඉවසුම් නැත්තේ කොළ ගැටයෙක්ට යෝනී විවරය පෑ මැදිවයස් තිරිහම ඉහ ගැසුව ගැණියකගේ වලත්ත කමය.

"හ...ම්..... දැන් නම් මටත් ඉවසුම් නැතුවා... මේ..., උඹට හිතක් නැතුවැයි ඩිංගක් මයේ එක ලොවන්ට..?" පරිණත බවේ මිහිපෙත්තේ සිටියත්, මුතුමැණිකෙටත් මේ වලත්ත කම හා, අසම්මත කතා බහෙන් දැණෙන මිහිර තවත් ඉවසා ගත නොහැකි වූවාය. එබැවින් ඇය ගල මත දැන තබා කය පහත් කොට ගත්තේ, පුලස්ථට තම යෝනිය පාමිණිය.

"මේක මයේ හීනයක් ලොකු අම්මේ..., මේක මයේ හීනයක්" දෙපසට පළල් වුන ඇගේ දෙපා අල්ලගත් පුලස්ත, තම මුව යෝනියට පහත් කළේ ඉවසුම් නැතුවය.

සොහොයුරියගෙන්, මලිතිගෙන් ගැටිසි යෝනියන් දිවතෙන් සතපලා ඇතත්, ඔහුට මැදිවියේ ගැහැණියගේ යෝනි ඇඹුල මේ දැණුනාමය. ඔවුනට වඩා මැගේ රස පැණිය වැහෙනවා වැඩිය. ගැටිසි ඇඹුලට වඩා මැගේ යෝනියේ ඇඹුල දිව කාරවන්නේය. ඒ ඇඹුලට ඔහුගේ මුවට බේටය ඉනුවේ දිය දිය උල්පතක මෙන්ය.

"උඹ මීට කළියෙනුත් කයේ හරි මෙහෙවුවක් දිවෙන් සතපලා ඇතුවැයි.." ඇය ඒ වග නොදන්නවා නොවේය. ඇයට අවැසි මොහුගේ ගැට හිත අවුස්ස ගන්නටය. කොළ ගැටයෙකුට කියා තම යෝනිය සතපගන්න මැදිවියේ ගැහැණියකගේ අසම්මත කම විදින්නටය.

"කියැවුවා නෙව ඩිංග දවසක් ඇරලා මං එහෙවුව කියන්නමය කියලා.." පුලස්ථට දැන් අවැසි වන්නේ ඒ මිහිර නොවේය. ඔහුට දැන් අවැසි වන්නේ ඇගේ යෝනියේ රසය විදිනටය. එබැවින් පුලස්ථ ඇගේ නාදළ වත් යෝනි දෙතොල මැත් කොට, ගැටිත්ත මත දිවත තැබුවේය.

දෙතුන් මිණිත්තුවක් පුලස්ථ ඇගේ යෝනිය දිවතෙන් සැතපුවේ, සුනකයෙකුට මස් කටුවක් හසු වූන නොහික්මුණ කමෙන්ය. මුතුමැණිකෙටත් මේ ගැටයාගෙන් දැණුනේ පරිනත පුරුෂයෙකුගේ හික්මුණ පහස නොවේය. ඉවසුමක් නැති ගැටයෙකුගේ නොහික්මුණ කමය. "ආහ්... ඉන්ට බැරුවා.., ඇහිලි තුඩකුත් ඔබාලම කැලතුව නම්.." ඇය පුලස්ථගේ හිස දෙපා මුල්ලට හිරකොට ගත්තේ ඒ ඉවසුම නැති තැනයි.

ඇඹුල් රසයට ලොල්ව පුලස්ථත් ඇගේ යෝනියේ තෙත් නොකරපු තැනක් නැති තරම්ය. රසයක් නොසයපු තැනක් නැති තරම්ය. එහෙත් ඔහුට ඉවසුම් නොදුන්නේ මුතුමැණිකෙගේ "ඇහිලි තුඩකුත් ඔබාලම කැලතුව නම්" යැයි උණුහුම් කෙදිරිය ය. ලොවන්නට, පිරිමදින්නට යෝනියත් දෙකක අවසරක් ඇතත්, යෝනී විවරය තුලට ඇහිල්ලක් දමන්ට අවසරයක් පුලස්ථට මේ ලැබුණාමය.

පුලස්තගේ නොහික්මුණ, නාඹර ඇහිලි තුඩ, යෝනී දෙතොල මැදින් ඇතුල්ව, ඇතුල් විවරයේ දැවටෙන විට, මුතුමැණිකෙගේ යටි කයත් ඉස්සුනේ "ආ...හ්... ඉන්ට බැරුවා.. ඇහිල්ල ගහන්ට මයේ කොල්ලෝ " යැයි සිහිං කෙදිරියෙන්ය.

පොල් කිර යහමෙන් වැටුණ තලප ගුලියක් මැදට ඇහිල්ලක් දැමුව මෘදු පහසෙන් පුලස්ථගේ හිත කැලති ගියේය. ඔහු ඇහිලි තුඩ යෝනිය ඇතුලත සෑම ඉනවුවක්ම ස්පර්ශා කලේ, පළමු වර නිසාවෙන් දැන අඳුන ගන්නටය. එහෙත් ඇයගේ කෙදිරියෙන් ඔහුගෙ ඇහිලි තුඩු දෙකක්ම යෝනී විවරයට ඇතුල් වුනේ, දැන අඳුන ගැන්ම පසෙකලා එහි මිහිඳැති සුවය විදිනටය.

මුතුමැණිකෙටත් මේ මිහිර දැණෙන්නේ ඇහිලි තුඩේ පහසෙන් නොවේය. ඇයට මේ මිහිර දැණෙන්නේ, ගැටයෙකුට පිරික්සන්නට තම යෝනිය පුදකළ, මැදිවයස් තිරිහං අසම්මතයෙන්ය. පළමු වරට යොණියක් පිරික්සන ගැටයෙකුගේ නොයිදුල් දඩබ්බර කමෙන්ය.

"දැන්නං ඉවසුම් නැතුවා මයේ කොල්ලෝ.., දැන්නං ඉවසුම් නැතුවා.." පුලස්තගේ නාඹර ඇහිලි දෙතුඩ "වක.., වක.." ගා යෝනියට වැදෙන මිහිරෙන් මුතුමැණිකෙගේ යටි බඩ මෙදින කලියෙන්ම කැලතෙන්නට ගත්තේය.

"මයේ ලොකු අම්මට වෙන්ට යනවැයි..?" හොඳ හැටි දැක ඇති නිසාවෙන් පුලස්තට මෙවලේ ඇගේ උමතු හැසිරීම ඇයි දැයි කියා සැකයක් නොවින. එහෙත් ඇයට මෙදින මෙතරම් ඉක්මණවීම ඔහුට සැකයක්ය.

"ඔවු මයේ කොල්ලෝ ඔවු.. පුපුරු දෙනවා... ආ...හ්..." මුතුමැණිකේ යටිකය තටඹ ගත්තාය.

"වෙනදා විසි, තිස් මිණිතුවක් අල්ලාන ඉන්න එකේ..., මොකෑ මේ මයේ ලොකු අම්මේ..?" මාමංඩිගෙන් ලබණ සැපතට වඩා ඉක්මණින්, තමා දෙන සැපතෙන් ඇය සුරාන්තයට පත්වීම ඔහුට සතුටක්ය. එබැවින් ඔහු තම ඇඟිලි දෙතුවේ ගමණ වෙගය ඉක්මණ කලේ තන් පුඩුවකුත් නොහික්මුණ කමෙන් මුවට ගනිමිණිය.

"ආයේ.. මටම උරුම එකාගෙන් මෙහෙවු වෙව්ව කොට.. එහෙම නොවී තියේ යැයි.. ආහ්.... මයේ කොල්ලෝ.." ඇය පුලස්තගේ හිස ලැමදට හිරකොට ගත්තේ ඉවසුම් නැති තැනාය.

නාඹර කොළඟටයෙකුගේ පහසු ලද අසම්මතයෙන් හිත ඉපිල ගිය මුතුමැණිකේ, ගතම සලිතකොට ගනිමින් මෙදින ඉක්මණ සුරාන්තයක් ලද්දාය. ඇය උමතුව ගියේ ඒ තිරහං ගැටිසි ආශාවෙන්ය. හිත ඉවසුම් නොදුන්නම තැන ඇය, පුලස්ථගේ ලිඟුව මුවට ගත්තේ හිතට දැණුන ඒ ගැටිසි නොහික්මුණ කමෙන්ය.

ගැටිසියන් දෙදෙනෙකුගේ මුවෙන් ලිඟුව හොඳ හැටියට සැප ලබා ඇතත්, මුතුමැණිකෙගේ පරිනත බවෙන් ලැබෙන මිහිර පුලස්ථට ඉවස ගත නොහැකි වූනේය. මිණිතුවක් ගෙවෙන විට නැවතත් කොෂ දෙක ගැහෙන්නට ගත්තේ ඇතුලත ශුක්‍ර කැදලි ගිනියමේ පැහෙමිණිය.

"ඉවසුම් නැතුවා මයේ ලොකු අම්මේ... ඉවසුම් නැතුවා..." එහෙත් ඇයගෙන් මිඳෙන්නට ඔහුට හිතක් නැත.

"මීට කලියෙන් කවුරුවත් මේකව මෙහෙවුට ලොවලා නැතුවැයි..?" මුතුමැණිකේ ඔහුගේ කුඩා කොෂ දෙකත් මුවතුලට ගත්තේ, ගැටයෙක්ගේ කොෂ දෙක ලොවන්නට හිතේ ඇති මැදිවයස් තිරිහං ආශාව මෙවලේ ඉෂ්ට කොට ගනිමිණිය.

"ලොවලානං ඇතුවා... ඒත් එවුන්ගෙන් මෙහෙවු සැපක් දැනිලනං නැතුවා.." ඔහු මහා එකෙකු මෙන් මුතුමැණිකෙගේ හිස ලිඟුවට හිරකොට ගත්තේය.

"අම්මංඩි මෙහෙවුවට වෙන්ටෑ අප්පුවියේ එක ලොවන්නේ...?" මුතුමැණිකේ නාඹර ලිඟු හිසට බෙට පිඩක් දමා, එය කොෂ දෙක මතත් තැවරුවේ, මැදි වයස් හිතට ගැටයෙකුගේ ලිඟුවක් හසුවුන උමතුවෙන්ය.

"ලොකු අම්මා වයේ වලක්ක කමට ඔහොවුවට උරන්නේ නැතුවා..." ඒ මිහිරෙන් ඔහුගේ කොෂ දෙකේ පැහෙන ශුක්‍ර බිඳුවන්, හෙමින් හෙමින් මහා නහරයට රිංගන්නට ගත්තේය.

"මෙවුවා තියෙන්නේ තලා පෙළා සැපක් ගන්ට මිසක්කා..., ආයේ හුරතල් කොරන්ටම නෙමෙයි.." ඔහුට ශුක්‍ර පහාවෙන්නට ඔන්න මෙන්න වග වැටහුන මුතුමැණිකේ, ඔහුගේ කොෂ දෙක තරමක් තදින් මිරිකුවේ, ලිහි හිසටත් යන්තමෙන් දත් පහරක් ගසමිණිය.

"ඉවසුම් නැතුවා මයේ ලොකු අම්මේ දැන්නං ඉවසුම් නැතුවා.." ඔහුට ඒ මිහිර තවත් ඉවසා සිටින්නට නොහැකි වුනේ. එබැවින් ඔහු ඇගේ මුවෙන් ලිහුව ඉවතට ගෙන කෙදිරියෙන් මිරික ගත්තේය.

"වෙන්ට ආවැයි..?" ගැටයෙකුගේ ලිහුව මුවෙන් සැතපුව මුතුමැණිකේ හිත සතුටෙන් ඉපිළිය.

"ආයේ අහනවා... ඉහ අද්දරටම...." ඉවසිය නොහැකිම තැන පුලස්ථ දෙතන් විටක් අත්ගැසුවේය.

"ඉන්ට එහෙනම්.." මුතුමැණිකෙ එක් වරම පුලස්ථගේ ලිහුව නැවතත් මුවට ගෙන, ලිහි හිස නැග්මට පහළ දාරය මත, තම දත් පහර තැබුවේ, කොෂ දෙකත් තදින් මිරිකමිණිය.

"උෟ....ග් අම්මෝ.." පුලස්ථට දැණුන වේදනාව මිහිරිය. ඒ මිහිරි වේදනාවෙන් ලිහි හිස අද්දරම තිබුණ ශුක්‍ර, ඉබේටම කොෂ වලට නැවත ගලා යන වග ඔහුට දැණුනේය. එහෙත් හිතේ හටගත් ගින්න නොමිණුනේය. ඔහුගේ මුරණ්ඩු බව එළිබැස්සේය.

"දැන්නං ඇතුලට නොදා ඉන්ට බැරුවා..." ඔහු මෙවර මුතුමැණිකෙව නොහික්මුණ කමෙන් ගල මත පෙරළ ගත්තේය. ඒ මහා එකෙකු මෙන් ඇගේ දෙපාත් පලල්කොට අල්ල ගනිමිණිය.

"ආයේ මෙවුවා දැන් උඹේම වෙච්ච කොට... මොකට තවත් අවසරයක්.." මුතුමැණිකෙටත් අවැසි කොඵගැටයෙකුගේ මේ දබ්බර කමය. නාහෙට අහන්නේ නැති මේ මුරණ්ඩු කමය. ඇයත් තම දෙපා ඉහළට ඔසව ගත්තේ ඒ නොහික්මුණ කමෙන්ය.

මෙදින යකඩයක් මෙන් පණගසා ඇති තම ලිඟුව, පුලස්ථ ඇගේ යෝනී විවරය මත තබා තෙරපුමක් දුන්නේ, දිවියේ පළමු වරට තම ලිඟුව යෝනියක් ඇතුළට රිංගන අපුරුව දැසෙනුත් විදිමිණිය.

යෝනී දෙතොල විවර වෙමින් ලිඟුව ඇතුළට රිංගන විට, දැණුන අමා මහා මිහිරෙන් පුලස්ථගේ හිත සලිතව ගියේය. යෝනියක උණුහුම පළමුව දැණුන නිසාවෙන් ලිඟු හිස ගිණියම් වුනේය. යෝනිය ඇතුළත මස් ගොබ ලිඟුව වට තෙරපෙන මිහිරෙන්, ඒ සැපතෙන් ඔහුගේ ගතම ගිණිගත්තේය.

"ඉන්ට බැරුවා මයේ ලොකු අම්මේ ඉන්ට බැරුවා..." පුලස්ථ මුතුමැණිකෙව වැලඳ ගත්තේ, ශුක්‍ර පහාවෙතැයි ඉහ සොලවන්නටත් දැණුන බියෙන්ය.

"මේ මයේ කොල්ලයේ ඉස්, ඉස්සෙලම වෙන්ටැ.." මුතුමැණිකේ පුලස්ථගේ නළලත සිපගත්තේ ඔහුගේ ඉහ වට දෙපා යොමා, ඔහුව තවත් තම ගතට හිරකොට ගනිමිණිය.

"ආයේ අහනවා... මයේ එකා මෙහෙවුවට මේ රිංගුවමයි.." ඔහු යෝනිය ඇතුළත ලිඟුව හෙමිහිට ගැස්සුවේ ඉවසුම් නැති තැනයි.

"මෙහෙවුවට ඉඩක් දෙන්නට, උඹේ කලවයස එනකම් මම දින ගැන්නා" මුතුමැණිකේ ඔහුගේ දෙතොල මත තම දෙතොල පළමු වරට තැබුවේය.

මුතුමැණිකෙගේ දෙතොලතේ පහසෙන් පුලස්ථගේ තිබුණ ඉවසුම කෂණයෙන් පහව ගියේය. "මේකී මයේ තොලත් ඉම්බා.." ඔහු මුතුමැණිකෙගේ දෙපා වලින් අල්ල ගත්තේ, තම ගතේ උපරිම විරිය නොහික්මුණ කමෙන් ඉහට ගනිමිණිය.

දරුවන් දෙදෙනෙකුට එලිය දුන්, විසල් ලිඟුවන් දෙකක් රිංගු, මුතුමැණිකේ යෝනියට මේ දැණෙන්නේ ලිඟු පහරේ මිහිර නොවේය. ඇයට මේ දැණෙන්නේ ගැටයෙකුගේ ලිඟුවට තම යෝනිය පුදකළ, තිස් හත් හැවිරිදි තිරිහං හිතේ ගැටිසිකමය. "ගහපං මයේ කොල්ලෝ... ආ...න් ඉන්ට බැරුවා" එබැවින් ඇයත් යෝනිය ඇතුළත මස්පිඩු හැකි තරම්ම හකුල ගත්තේ, කෙලසක හෝ ලිඟුව මස් ගොබ මත දවට ගන්නටය.

"බැරුවා..., බැරුවා..., ලොකු අ..ම්..මෙ.. බැරුවා..." පුලස්ථට නහර නලියමින් ගිතියමේ උතුරා එන ශුක්‍ර කඳ තවත් වලක ගන්ට නොහැකි වුනේය.

"ඇතුලේ හලලා අපරාදයක් කොරන්ට නම් එපා මයේ දෙයියෝ.." මුතුමැණිකේ කය කෙලිකොට ගත්තේ, පුලස්තගේ ලිඟුව මුවට ගනිමිණිය.

ප්‍රථම වරට රතියේ යෙදුන පුලස්ථගේ හිත සතුටෙන් ඉපිලය. එයත් තම හිතේ මෙතුවක් හිතයක්ව තිබුණ ගැහැණියෙක් සමඟ විමෙන් හිත තවත් උමතුවෙන්නීය. ඒ සතුට, මේ ලොංගතු බවට, පුලස්ත ඇයව වැලඳ ගත්තේ මවු සෙනඟසක් සොයනා හිච්චං එකෙකු ලෙසය.

මුතුමැණිකෙට මිහිර ඇත්තේ රතියෙන් දැණුන සැපයෙන් නොවේය. ඇයට මිහිර ඇත්තේ මැදිවියේ තිරිඟ ගැහැණියක්, ගැටයෙකුගේ පහසු ලද උමතුවෙන්නීය. ගැටයෙකුගේ ශුක්‍ර කඳුලේ රස බැලුව තිරිඟකමේ උමතුවෙන්නීය. එබැවින් ඇයත් පුලස්ථගේ හිස ලැමඳට තෙරප ගනිමින්, තම පයක් ඔහුගේ ඇඟට උඩින් දැමුවේ, හිච්චමක් තුරුළුකර ගන්නා උමතුවෙන්නීය.

"අපේ ලොකු අම්මට හිරිකිතක් දැනුනේ නැතුවයි මේ... මයේ අරවුවා ගිලින්නට" පුලස්ථත මුහුණ ඇගේ දෙතන් මතට තෙරප ගත්තේය.

"මොකට හිරිකිතක්... මෙහෙවු වයසෙදී ගැණියෙක්ට ගැටෙයෙක්ගේ එවුවා අවාසදයක්. හිත වයෙම, ඇඟත් තිරිඟ වෙන්ට ගන්නවා නෙව..?" මුතුමැණිකේ, තම ලැමඳේ උණුහුම හොයනා ඔහුගේ නිරුවත් පිටවන පුරාව මෘදුව පිරිමැද්දාය.

"මේ..., ගැටිස්සියන්ට හොඳ නැතුවයි..?"

"නැතුව මොකෝ..? ගැටිස්සියන්ගේ එහෙවු කාලෙට මොරන්ට ගන්න කොයි කොයි දේටත් එහෙවුව ගුණයක් නෙව..?" ඔහු එය ඇසුවේ ඇයි දැයි කියා මුතුමැණිකෙට සැකයක් නොවින. එබැවින් ඇයට නැගුනේ සිනහවක්ය.

"මේ..., පපුපැත්තැව එහෙමත් යහමෙන් මෝරන්ට..?" පුලස්තත් ඇගේ පිටවන මෘදුව පිරිමැද්දේය.

"මොකෑ එක පාරම එහෙම ඇහැවුවේ..? එකියක් ඉන්න වැයි එහෙවුවක් කොරගන්ට ඕනෑ..?" මුතුමැණිකේ සිනහව සහව ගත්තාය.

"දෙනුන් දවසක් ගියාම මං මයේ ලොකු අම්මට සත්ත කියන්නං.." ඔහු ඇගේ ලැමඳ සිපගත්තේ මෙවෙලේ කාමුක බවෙන් නොවේය.

"හම්.... මං දන්නවා උඹට දැන් මට කියන්ට ඕනෑ තරම් දේ ඇතිය කියලා.. හිතූන වෙලාවක කියපං" මුතුමැණිකේ කය කෙලින් කොටගත්තේ, කුරුළු රැන් හෙනට බසින වෙලාව හරි නිසාවෙන් ඒ වෙත යන්නටය.

"මේ..., මට සමාවෙන්ට.." එහෙත් නොසිතුව ලෙස පුලස්ථ ඇගේ දෙපා නැමැදියේ නෙතහ කඳුලකින්නය.

"මේ මොකැයි..?" මේ නොසිතුවක්ය. මුතුමැණිකෙ පුලස්ථව නැගිටවා තම වතට තුරුකොට ගත්තේ ඔහුගේ නලලත් සිපය. ඇයට සිතුවේ ඔහු මේ සමාව ඇයද සිටියේ මලිති සමඟ ඇති ලෙංගතුව කියන්නට යැයි කියාය.

"මට ලොකු අම්මව සතුටු කොරන්ට ලැබුණේ නැතුවා.." ඔහු මුතුමැණිකෙගේ බඳ වට දැන යොමා තුරුලුකොට ගත්තේය.

"මම සතුටු වුනා නෙව..?" පුලස්ථ කීවේ නොසිතුවක්ය. මුතුමැණිකෙට ඔහුගේ ලෙංගතුව ගැන දැණුවත් දුකක්ය.

"නෑ..., මේ..., මම කියැවුවේ මාමංඩියා වයේ මට බැරි වුනා.." ඔහුට දුක ඇත්තේ එතනයි.

"මැදිවයස් එකියක් ගැටයෙක්ගේ ලෙංගතුවකින් හොයන්නේ, තවත් මහා එක්ගෙන් ලැබෙනවා වයේ සුකයක් නෙමෙයි. මමත් උඹෙන් හොයැවුවේ මාමංඩියාගෙන් ලැබෙන ඒ ලෙංගතුව නෙමෙයි. ගැණු හිත උඹලට කවදාවත් තේරුම් ගන්ට බැරුවා. සත්තනං හිතාන හිටියත් වඩා සතුටක් මං මේ ලෙංගතුවෙන් වින්දා. මං ආයෙත් ගැටිසියක් වයේ කියලා මටම හිතනා.

අඩුවක් දැණුනනං, දැනුවත් උඹේ දඩබ්බර කම. මෙහෙවු ලෙංගතුවකින් මැදිවයස් ගැණියෙක් පතන්නේ උඹලයේ මුරණ්ඩු කම. ආයේ කවුරුවත් ලඟ පාතක නැති කොට මට උඹේ ගරු සරුව කොහෙත්ම ඕනැන්නේ නැතුවා.. මට ඕනැන්නේ උඹේ වලත්ත කම.

උඹ තවම හිත ඉවසුමක් නැති කමේ ගිණියමෙන්. ඔය සංදියේ කොයි හිතත් ඔහොම්මයි. උඹ ඒ ගැන හිතන්ට එපා.., මට උඹෙණුත් උදවු ඕන..., මම එහෙවු ඉක්මණේ කම ටික දොහක් යද්දී හරිගස්සලා ගන්නම්.." මුතුමැණිකේ ඔහුගේ හිස අතගැවේ අපමණ සෙනහසකින්නය.

සැදෑ කරුවල වැටෙත්ම සඳා හේනට ආවේ, මෙදින රැයේ හේනේ කිසිවෙකුත් නැති නිසාවෙන් හරි හැටි රැකවල්ලා යන්නටය. ඒ වෙන විටත් පුලස්ථ හා මුතුමැණිකේ සිටියේ නිවෙස වෙත යන්නට ලක ලැහැස්තිව බෙලිමල් උගුරක් සතුටු සිනහවෙන් රස බලමිණිය. සඳාට සතුටක් දැණුවත් කිසිදිනෙක ඔවුන් දෙදෙනාගෙන් මෙවන් ලෙංගතුවක් දැක නුහුරු නිසාවෙන්ය.

"පංචුක ආවේ නැතුවැයි..?" පුතු තම හේන් පැලේ නොසිටි නිසාවෙන් සඳා උතුමැණිකෙගේ හේනට ගොඩ වූවාය.

"කොහේ.... ගිය ගමණේ සිංගක් ඇහැපියා ගත්තා.. ඇහැරිලා බලනකොට ගෙදරත් නැතුවා.." මුතුමැණිකේ පිල්කඩෙන් නැගිටිටේ සඳාටත් බෙලිමල් උගුරක් දෙන්නටය.

තමා ආ වේලාවේ පටං පුලස්තගේ මුහුණේ තිබුණ සැහැල්ලු බව වියකී ගිය වග සඳා මැණුවත් ග්‍රහණයකොට සිටියාය. ඔහු කෙලින් තම මුහුණ දෙස බලා කතා නොකරන වගත්, හැම විටම ඔහුගේ දෑස තමා හා මුතුමැණිකෙ වෙත හොර බැල්මේ යෙදෙන වගත් සඳාට රහසක් නොවුනාය.

"හරි හැටි රැකවල් දැම්මා නෙව...?" සඳා ඔහුව තම පැත්තට හරව ගත්තාය.

"ඔවු.., අපි එන්නට කියලා හදවුවේ.." මවගේ දෑසෙන් තම දෑස ගලවාගත් පුලස්ථ, පිල්කඩෙන් නැගිට ගියේ, මෙදිණ ඔහුට මවගේ මුහුණ දෙස බලන්නට විලියක් දැණුන නිසාවෙන්ය.

"ආව එකේ බෙලිමල් සිංගක් බිලම හිටිය නම්.." මුතුමැණිකේ ඇය අසලින් ඉඳ ගත්තේ සියුම් සිනහවෙන්ය.

"හෙට හැන්දෑ කොරෙවත් වෙයි නෙව එනකොට..?" ඇය බෙලිමල් උගුරක් මුවට ගත්තේ හිමියා එන වේලාව ගැන හිතමිණි උවත්, පුලස්ථ දෙස සැකයෙන් බලමිණිය.

"දහවලෙන් පිටත් උනත්.. මැදියම වත් පහුවෙයි.." මුතුමැණිකෙත් බලා සිටියේ පොල් අතු අඟිස්සක් අඹරා හුළු අත්තක් හදා ගන්නා පුලස්ත දෙසය.

"එහෙනං හෙටත් මේකවම එවනවා.." ඇය බෙලිමල් පොල්කටුවේ මංඬිය විසිකොට පැලතුලට ගියේ, සොඳා තැබීම සිරිත නිසාවෙන්ය.

සඳා එක්ක පැලතුලට ගිය මුතුමැණිකේ ඇය පොල්කටුව හෝදා අහවරක් වෙන තෙක් බලා සිට, ඇයව පැලේ දොරකඩට කිට්ටුව නවත ගත්තේය.

"මේ..., වෙන්ට ඕන යුතුකමක් වෙන්ට මම සිංගක් ඉඩ ඇරියා ඕන්.." ඇය පුලස්ථව හිසෙන් ඉඟි කොට, එලියට බැස, පැලේ දොර වසා දැම්මේ යටසින් සඳා දෙස බලමිණිය.

සඳාගේ මුහුණට නැගුනේ සතුටු සිනහවක්ය. ඉල්ලීම කලත් ඇගෙන් එම යුතුකම ඉටුවේවී යැයි, සියට සියයක් සඳාගේ හිතේ විශ්වාසයක් නොතිබිණ. ඒ මුතුමැණිකෙගේ ගරු සරු හා වැදගත් කම නිසාවෙන්ය. ඇය මුතුමැණිකේ දෙසත්, තම පුතු දෙසත් දෙතුන් විටක් බැලුවේ ඒ සතුට අදහා ගත නොහැකිවය.

"ඒත් මම බලවුවා අද මොකෝ පුතංඩියා මයේ මුණ නොබලා මහ ඇරියේ කියලා..?" සඳා පැලෙන් ඉවතට ආ මුතුමැණිකෙගේ අත අල්ලව ගත්තේ ඒ සතුටෙන්ය.

"මහා එකෙක් වයේ හිටියට මොකෝ.. තාම විලිය ඇරිලා නැතුවා.." මුතුමැණිකේ පෑවේ සිනහවක්ය.

"අපේ අක්කා ලොංගතුව පාන්ට ගත්ත කොට.., ආයේ එවුවා ගැන මට දැන් හිතන්ට දෙයක් නැතුවා... මයේ හිතටත් නිවනයි.." ඇය බලා සිටියේ හුළු අත්ත පත්තු කොට ගන්නා පුතු දෙසය.

සඳාට දහසක් දේ හිතේ මැවුනේය. දහසක් දේ සිතුවේය. "පළමු දාම වෙච්ච කොට වැඩි යමක් වෙන්ට නැතුවා. විටෙක අක්කංඩි ඩිංගිත්තක් එවුවා මෙවුවා ජේන්ටවත් යවන්ට ඇති, නැත්තම් කතා බහක් වත් වෙන්ට ඇති.." ඇයටත් මුතුමැණිකෙගේ ගරු ගාම්භීර වර්තය නිසාවෙන් වැඩි දුරක් හිතන්ට බැරිය.

"මට හරිගිස්සන්ට කියලා මහා දේකුත් නැතුවා.." හුළු අත්ත අතට ගත්ත පුලස්ථට මුතුමැණිකේ පෙරමහ ගන්නට ඉඩ හැරියාය. ඒ තම කතා බහට නිදහසක් අවැසි නිසාවෙන්ය.

"ඒකත් එහෙමෙයි..? එතරම් දුරක් අදම යාවි යැයි කියලා හිතැවුවේ නැතුවා" ඇයට දැණුන සතුට නිමක් නැත.

"හිතාන හිටිය තරමට හිච්චමෙක් නොවුන කොට...., ආයේ වට පිටාව පහුරු ගහලා වැඩක් නැතුවා නෙව....? මං පහල දිය කඩිත්තට එක්කාසු කොර ගත්තා.." ඇය ඒ වගක් කීවේ පුලස්ථට නෑහෙන තරමේ සිංහින් හඬෙන්, රහසෙන් මෙන්ය.

සඳාගේ හිත එයින් කැලති ගියේය. "එහෙනං ආයේ හිතන්ට නැතුවා.., කොල්ලා අද ගැණියෙක්ගේ දකින්ට ඕන සේරම දකින්ට ඇතුවා" ඇයට මුතුමැණිකේ තම නිරුවත පුතු හමුවේ විහිදා පාන ඒ සුදර, අපුරු දසුන් පෙළ මැවී පෙනුනාය. "ගැවෙන්ට ඩිංගක් හරි ඉඩක් නොතියා තියෙන්ටත් නැතුවා..., මං නොදන්නවැයි

මේකින් ගිනියම් වෙච්ච කොට තරම..." දැණ ඒ උණුහුමෙන් ඇයට එලෙසත් සුතුනාය. ඒ මුතුමැණිකේ අහඹුවෙන් මෙන් තම දෙනන පුලස්තගේ වත් දැටෙන්නට ඉඩ හරින අපුරුවත් කැලකුන හිතෙන් ඇය මෙවලේ විඳිමිණිය.

"ඒකත් එහෙමෙයි.." සඳාට එක්වරම බැළුණේ පුතු දෙසය. හුළුත්තේ එලියෙන් ඔහුගේ කය සඳාට මෙවලේ පෙනුනේ හැඩි දැඩිවය.

"හිච්චමට හිටියට..., දකින්ට ඕන එවුවයෙන් අඩුවක් නැතුවම දැකලා ගිනියම් කාරයා.." මුතුමැණිකේ සිනහාවෙන් සඳාගේ අත අල්ල ගත්තාය.

"බුදු සංතෝ...! කොහෙන්දැ එච්චර හරියක්.." සඳා නිකටට අත තබා ගත්තේ මුතුමැණිකේ වෙත තිබුණ බැල්ම පුතුවෙත හෙළමිණිය.

"වෙන කොහෙන්...? කවුරු කවුරුත් වයේ පළමු කොට තම වහල යටින්ම මිස..." මුතුමැණිකෙගේ හිත ඔහුගේ ඒ අසම්මත්යෙන් නැවතත් කැලති ගියේය.

"මේ..., මේ..., අපි දෙන්නැයේ..?" සඳාට සැකයක් තිබුණත්, එය හරියටම තහවුරු වුයේ මෙදිණය. ඇයට මැවි පෙනුනේ හිමියාගේ හා තමාගේ රතිය දෙස පුතු හොරහින් බලන අපුරුවය. "මයේ කෙරුවාල් සේරම එහෙනං ආයේ ඒකා දැකලා ඇතුලා" ඉන් ඇගේ හිතවිලියෙන් තිගැස්සි ගියේය.

"සොහො දහමේ එවුවා අපට වලක්වන්ට බැරුවා නෙව.. එහෙට්ට විතරක් නෙමෙයි., මයේ පැලටත් එබ්ලා තියෙන කොට ආයේ ඒ ගැන මොන කතාද..?" මුතුමැණිකේ ඇගේ ඒ විලිහිත හිත සැහැල්ලු කළාය.

"මේකා මයෙ සේරම දකින්ට ඇති නොවැ..?" විලිය ඇත්තේ එතනාය. ඔහු මුතුමැණිකෙගේ පැලට එබුණ වග ඇයට නැසුන තරමය.

"උඹේ මහා එවුවයේ හැඩේ කියාපු හැටියට, ඒකා සේනටත් වඩා උඹේ මව්ලක් නැර දන්න වග නං ආයේ සහතිකයි...." මුතුමැණිකෙට සිනහවය. එහෙත් හිත අස්සේ සිහිං මිහිරක්ය. ඇය සඳාට "උඹ" යැයි කියා මෙවලේ ඇමතුවේ ලොංගතු කමටය.

"අපේ අම්මෝ...! මේකව තියන්ට වටින්තේ නෑ නොව.., දුටුවත් එහෙම කියන වැයි කයෙන් එක්කවත්...?" නොතේරුන කැලකුමකින් ඇගේ ගතෙන් මෙවලේ හිරිගඩු මතු වුනේය.

"කියැවුවේ මයෙත් එක්ක නෙව... එහෙවුට ලෙංගතුවක් නැත්තම් මොකට මේ බැඳියාව..?" මුතුමැණිකෙට සිනහවය.

"මම කියැවුවේ අපේ අක්කට කියාපු එක ගැන නෙව... මේකා තව උං එක්ක කියා තියෙද කියලා..." සඳාට විලිය ඇත්තේ එතනයි.

"මයෙත් එක්ක ඇර වෙන කයේ එක්ක වත් නොකියාපු වග සහතිකයි.. උං මොළයක් නැතුවයි කියලා හිතැවුද..? එවුවා දැන් වැඩක් නැතුවා..., කවුද දන්නේ මුට වඩා අපේ එකා කොහෙම එකෙක්දෝ කියලා..?" නිවසට කිට්ටු වූ බැවින්, සමුගන්නට පෙර තම හිතත් ඇයට හෙළිකළ යුතුය.

"තරහා ගත්ට දෙයක් නැතුවා.., කියන්ට බැරි කමට නොකියා උන්නේ.., නොකිවට මොකෝ පංඩුක ගැන ගමේ කයෙවත් පැහැදිමක් නැතුවා.." සඳා එය හෙළිකරේ නොකරම බැරි තැනයි. මෙදින එයට සුභ බව වැටහුන බැවිණි.

"හම්..., මාත් මේකගෙන් අද නොවැ හරි හැටි ඒ වගක් දැනගත්තේ..?" මුතුමැණිකේ හෙළුවේ සුසුමක්ය.

"අපි නොකියා හිටියේ.. මේ.., අක්කංඩ්ලා අපි ගැනත් වරදක් හිතාවිය කියලා කියාගන්ට බැරි කමට. ගමේ එවුනුත් ඉවසාන ඉන්නේ, අයිසංඩ්ටයි අක්කංඩ්ටයි තියෙන ගරු සරුවට"

"තමංගේ එවුන් වෙච්ච කොට මෙච්චර හරියක් වෙනකම් බාලාන හිටියම හැරී යැයි..? මොකෝ මම උඹලට දුරස්ථ සලකනවැයි..?" මුතුමැණිකෙගේ හිත රිදුනේ ඒ දුරස්ථ බවෙන්ය.

"මට අපේ අක්කා එක්ක කියන්ට බැරි කමට, අපේ එයැයි අයිසංඩ්ට පිංගක් අහවලා නැතුවා නෙමෙයි.., එත් අයිසංඩ් ඒ ගැන වගක් කොරලා නැතුවා..." ඇය කීවේ සත්‍ය ය.

"අයිසංඩ් කොහොමත් ඔවුවා හිතන එකක් යැයි.. කොල්ලන්ගේ හැටි නොවැ කියයි. කාරියක් නැතුවා.., උඹලා අපේ අතරේ දුරස්ථ බවක් තිබ්බණම.., මෙදිනින් පස්සේ ආයේ ඒ දුරස්ථ බවක් ඕනෑනේ නැතුවා.." මුතුමැණිකේ ඇගේ අත අල්ල ගත්තාය. ඒ තම ආඩම්බර බවත් මේයට හෙතුවක් වග සැකයක් නොවුන නිසාවෙන්ය.

"දැන් ඉතිං මයේ එකාට ඉන්නේ අක්කංඩ් විතරක්මක වෙච්ච කොට, ආයේ කොහෙ දුරස්ථ බවක්" සඳාට දැණුන සතුට නිමක් නැත.

"ඉඩ ඇරියා හොඳටෝම ඇතුළා.., මයේ ඒකාව හදාගත්තට මටත් උඹෙන් උදවු ඕනෑ... මට වයේම නහාටත් ඒ යුතුකම දැන් මහ අරින්නට බෑ නෙව..? මේ.., උඹ හෙට හේන පැත්තේ යනව නං, මං මයේ එකාව එවන්නං.. මට ඒකව හදාලා දියං.." මුතුමැණිකේ එලෙස කීවේ ඇගේ මුහුණ දෙස නොබලාමය.

මුතුමැණිකෙගේ ඒ වදන් පෙළ ඇසෙත්ම සඳාගේ හිත තිගැස්සුනේය. ගත දහඩියෙන් පෙගෙන්නට ගත්තේය. මේ මුතුමැණිකෙගේ මුවෙන් ඇය කිසි විටෙකත් පිටවෙනයි නොසූතුවක්ය. එබැවින් ඇගේ ගත ගැහෙන්නට ගත්තේ දියෙන් ගොඩ දැමුව මත්සොසකු මෙන්ය.

"අක්කංඩි මෙහෙවුවක් ඉල්ලාවිය කියලා හිනෙකෙන් වත් හිතැවු වේ නැතුවා" ඇගේ මුහුණ විලියෙන් රත්පැහැ වුනේය.

"නාහාට ඒ උදවුව කොර දෙන්නට අකමැත්තක් නෑ නෙව..?" මුතුමැණිකේ නැවතත් ඇගේ අත අල්ල ගත්තාය.

"හෙටත් කොල්ලව එවන්නට හිතාන උන්නේ.., ඒත් දැන් ඉතිං අපේ අක්කා එහෙවුවක් ඉල්ලුවම කොහොමෙයි මම නොයා ඉන්නේ...? හිතත් ගැහෙන්නට ගත්තා නෙව..?" රත්පැහැ තම මුහුණට නැගුණ සිනහව සඳා මුතුමැණිකෙගෙන් සහව ගත්තේ විලියෙන්ය.

"දැන් එහෙනං මයේ හිතටත් නිදහසක්. නහාට ඕනෑ හැටියට, ඕනෑ මණාපයකට හදා ගත්තා කියලා වරදක් නැතුවා.." මුතුමැණිකේ සඳාගේ වෙවුලන අත තරෙයේ අල්ලව ගත්තේ, ඇගේ නෙත් දෙස බලමිණිය.

"මමත් මයේ එකාව අපේ අක්කට නිදහස්කරේ සීමා මායිම් හිතේ තියාන නෙමෙයි.. දැණුම් තෙරුම් දෙන්නට හිතානමත් නෙමෙයි. මේ..., අපේ අක්කට හිතක් ඇත්තම්, ඕන හැටියකට උනාය කියලා වරදක් නැතුවා.." ඇගේ මුහුණ දෙස කෙලින් බලා එය කිය නොහැකි නිසාවෙන්, සඳා නැවතත් බිම බලාගත්තාය.

"වයස් පණින්ට ගත්ත මයේ හිතත් දැන් මේ..., ටික දොහොක ඉඳන් තිරිහං වෙන්ට ගත්ත කොට.., ගැටයෙක්ට මොකට අකමැත්තක්...? අනික.. මේ..., වෙන්ට ඕන හරිය අදම වෙච්ච කොට.., ආයේ කොහේද අපි දෙන්නයේ සීමා මායිම්" පුලස්ථ වෙත හෙළව බැල්ම මුතුමැණිකේ බිමට හරව ගත්තේ විලියෙන්ය.

"මයේ සංතෝ...! නිතාගන්ටත් බෑ නෙව.. මේ..., මේ..., මහා දේත්..?" සඳා පුතු හා මුතුමැණික්කේ දෙස බැලුවේ සතුට හා පුද්ගමය මුසුවුන සිනහවෙන්ය. ඇයට එය විශ්වාස කරන්නටත් බැරි තරම්ය.

"දිය කඩිත්තෙදී සීමා මායිම් බිඳුනැයි කිවුවමත්..., උඹ ආයේ තවත් මොනවා අහනවද මංදා..?" මුතුමැණික්කෙටත් විලිය මුසු සිනහවය.

ගමේ ඉන්නා හැඩකාරම එකිය, වලත්ත කමෙණුත් අඩුවක් නැති එකිය. ගමේ පිරිමිණිගේ නීනයක් වත් එකිය. මෙවන් ගැහැණියක්ගේ ඇසුරක් ලැබීමත් පුරුෂයෙකුගේ වාසනාවක්ය. මෙවර නම් සඳාගේ ඇඟ සිතලව ගියේ උණක් හැදෙන්නට මෙන්ය. ඇයට බැලුනේ පුතු දිහාවය.

ඇයට මෙවලේ මැව් පෙණුනේ පුතූගේ වලත්ත කම, ඔහුගේ හැකියාව නොවේය. ඇයට මැව් පෙණුනේ තිස් හත් හැවිරිදි මැදිවියට එලඹී මේ තිරහං ගැහැණියගේ වලත්ත කමය. "ආයේ එහෙනං මයේ එක්කාගේ එහෙවුව දැන් තැරිගැහිලා ඇත්තේ..?" ඒ පුතූගේ කුඩා ලිඟුව මෙදින, තැලුම් පොඩිවිම් ලබා රත් පැහැයෙන් ඉදිම් ඇති අපුරුවය. ගමේ ඇති විසල්ම ලිඟුව මුවෙන් සතපන ඇය, පුතූගේ හිව්වං ලිඟුව එවලේ උරා බිවුව වලත්තකමය.

එහෙත් ඇගේ හිත එක් වරම ගිණිම් වුනේ ඒ වලත්ත ගැහැණියගේ දෙනන හුරතල් කරනා පුතූගේ මුරණ්ඩු කමෙන්ය. ඇයව ගලමත පෙරළ ගන්නා පුතූගේ දඩබ්බර කමෙන්ය. පුතූගේ ලිඟුව ඇගේ විසල් යෝනියට රිංගන අපුරුවෙන්ය. "මෙකීට දැණෙන්නටත් නැතුව ඇති හිව්වමා රිංගුවා කියලා" ඒ සිතුවිලි මතින් ඇයගේ යටිකයත් තෙත්වන්නට ගත්තේ ඇයටත් නොදැණීමය.

"මේ..., අයියංඩිගෙන් කැලතුන එකේ... අපේ අක්කංඩිට මේ..., හිව්වමෙන් දැණෙන්නටත් නැතුව ඇති මයේ හිතේ..?" තම හිත වාවා ගත් නොහැකි තැන ඇය නෙතහින් ඉහි කලේ ඉදිරියෙන් යන පුලස්තවය.

"මෙහෙවුවට බැඳුන හිතෙන්... මහා එකෙක්ව හොයන්නේ නෑ නෙව..? මුසාවක් මොකට..., ඒ වලත්තකම මයේ හිතට නං හොඳ හැටි දැණුනා ඕ.."

මුතුමැණික්කේ බැලුවේ ඉදිරියෙන් යන පුලස්ථ දෙසය.

"ඒකත් හැබෑව... ඒ හිත දෙවිදියක් නෙව.. එහෙවු හිතට ගැටයෙක්ව තුරුළු කරගත්තත් මදෑ සැනහෙන්ට.." තම පුතූගේ හා මැගේ ඒ ලොන්ගතුවෙන් ඇයගේ හිතට රිංගුවේ දැන් අවසරය ඇති පංඬුකවය. ඔහුගේයහමෙන් දළලන නාඹර ඇඟපතය.

"ඒ කියවුවේ නම් හිතේ සත්ත වෙන්ට ඕන.." මුතුමැණිකේ සිනහවෙන් නෙතහින් බැලුවේ සඳා දෙසය.

"ආයේ මුසාවක් මොකට...? අපේ අක්කා අර වගක් කියද්දිම මයේ හිත කීං ගුවා.." ඇයට සියල්ල අමතකව සිහියට ආවේ පංඬුකවය. "අප්පයේ ආරට එකයේ හිච්චමටම නැතුවා වෙන්ට ඕන.." ඇයට සිතුවේ එපමණක්මය.

"හිත විතරක් කීං ගුවා වෙන්ටනම් බැරුවා..?" මුතුමැණිකේ ඇගේ අත සිනහවෙන් තරකොට ගත්තාය.

"ආයේ අහනවා... සර්වාංගෙම..." පංඬුකව තම යටතට ගන්නට, හෙතේ පැළේ තම නිරුවත යාන්තමට ඔහුට පෙනෙන්නට ඉඩහරින වලත්ත කමෙන් ඇගේ ගත සලිතව ගියේය.

"කියන්ට ඇත්තේ..., මේ..., මේ..., දන්න තරමෙන් අප්පගේ ගාය අඩුවක් නැතුවය කියලා විතරයි ඕං..." මුතුමැණිකෙටත් මෙවලේ අහවුවෙන් මැවි පෙණුනේ, ඉඳ හිට දැක ඇති පුතුවේ ලිහුවය. ඒ පුලස්ථගේ ලිහුවෙන් දෙගුණක් තරම් වග සැකයක් නැතුවමය.

"සත්තනම් හෙට වෙනකම් මයේ හිත ඉවසුම් නැතුවා..., පපුපැත්ත පහරු ගැහෙනවා වයේ.." සඳාට දැන් මුතුමැණිකෙගෙන් සහව ගන්නට දෙයක් නැත. සඳා දැන ලැමදේ පටල ගත්තේ ඒ මිහිර ඉවසිය නොහැකි තැනාය.

"සේන මලයත් නැති එකේ අද එහෙනම් ඉතින් මේ.. තම පිහිටම තමා" මුතුමැණිකේ ඇඟිලිලක් උච්ඡ්පා සිනහවක් පෑවාය.

"ඕන් අපේ අක්කා මයේ ඒ හිත කෝලිත්තමකට ගත්තා" සඳාට ඇගේ ඒ වදන් පෙළෙන්හා ඇඟිල්ල මතුවකොට කළ ඉහියෙන් දැණුනේ සිහි. මිහිඳුති විලියක්ය.

"එවුවා වැඩක් නැතුවා නෙව..? මේ කොයි දේ උනත් මහා දෙන්නට දැණෙන්නට අරිනවා මිසක්කා කියන්ට යන්ට නරකයි..., පිරිමි හිත් ඉරිසියාවයි.." මුතුමැණිකේ නොකියා කීවේ මේ වගක් සේනගෙන් හා ජයතුගෙන් වසන්තර ගන්න ලෙසය.

"දැණෙන්නට අරිනවා මිසක්කා, කියන්ට කොහෙත්ම මයෙන් හිතක් නැතුවා.." සඳා නතර වූයේ මුතුමැණිකෙගේ කඩුල්ල අසලය.

රාත්‍රී අහර වෙනදාට වඩා සතුටෙන් ගත් මුතුමැණිකේ පංචුකගේ කාඞරයට ගියේ තරහක් හිතේ ඇතුළු නෙවේය. දැන් පංචුක ගහා බැණ හදාගන්න වයසක නොවේය. ඇය ඔහුට කීවේ හෙට දිනයේ කොහෙවත් නොයා හේනනට යායුතු වග පමණක්මය.

"අපේ අම්මා තවම බුදි නෑ නෙව..?" පංචුක කාඞරයේ සිට ඇය කෙලින්ම ආවේ යසවතීගේ කාඞරයටය. ඒ ඇගේ දණහිසේ අමාරුව කෙසෙදැයි කියා දැනගන්නටම නොවේය.

"නැතුවා... එන්ට එන්ට.." මුතුමැණිකේ එන විට ඇයහතේ ඉඳ ගත්තාය.

"දණහිසේ අමාරුව දැන් කොහොමෙයි..?" ඇයත් යහතේ පසෙක ඉඳ ගත්තාය.

"තෙල් ඩිංගක් ගුව කොට කැක්කුම අඩුව ගියා.." මුතුමැණිකේ කාඞරයට එන්නේ වැදගත් කරුණක් උදේසා වග ඇයට සැකයක් නැත.

"මේ..., මම ආවේ අපේ අම්මට කාරණාවක් කියා යන්නට.." මුතුමැණිකේ නියමිත කතා බහට බැස්සාය.

"ඒ මොකක්...?"

"අද මං සදාගේ කොල්ලව අත් උදව්වට ගත්තා නෙව.." මුතුමැණිකේ එය යසවතීට කීවේ හිස පහත්කොට ගත් වගමය.

"වෙන්ට ඕනෑ දෙයක් නෙව..? එවුවයේ වරදක් නැතුවා. ඒත් පුදුමේ සුදුමැණිකෙට කල්තියාම හෙවු හිත පහලවුන එක නොවැ..?" මහළු වියට පය තැබුව යසවතීට පරිනතවෙන ගැහැණු හිත ගැන පුදුමයක් නැත. ඇයට පුදුම මුතුමැණිකෙගේ මේ ඉක්මණි කමය. යසවතී සිනහවක් පෑවේ එබැවින්ය.

"මටත් හිතාගන්ට බැරුවා..., දෙන්නා අද හේතේ තනිවෙව්ව කොට මයේ හිත නිකම්ම ගැහිලා ගියා.." මුතුමැණිකේ ඇගෙන් කිසිවක් සහව නොගත්තාය.

"සදාට කියැවුනං තමා නෙව හොඳ.." සිරිත එය ය.

"අදම කියැවුවා... මේ..., තවත් දෙයක් තියෙයි අපේ අම්මට කියන්ට, අපේ එකා දැන් නොසන්ඩාලය..., කියන දෙයක් කණට ගන්නේ නැතුවා, දැන් අර බංඩියගේ උං එක්ක රැන් බැහැලා නෙව..? මම අපේ එකාවත් සදා නගාට පැවැරුවා එක්තැන් කොරගන්ට.." මුතුමැණිකේ දිගු සැහැල්ලු හුස්මක් හෙළවාය.

"මට ඒ වගක් සුදුමැණිකෙට කියාගන්න බැරුව උන්නේ.., සඳා එකීගේ හිත මණාපයි අපේ අපේ එකාට. හිතේ ලෙංගතුවත් ඇති එකේ, ඒකී යස අගේට කොල්ලව එක්තැන් කොරලා ගනිවී.." සඳාගේ හිත හොඳ හැටි යසවතී දන්නේය. සඳාගේ පැතුමක් මල්ඵල ගැන්වීම ගැන යසවතිටත් සතුටුය.

"මටත් ඒ වගක් නඟා එක්ක කතා බහෙන්ම දැණුනා. මයෙ ඒ වගක් ඇහෙද්දීම සර්වාංගෙම කීං ගැවා කියැවුවේ.." මුතුමැණිකෙ තම මුහුණට නැගුන සිනහව යසවතිගෙන් සහව නොගත්තාය.

"මේ..., මටත් දෙයක් තියේ සුදුමැණිකෙට කියන්න..., වැඩක් ඇතුලාට නෙමෙයි..., සුදුමැණිකේ දැනුවත් වෙන්ට.

මයේ හිතත් දැන් කැමති ඩිංගක් තැම්පත් වෙන්ට. පින දහමට හිත යොදවන්නේ.. ඉසර වයේ එහෙවු දේට හිතක් නැතුවා.. මං ඒ වගක් උන්දෙන්ට කියැවුවා.." යසවති හොඳ හුස්මකින් ළයපුරවා ගත්තේ සැනසීමෙන්ය.

"අපේ අම්මට හැන්දෑවට, හැන්දෑවට පංසල් පැත්තේ යන්ට හිතෙනව නං කියන්න, මම සේතුවාට කියන්නම් කරන්නේ ඇත්ත එන්නය කියලා.."

ඇය දැන් මහළුය, එදා සිට තම තනි නොතනියට සිටි ඇය ගැන මුතුමැණිකෙට දැනුනේ දුකක්ය. එහෙත් ඇය ඒ කරුණට සේතුවා ඇඳුවේ නම් සහව ගත් සිනහවෙන්ය. තමා යම් රහසක් දන්න වග අඟවන්නටය.

"මොකෑ මට පයින් යන්ට බැරි... එහෙවුට හිත නැති වුනාට මට තවම හයි හත්තිය ඇතුලා.. ඇහපටත් නරක යෑ..?" යසවති පෑවේ සිනහවක්ය. එහෙත් මුතුමැණිකේ සේතුවා ගැන කී කරුන ඇයට නොවැහැටුනාය.

"හම්... ඒක හැබෑව" එක්වර එක්තැන් වීම සවාකියට හොඳ නැති වග මුතුමැණිකෙත් නොදන්නවා නොවේය.

"එහෙනං අපේ අම්මා බුදිය ගන්න" මුතුමැණිකේ යහනෙන් නැගිට්ටාය.

"මේ..., දෙයක් අහං සුදුමැණිකේ වැරදියට හිතන්න එපා..., අකමැතිනං නොකියුවත් කමක් නැතුවා... මේ..., වට පිටාවේ උන් වලවුව ඇඳලා එක එක කතා හදනවා නෙව.." කලක සිට ඇගෙන් විමසන්නට සිතුවත්, යසවති එය මෙතුවක් නොවිමසා සිටියේ දෙමහල්ලංගේ දේට ඇඟිලි ගැසීම නුසුදුසු නිසාවෙන්ය.

"අපේ අම්මා අහංට යන්නේ අපේ අක්කංඩ් ගැන වෙන්ටෑ..?" කට කතා ඇයි ඇසුන සැනෙන් මුතුමැණිකෙට ඇය අසන්නට යන්නේ කුමක් දැයි කියා සැකයක් නොවින.

"හම්.. වලවුවේ එවුවට ඇහිලි ගහනවය කියලා හිතන්ට එපා.., මයෙනුත් කීප දෙනෙක් ඇහැවුව නිසා.." යසවතීත් මේ මුතුමැණිකෙගෙන් පුද්ගලික පැනයක් මේ ඇසුවාමය.

"දැන් ආයේ වලවුවෙයි, මෙහෙයි කියලා වෙනසක් නැතුවා.. අපේ අක්කයේ බඩේ මෝරන්නෙන් මේ ගෙයිම ලේ කැටියක් වෙච්ච කොට" මුතුමැණිකේ ඇයට පෑවේ සිනහවක්ය.

"දෙයියන්ට ඔප්පු වෙච්චාවේ...! මේ..., ලොකුමැණිකේ මේ..., " යසවතීගේ හිත සතුටෙන් ඉපිළය. එහෙත් වදන් පෙලේ ඉතුරු කොටහා අසන්නට සවියක් නැත.

"අපේ අම්ම ම තමා..., මයේ සරම් කොටේ මේ..., අක්කංඩ්ට ඉල්ලැවුවේ.." මුතුමැණිකේ සිනහවෙන්ම දොර අසලට ගියාය.

යසවතීගේ දෑස් අගට කඳුලකුත් ඉනුවේ සතුටේ වැඩි කමටය. "වලවුවේ අක්කා නහෝ දෙන්නම එකෙක් මත්තේ වැටිච්ච එක නොවැ පුදුමේ" ඇයට තම ලෙය, ජයතු ගැන දැණුනේ ආඩම්බරයක්ය. එහෙත් ඇගේ ඒ ආඩම්බරය දෙගුණ තෙගුණ වූයේ "ආයේ වලවේ උරුමය ඇත්තේ මයේ ලේ ඩිංගකටම" යැයි සිතුවිලෙන්ය "ඇස්වහක් කටවහක් වදින්නට එපා" හිතෙන් ජයතුට සේත් පතමින්, යසවතී පොරවන ඉහ මට්ටමට උස්ස ගත්තේ දෑසට නැගි සතුටු කඳුලත් සිසද ගනිමින්ය.

රුවණි කොටසේ නිමාව

තවත් හත් දිනකින් හත්වන කොටස බලාපොරොතු වන්න.

ලැබෙන ඉමහත් ප්‍රතිචාරයන්ට

මාගේ ස්තූය.

එය මගේ එකම සතුටය.

කෘතියට දක්වන ඔබගේ ගුණ දොස් අගයමි.

.....ACID.....